DARK VERSE
BOOK FOUR
FORTIS TIMES
DAILY NEWS
KILLING SPREE IN THE STREETS
THE
FINISHER
RUNYX

Prolog

A fost a treia sa crimă în acea săptămână.

Al cincizecilea în total, de-a lungul anilor. Acesta era special, ceva ce avea să sărbătorească mai târziu.

Trupul femeii zăcea sfâșiat pe aleea murdară, cu tocurile strâmbe, rujul pătat și ochii goi.

Îi plăcea privirea aia din ochii lor, privirea nevăzută spre un cer deschis în care nu vor zbura niciodată pentru că el era zeul lor în ultimele clipe. Îi spuneau *Fortis Finisher*. El prefera Lordul Morții, dar nimeni nu-i spunea așa. Îl vor numi cândva, când toate crimele vor fi legate de el și polițiștii corupți nu vor mai dormi.

Fumul se prelingea în șuvoaie din crăpătura dintre clădiri, un bec pâlpâia undeva, iar măcelarul? Își șterse cuțitul pe o parte ruptă a fustei ei, sângele impregnându-se în țesătura albă, ca un suvenir pe care avea să-l ascundă împreună cu restul. Încă se mai simțea bine după crimă, după vânătoare, după trupul ei profanat și dezbrăcat de elementele naturii. Ploaia avea să spele toate dovezile, polițiștii nu aveau să dea doi bani pe o altă târfă dispărută, iar unicul proprietar al orașului avea să cadă vinovat pentru crimele comise.

Iar măcelarul ar fi fost zeul întregului oraș.

A fost planul *perfect*.

O mișcare în umbrele de la capătul străzii îl făcu să se liniștească. Strânse ochii, încercând să vadă ce mișcase aerul dens, și văzu o siluetă sprijinită de perete. Aceeași siluetă pe care o văzuse la fiecare crimă din ultimele două săptămâni.

Un sunet a străpuns tăcerea. O brichetă s-a deschis. O flacără, abia arătând o mână, înainte de a se stinge.

La fel.

Frica nu era o emoție cu care să fie familiarizat, dar privind silueta în întuneric, nepăsătoare, nemișcată, observându-l, urmărindu-l timp de două săptămâni, un fior îi străbătu șira spinării.

Nu, nu putea fi mitul.

Își spunea asta de fiecare dată. Un mit pentru mulți, un adevăr pentru unii care nu au trăit să povestească, numele de care toți cei din adâncul lumii interlope știau să se ferească. Era el? Nu, în niciun caz. Omul nu era real. Posibil să fi fost doar un vagabond care văzuse totul și îi era frică să iasă, sau poate chiar un polițist sub acoperire. Nimic altceva.

"Dispari înainte să te deschid", a strigat măcelarul, bucurându-se că vocea lui nu avea tremurul pe care îl simțea.

Fără sunet. Nici o mișcare. Nimic în afară de ochii care îl priveau în liniște.

Îl speria, îl emasculase, iar asta nu-i plăcea. El, care terorizase și ucisese peste cincizeci de femei, simțea teamă privind o siluetă în umbră, din cauza unui mit nenorocit al lumii interlope.

Sirenele răsunau undeva în orașul îndepărtat la această oră din noapte. Un club de noapte din capătul străzii își bătea muzica în timp ce ușa se deschidea și se închidea.

Și el își auzea doar propria respirație, furios că îi era frică, furios că se simțea vânat.

A făcut un pas înapoi.

Silueta nu s-a mișcat, doar a continuat să-l privească.

Doar un vagabond speriat, asta a fost tot.

Și-a băgat cuțitul în buzunar și a ieșit cu spatele de pe alee, verificând încet să nu-l mai vadă nimeni, și a început să fugă de la locul crimei. Dar chiar înainte de a ieși din bloc, paranoic, s-a uitat înapoi la gura aleii, așa cum făcea de fiecare dată.

Și ca de fiecare dată, un bărbat în haine întunecate stătea în umbră, sprijinit de perete, jucându-se cu o brichetă și privindu-l cum fuge ca un laș în noapte.

Omul Umbrelor, un monstru mai mare decât el, era real.

PARTEA I
CRUSTUL

*

"Dragostea nu privește cu ochii, ci cu mintea,
și de aceea cupidul înaripat este pictat orb."
-William Shakespeare

Acum optsprezece ani

Zephyr, 10

Oasele rupte dor.

Zephyr se străduia să stea nemișcată, singură în camera generală de spital. Asistenta drăguță tocmai îi făcuse pe mama și pe tata să o părăsească. Au promis că se vor întoarce dimineață, dar trebuiau să ajungă acasă pentru a avea grijă de noua ei soră, Zenith. Zephyr îi spunea Zen. Avea cinci ani, era foarte drăguță și liniștită, dar îi plăcea să se joace cu Zephyr, iar Zephyr o iubea deja. Ea voia să meargă acasă.

A pufnit, ștergându-și nasul cu mâna. Era frig și o dureau părțile laterale.

"De ce plânge o fată frumoasă ca tine?"

Vocea femeii mai în vârstă din patul de vizavi de al ei a făcut-o pe Zephyr să-și ridice privirea cu ochii ei roșii. Asistenta le spusese părinților ei că nu erau paturi în zona pentru copii a spitalului. Așa că o internase cu o doamnă mai în vârstă pentru două nopți. Părea foarte slabă și bolnavă.

"Vreau..." a sughițat Zephyr "- să merg acasă."

"O vei face, scumpo", i-a zâmbit doamna. Părea de vârsta mamei ei, poate un pic mai în vârstă. "Părinții tăi te vor lua mâine."

Zephyr a dat din cap. Da, trebuia doar să stea două nopți. "Te vor lua și părinții tăi?"

Zâmbetul femeii a devenit trist. "Nu, nu mă duc acasă, deși fiul meu vrea să mă ia".

"Atunci de ce nu te duci cu el?" Zephyr se aplecă într-o parte, cu mintea ei mică distrasă de doamna drăguță cu tuburile în mâini.

Doamna a râs, dar vocea i s-a frânt. "Nu mai am mult timp pe lumea asta, scumpo. Sunt doar tristă că îl voi lăsa în urmă fără nimeni care să aibă grijă de el."

Acesta era un concept pe care Zephyr nu-l putea înțelege. Toată lumea avea familie, nu-i așa? Ea avea atât de mulți unchi și mătuși și veri încât abia își amintea numele tuturor. "El nu mai are pe nimeni?"

Femeia a clătinat din cap cu tristețe.

Inima ei s-a frânt. Oricine ar trebui să aibă o familie.

Zephyr a sărit jos din pat, partea o durea puțin, și s-a clătinat până la femeia mai în vârstă, întinzându-și degetul mic. "Pot fi acolo pentru el. Îți promit. Care e numele lui?"

Femeia a râs din nou, o lacrimă coborându-i pe față, și și-a agățat degetul mic aspru de cel al lui Zephyr. "Ești un copil dulce."

Zephyr a dat din cap. Îi plăcea să fie dulce. "Numele lui?", a întrebat ea, blocată pe băiatul care nu avea familie.

"Alessandro. Alessandro Villanova. Alfa."

Capitolul 1

Zephyr, ziua de azi

El o înșela.

Zephyr era sută la sută - bine, poate nu o sută, ea avea tendința de a exagera lucrurile în capul ei, poate nouăzeci la sută - sigură că dacă deschidea ușa în mica gaură de temniță în care o adusese el, pentru o luptă dintre toate lucrurile, îl va descoperi cu o puicuță. Sau poate că ea nu ar fi o bimbo. Poate că ar fi o fată incredibil de drăguță, dar naivă, care s-a îndrăgostit de înfățișarea lui frumoasă și de farmecul lui spiritual, fără să-și dea seama că avea o relație cu o hairstylist cu forme. O coafeză curbată căreia îi spusese de nenumărate ori că trebuie să mai piardă din curbe și va fi *"atât de sexy, iubito".* Coafeza curbată, aka ea, aka Zephyr de la Vega, aka cea mai mare idioată de pe planetă care și-a imaginat vreodată că ar putea exista un viitor cu el când nu era îndrăgostită. Dar, Doamne, ea a fost obosit de a fi singur la douăzeci și opt cu toată lumea spunându-i că ar trebui să fie cu cineva.

Și, deși nu-l iubea, avea o relație și avea mândria ei, tocmai de aceea stătea în fața ușii, cu groaza, furia și certitudinea adunate în stomac.

Ești sexy, ești frumoasă, ești o zeiță, a continuat ea să cânte, credința ei în propriile cuvinte puțin mai mică în comparație cu dimineața în care se trezise cu o viață bună, într-o relație în mare parte bună cu tipul perfect. Tipul perfect care, era sigură, se certa cu cineva în spatele ușii.

"Oh, da", un geamăt feminin din interior a făcut-o să strângă din ce în ce mai tare pe față, mâna apucând mânerul cu aspect murdar care o făcea să vrea să îl frece.

"Și acum, finisher-ul este în cușcă!"

Mulțimea urla din arenă dincolo de coridorul mizerabil în care se afla. Mirosea de parcă ar fi murit ceva acolo, și probabil că ceva murise. Ea nu putea fi sigură. Prietenul ei călătorise în districtul industrial pentru această luptă dubioasă, iar ea îl urmase, doar ca să se piardă în mulțime alături de doi tipi cu aspect înfricoșător care o priveau suspicios. Totuși, nu a fost surprinsă de asta. În rochia ei colorată cu flori, care amintea de primăvară, era la fel de nelalocul ei în temniță ca un elefant într-un aeroport. Stai, elefanții chiar mergeau la aeroporturi? Totuși, cum îi transferau în străinătate în caz de urgențe? Poate că ei...

Concentrează-te, Zee.

A respirat adânc, oprind divagaţia internă. Făcea asta foarte des. Voma de cuvinte era o afecţiune obișnuită în ceea ce o privea, mai ales când nervii îi erau întinși. Și erau foarte, foarte tensionaţi în timp ce stătea pe coridorul în care îl găsise pe prietenul ei intrând. Pentru că dacă ar fi găsit ceea ce știa că va găsi, ar fi fost din nou singură. În plus, ar fi tensionat lucrurile cu părinții ei, pentru că mama ei îl considera deja un ginere, deși tatăl ei era destul de *"meh"* în privința lui.

Strângând din dinți, chemându-și nervii să se calmeze, a tras de mâner, doar ca să deschidă ușa câțiva centimetri și să vadă fundul gol al unui bărbat pompând într-o femeie care se afla pe peretele murdar. Faptul că era mai preocupată de igiena femeii decât de faptul că recunoștea fundul acela era un pic revelator.

Deci așa se simțea când erai înșelat.

Huh.

Un fel de anti-climactic, dacă era să fiu sinceră.

Zephyr se întrebase mereu în mintea ei, văzând-o în filme sau citind-o în cărți, clișeul femeii care descoperă infidelitatea iubitului ei sau al miresei părăsite la altar, și mereu se întrebase dacă lacrimile fuseseră din cauza durerii, umilinței, furiei sau a pierderii acelei idei de perfecțiune. Poate că fusese din cauza tuturor. Nu-și putea da seama exact.

În mod ciudat, în timp ce privea fundul lui foarte frumos cum pompează, nu simţea în ea decât un sentiment de "*ți-am spus eu"*. O parte din ea a știut întotdeauna că el era un gunoi sub frumusețe? Credea că sunt propriile ei nesiguranțe? Poate că da. Și, deși, surprinzător, nu era atât de rănită pe cât crezuse că ar fi fost, era supărată, devenind și mai supărată cu fiecare pompă de uitare. Și a fi supărată nu dădea bine la ea, mai ales pentru că făcea lucruri iraționale în căldura momentului.

Își încleștase maxilarul, încercând să-și stăpânească furia, dar cu fiecare împingere, își amintea fiecare mic mod în care el o făcuse să se simtă nepotrivită, o făcuse să se simtă doar un pic mai puțin. Fiecare "nu mânca aia", fiecare comentariu direcționat despre spațiile dintre coapse ca fiind sexy, în timp ce îi spunea în glumă că nu va avea niciodată una, fiecare suspin exasperat despre culorile ei ciudate de păr de fiecare dată când le schimba. Ea a fost cu el de peste doi ani, și privind înapoi tot ce a văzut a fost o grămadă de gazlighting și bun, vechi dickery. Și faptul că ea se mândrise întotdeauna cu faptul că era o bună amantă, penisul lui căzând în vaginul altei femei a fost o lovitură pentru această credință, mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Voia să se simtă adecvată. Voia să se simtă frumoasă. Voia să se simtă dorită.

Ultimul bărbat care a făcut-o să simtă toate acele lucruri.

Nu te gândi la el.

Voia să simtă orice altceva în afară de ceea ce simțea în timp ce-l privea pe bărbatul cu care se gândise să se așeze la casa ei. Și voia să-l facă să se simtă ca naiba. Da, era așa de meschină. Doamne, era o idioată. Dar cel puțin era o idioată care evitase un glonț.

Îndepărtându-se de ușă, Zephyr se uită la mânerul murdar, neștiind exact ce avea de gând să facă.

"Alpha! Alpha! Alpha!"

Cântecele mulțimii i-au atras atenția, făcându-i brusc inima să se oprească, îndepărtându-i întreaga atenție de la scenă spre arenă.

Alfa?

Au spus *Alpha*?

Nu, nu putea fi.

S-a uitat la ușa care ducea spre arenă, cu inima bătându-i în piept. Era un nume neobișnuit și nu știa decât de un singur bărbat care îl folosise. Și el fusese un luptător, dar nu putea fi el. Asta se întâmplase cu aproape un deceniu în urmă...

Nerăbdătoare, cu prietenul ei înșelător uitat de amintirea mai puternică provocată de acel nume, ea a urmat zgomotul spectatorilor și a ieșit din coridorul urât mirositor într-un fel de spațiu deschis care mirosea ceva mai bine. Mirosea ca locurile care nu văzuseră niciodată lumina soarelui - ușor umed, ușor mucegăit, ușor transpirat. Nu era un loc potrivit pentru o fată ca ea, dintr-o familie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie cu flori strălucitoare, cu părul vopsit recent în roz, pentru că mama ei era sigură că i se va întâmpla ceva bun în curând.

"Doar un sentiment, iubito", îi spusese mama ei cu afecțiune.

Așteptase acel lucru bun. Era acesta? Era el, întors din nou? Nu putea fi.

Doamne, era o idioată *gigantică*.

Urmărind spectacolul din fața ei, a încercat să vadă cu ochii ei dacă era Alfa *ei* înainte de a avea de-a face cu viața reală.

Lupta era probabil ilegală, motiv pentru care, cel mai probabil, se desfășura într-un spațiu asemănător unei temnițe din districtul industrial, mai bine cunoscut drept zona înfricoșătoare a orașului. Aceasta era partea din oraș în care veneau copiii care voiau să joace jocuri înfricoșătoare. De cele mai multe

ori, era renumită doar pentru activităţile criminale murdare. Spera doar ca nimeni să nu fie jefuit, pentru că închisoarea nu era pe lista ei.

Temniţa, dacă putea fi numită aşa, era imensă şi întunecată şi nu semăna cu niciun subsol pe care îl văzuse vreodată. Pereţii erau din piatră solidă, iar tavanul era foarte înalt, cu nişte lumini uriaşe la care, sincer, ar fi fost dureros să se uite direct. Spaţiul central era un ring cu cuşcă, iar mulţimea formată în mare parte din bărbaţi şi câteva femei înconjura cuşca, cu câţiva bărbaţi înspăimântători de tip bodyguarzi lipiţi de pereţi care supravegheau pe toată lumea.

"Rupe-i braţul, Alpha!", a strigat tipul din dreapta ei suficient de tare încât să trezească morţii.

"Pulverizează-i nenorocitul de sânge!"

"Fă-l knock-out şi ţi-o sug, bestie!" Asta de la o doamnă deosebit de entuziastă, undeva în cameră. Zephyr încremeni. Atâta timp cât nu era Alfa *ei*, doamna putea să sugă orice dorea. Întotdeauna fusese iraţional de posesivă cu el.

O izbitură violentă a unui corp care a lovit metalul cuştii i-a întrerupt gândurile, atrăgându-i privirea spre evenimentul principal.

Sprâncenele îi atingeau linia părului.

Un bărbat fără cămaşă, nu, un *uriaş* fără cămaşă, avea un alt tip mai mic (care ar fi fost uriaş de unul singur, dar părea mic în comparaţie) prins de cuşcă din spate. Putea să vadă despre ce vorbise doamna. O bestie, într-adevăr. Avea braţul tipului mai mic răsucit în spate într-un unghi ciudat, iar celălalt îl ţinea la pământ ca pe un câine. Dar nu doar lupta îi atrase atenţia lui Zephyr.

Erau ochii lui, sau mai degrabă un singur ochi. Purta un plasture pe ochiul drept, iar pe cel stâng îi strălucea o culoare deschisă pe care ea nu o putea distinge de la distanţă. În mintea ei, peticele de ochi erau lucruri pe care piraţii le purtau pentru a părea mai tari în timp ce jefuiau corăbii şi revendicau fecioare în romanele istorice. În zilele noastre, oamenii îşi puneau de obicei o proteză falsă la ochi, dacă era nevoie. Faptul că acest veritabil gigant purta un plasture pe ochi la o luptă cu un adversar cu o vedere aparent bună... *la naiba.*

Dar nu semăna deloc cu băiatul din amintirile ei fatale.

"Fute-l bine!!!"

Iisuse, tipul de lângă ea era foarte, foarte însetat de sânge.

"Îl vreau atât de mult!", a spus de undeva o altă voce de femeie. "Îţi vine să crezi că nu se culcă cu nimeni de mai bine de un an? Am încercat să mă dau la el de atâtea ori."

"Fată, mă sperie de moarte. Nici gând să mă apropii de el."

"Doar imaginează-ți sexul, totuși. Am auzit că te face să-l lauzi pe Domnul."

Zephyr a ascultat conversația cu atenție, încercând să-și dea seama dacă acesta era el.

A încercat să nu lase mulțimea să o zgâlțâie în timp ce privea lupta din spate, cu mintea ocupată pentru moment, cu greutatea de pe piept.

Bestia se îndepărtă de tipul mai mic, lăsându-l liber, punându-i pentru prima dată întreaga statură în raza vizuală a ei. O cicatrice lungă îi cobora de la linia părului, pe sub plasturele de la ochi, până la colțul gurii, trăgându-i-o permanent într-o încruntare înfricoșătoare pe o parte. Alte un milion de cicatrici îi presărau trunchiul cu câteva tatuaje peste un milion de mușchi pe care ea nu știa că un om îi poate avea. Și pentru un om atât de mare, se mișca cu o fluiditate care îl contrazicea.

Putere brută, brutală, asta era el.

Alpha, așa îi spusese mulțimea, și ea înțelegea de ce. Cu cât îl privea mai mult, cu atât devenea mai fascinată, cu atât nevoia de a-i confirma identitatea i se infiltra în pori.

Shortie s-a întors spre el, întinzându-și brațul, cu pumnul îndreptat spre pata neagră, iar Zephyr a simțit cum respirația i se blochează în gât, brusc investită să nu vrea ca bestia să fie rănită. Înainte ca ea să poată clipi, într-o mișcare pe care nu ar fi crezut că ar fi putut să o prindă cu vederea sa periferică limitată, l-a blocat pe Shortie și i-a aplicat un uppercut ascuțit în lateral, posibil rupându-i o coastă cu forța din spatele lui.

Oof.

Shortie și-a apucat coasta și a urlat în timp ce mulțimea a înnebunit. Da, asta ar fi durut.

În momentul în care ea a tresărit din compasiune, în timp ce Shortie stătea aplecat pe podeaua cuștii, acest Alfa și-a rupt gâtul și a privit pentru prima dată spre mulțime. A văzut că privirea unică a trecut peste mulțime și s-a oprit asupra ei. Probabil că șuvița ei de păr roz i-a atras atenția sau rochia ei. Nu știa și nici nu prea se gândea.

Nu putea gândi.

Era aceeași greutate. Întotdeauna fusese ceva... *intens în* a fi privită de el. Ceva atât de greu încât simțea cum îi apasă pe piept, cum îi intensifică bătăile inimii, cum îi face palmele umede. O picătură de sudoare i se rostogolea pe gât în decolteu și, Doamne, își amintea cum fusese să fie privită de el cu amândoi ochii.

Se simțea ca el.

Lacrimile îi ardeau ochii.

Atât de mult.

Aceasta a durat câteva secunde înainte de a se întoarce din nou spre adversarul său.

"Zee? Ce naiba faci aici?"

Cuvintele au făcut-o să-și închidă ochii pentru o secundă, în timp ce realitatea se prăbușea din nou peste ea. Sperase să mai aibă puțin timp înainte de confruntare. Cu toată personalitatea ei exuberantă și extrovertită, confruntările erau ceva ce nu reușea niciodată să suporte. Le ura. Și ori de câte ori era nevoie de una, le evita complet. Nu așa și-ar fi imaginat ea situația. S-ar fi dus acasă și i-ar fi trimis un mesaj de despărțire.

Acum, trebuia să aibă loc o confruntare și ea nu era interesată de ea, toată atenția ei fiind îndreptată spre bărbatul din cușcă. Răsuflând ușurată, se întoarse încet cu fața la bărbatul pe care urma să-l facă fostul ei în trei secunde.

"Am terminat, Alec", i-a spus ea, privindu-i profilul foarte arătos. Era sexy, nu se putea nega asta, și o știa și el.

I-a văzut sprâncenele întunecate coborâte, așa cum făceau atunci când era pe punctul de a-i explica ceva. "Ce vrei să spui?"

"Adică poți să te duci să ți-o tragi singur sau să ți-o tragi cu o altă fată ca cea din spate. Am terminat."

"Zee-"

Ea a ridicat mâna. "Las-o baltă."

Mulțimea a înnebunit la auzul a ceea ce se întâmpla în cușcă, iar Zephyr și-a simțit emoțiile prăbușindu-se peste tot. Nu voia să aibă de-a face cu Alec, dar el știa că a fost prins și nu se putea abține, ceea ce însemna că urma să treacă la ofensivă. În câteva clipe, un rânjet previzibil îi încreți buzele, iar Zephyr se pregăti.

"E prea târziu, Zee", i-a amintit el, de parcă ar fi avut nevoie de asta. "Vei împlini douăzeci și nouă de ani într-o lună, iar fondul bunicii tale va fi înghețat dacă nu te măriți cu mine. Aveam de gând să te cer în căsătorie de ziua ta. O singură partidă de sex nu merită toate astea."

Gâtul i se strânse chiar dacă furia îi infuza venele. Da, fondul bunicii ei. Adorabila ei bunică nu se căsătorise niciodată și regretase asta toată viața, așa că se asigurase că nepoata ei nu va face aceeași greșeală și nu-și va găsi un partener de viață. Îi lăsase câteva moșteniri de familie vechi, cu o clauză conform căreia Zephyr trebuia să fie căsătorită până la împlinirea vârstei de douăzeci și nouă de ani pentru a avea acces la ele.

Acum, Zephyr era destul de non-mercenară și nu-i păsa suficient de mult de bani pentru a se căsători. Dar moștenirile de familie se aflau pe linia tatălui ei

de peste cinci generații, iar bătrâna șireată știa că mama ei ar fi preferat să o căsătorească sub amenințarea armei decât să lase ceva atât de valoros pentru moștenirea lor să meargă la caritate. Alec fusese o partidă bună. Ea era o fată din clasa de mijloc, iar el era un bărbat arătos, provenea din bani și avea influență în oraș. Își iubea părinții și ei o iubeau, și nu putea nega că văzând profilul lui Alec îi făcuse să se simtă mai mulțumiți de relația lor. Eventualul acces la fondul bunicii ei a fost un beneficiu secundar. Probabil că era singurul motiv pentru care se gândise să se stabilească cu el.

"Și să recunoaștem, Zee", a continuat Alec cu un zâmbet moale, aproape liniștitor, care ar fi arătat bine dacă ea nu ar fi vrut să i-l smulgă de pe față, "nu vei primi o ofertă mai bună. Nu ești o frumusețe ca sora ta. Să găsești un soț bogat și puternic ca mine este o oportunitate rară pentru tine."

Îndrăzneala acestui om o îngrozea cu adevărat. Uitând să-și ceară iertare, pe fața lui nu se citea nicio urmă de remușcare sau rușine. Și ca un adevărat narcisist, o întorsese împotriva ei și a așa-zisei ei inadecvări, și încercase să o facă să se simtă nesigură de propria ei soră. Asta a fost probabil cel mai stupid lucru pe care a încercat să-l facă. Sora ei era cea mai bună prietenă a ei, frumusețea ei exterioară nu reprezenta nici măcar jumătate din frumusețea ei interioară. O iubea pe Zen și era mândră de ea în fiecare nenorocită de zi. Încercarea de a crea o barieră între ele era o idioțenie.

Un clopoțel puternic a sunat din spate și ea s-a întors să vadă cum lupta se termina, bestia fiind în mod clar învingătoarea, în timp ce se îndrepta spre un colț al camerei pentru a vorbi cu un tip chel. Se uită la spatele lui, plin de cicatrici, și se întrebă ce se întâmplase cu el.

Întorcându-se pentru ultima oară cu fața spre fostul ei soț, s-a apropiat și l-a mângâiat pe piept.

"Am terminat, Alec", a declarat ea în timp ce mulțimea se îndrepta încet spre partea opusă a sălii. "M-aș mărita cu oricine în afară de tine."

El a chicotit. "Ești nebună."

Zephyr zâmbi. În sfârșit, ceva spus corect. "Eu sunt. Am fost, de asemenea, cel mai bun pe care l-ai avut. Acum du-te și fute-i pe toți cei pe care îi vrei. Știu că o voi face."

Înainte ca el să mai poată spune un cuvânt, ea s-a întors pe călcâie, ținta ei fiind fixată pe un spate masiv, acoperit acum de un tricou negru, cu țesătura întinsă încordat peste el. În timp ce străbătea mulțimea, știa că Alec o urmărea și, în timp ce se îndrepta în direcția în care se îndrepta, simțea cum ochii celorlalți cădeau asupra ei.

Și nimic din toate astea nu conta, pentru că dacă *el* era *el,* dacă ea îl găsise după zece ani...

Trebuia să știe. Trebuia să știe. La naiba cu toți ceilalți.

Se afla la aproape un metru de bestie și de tipul cu care vorbea când a văzut cum mușchii din spate i se înăspresc, iar gâtul i se întoarce pentru a o privi cu un ochi auriu.

Aur lichid, topit.

Aurul care odinioară îi ardea venele.

El.

Pasul i s-a clătinat pentru o fracțiune de secundă.

Era mai mare acum, mai intimidant, și nu doar din cauza mărimii sale uriașe. Era felul în care cicatricea urâtă îi tăia de la linia părului, peste ochiul lipsă, peste obraz și până la colțul buzelor, dispărând sub barba scurtă. Era felul în care purta un plasture de piele peste ochi și încă simțea pe cineva în spațiul său personal înainte ca acesta să se anunțe. Era felul în care avea mai multă putere în acea privire singulară decât aveau majoritatea oamenilor în întregul lor corp. Nu pierduse asta cu ochiul drept.

Fața lui nu arăta nimic, nicio recunoaștere. Să fi fost din cauza părului? Îl păstrase blond pe atunci și, cu siguranță, căpătase niște curbe între timp. Dar chiar devenise atât de de nerecunoscută? Era complet depășită de situație, dar sărise deja de la bord, și la naiba dacă nu avea de gând să înoate.

Inspirând cu hotărâre, ea a redus distanța dintre ei, chiar dacă el o privea ca un șoim, și a sărit.

Mâinile lui au prins-o instinctiv când ea și-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui, mâinile ei apucându-i umerii. El era solid, de neclintit și o susținea cu o ușurință pe care ea nu o mai experimentase niciodată în ultimul deceniu.

Fără să-i dea timp să întrebe ceva, ea și-a înclinat fața și l-a sărutat, cu buzele tremurându-i de emoție.

El s-a înțepenit, strânsoarea lui pe talia ei devenind ușor mai strânsă când s-a retras puțin, ceva asemănător curiozității emanând din el. Nu știa cum era viața lui sexuală, dar se îndoia că avea fete la întâmplare care se cățărau pe rama lui și-i puneau una. Sau poate că avea.

"Te rog", șopti ea în spațiul dintre gurile lor, știind că era fata din ea care sărutase un băiat sălbatic vorbind. Avea nevoie să creadă pentru ea însăși că era el, să simtă asta în oasele ei, să simtă asta în sărutul lor.

Privirea lui aurie a luat-o în considerare pentru o secundă, înainte de a o muta brusc, ținând-o în picioare cu un singur braț sub fundul ei, cealaltă mână

încă înfășurată în bandă prinzându-i părul și trăgându-i gâtul înapoi într-o mișcare care era *putere* pură.

Putere brută, neadulterată.

Zephyr nu știa la ce se așteptase, dar nu fusese asta. Nu felul în care el preluase controlul, nu felul în care inima ei începuse să bată frenetic ca răspuns la asta, nu felul în care i se strângea miezul. Era ca și cum tragerea de scalp și mâna lui lipită de părul ei ar fi găsit ceva primitiv în adâncul ei și l-ar fi împins într-o conștiință ciudată.

Nu mai făcuse asta până atunci.

Gura lui s-a apropiat de a ei, iar ea a așteptat, incapabilă să își miște gâtul și să reducă distanța. În esență, era imobilizată și asta o afecta. De aproape, putea distinge ușor luciul de transpirație de pe pielea lui bronzată, adâncimea cicatricilor, detaliile complicate ale plasturelui de pe ochi. Era mai elegant decât se așteptase, un fel de piele. Se întreba cum se simte la atingere. Doamne, era nebună. Tocmai îl văzuse pe bărbatul ăsta lovindu-l pe altul, iar ea era pe el ca un urangutan cu copacul său preferat.

"Ce caută un mic curcubeu ca tine într-o gaură de rahat ca asta?" murmură el inhalându-i gâtul, atât de încet încât ea îi simțea cuvintele mai mult decât le auzea. Știa că are o personalitate plină de culoare, dar nu i se mai spusese niciodată "curcubeu", iar felul în care el a spus-o a fost frumos, foarte frumos.

Dar asta îi mai spunea ceva: el nu o recunoștea.

Nimic.

Ceva asemănător cu durerea și dezamăgirea s-a abătut asupra ei. Totuși, la ce se aștepta? Era clar că el trecuse prin multe, și trecuseră zece ani.

"Este o poveste lungă", i-a spus ea încet, înghițind tumultul de emoții din interiorul ei.

El nu s-a mișcat, doar a privit-o.

Zephyr a închis ochii, mortificată. Ultima oră fusese o lovitură la inimă după alta. Probabil că ar fi trebuit să meargă acasă și să plângă.

Ea a început să-și miște picioarele, iar strânsoarea lui pe părul ei s-a întărit, înghețând-o pe loc.

Ea putea simți căldura emanată de corpul lui. El mirosea a sălbăticie, așa cum își imagina ea că miros adâncurile întunecate ale pădurii sălbatice de dincolo de oraș - transpirație, lemn, mosc și ceva necunoscut. Cu ochii închiși, și-l putea imagina în alt timp, în alt loc, vânând în sălbăticie, venind la peștera lui și futându-și femeia în stare brută. Ăsta era cuvântul. Crud. Nu mirosise niciodată pe cineva atât de crud. Majoritatea băieților din timpul adolescenței ei se înecaseră în spray-uri de corp care anunțau că femeile cad pe ei dacă le

folosesc, iar Alec se dădea mereu cu apă de colonie care costa probabil mai mult decât câștiga ea într-o lună. Alpha mirosise întotdeauna așa cum arăta. *Crud.*

Înainte ca ea să se poată gândi la altceva, el i-a înclinat capul cu strânsoarea sa și și-a lipit gura de a ei.

Bătăile inimii i s-au frânt.

Cafea.

Mentă.

El.

Gustul lui a explodat pe limba ei, gura lui mișcându-se peste a ei cu măiestrie, limba alunecând împreună cu a ei într-un mod care i-a făcut coapsele să se strângă în jurul trunchiului lui în amintire.

Putea să sărute. Să sărute cu adevărat, cu adevărat. Întotdeauna a putut.

A simțit cum țesutul cicatrizat de pe partea laterală a gurii lui o apasă pe a ei, senzația nefiind neplăcută, dar cu care nu era obișnuită, barba lui scurtă creând o fricțiune subtilă care chiar a făcut ceva pentru ea. Nu ar fi crezut niciodată că îi va plăcea părul facial, dar la naiba.

Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui, presându-și inconștient corpul cât mai aproape de al lui, șoldurile ei măcinându-se fără să stea pe gânduri peste mușchii lui solizi, frecând-o într-un mod decadent.

Nu era un sărut, era o *experiență*, iar ea se simțea din nou ca o virgină la prima ei întâlnire cu el. Senzații noi îi străbăteau corpul, promisiunea a ceva întunecat, delicios și depravat la orizont, care făcea ca tot ce era feminin în ea să se desfășoare, să se deschidă și să accepte jefuirea ființei sale. Era un sărut deopotrivă nou și familiar, ca o melodie pe care o auzise cu mult timp în urmă și nu o uitase niciodată. Și inima ei știa că el i-o va trage acum așa cum o sărutase și, Doamne, voia să știe cum ar fi. O va ține la pământ și o va trânti în pat? I-ar trage părul la spate și i-ar devora gura în timp ce se cufunda în ea? I-ar marca pielea cu dinții?

Un fior i-a străbătut corpul, iar sfârcurile i s-au strâns în puncte tari pe pieptul lui.

Romantică la suflet, a crezut întotdeauna în dragoste la prima întâlnire. Părinții ei fuseseră un cuplu îndrăgostit la prima întâlnire. Unul dintre colegii ei a fost un cuplu de îndrăgostiți la prima întâlnire. Chiar și bunicii ei din partea tatălui formaseră un astfel de cuplu. Și ea descoperise asta cu el cu mult timp în urmă, și sărutându-l a readus totul la viață - emoțiile, atracția, dorința și durerea. *Oh, durerea dulce și amară.*

El a fost dragostea ei la prima întâlnire. Și nu știa cine era el acum, dar era al *ei.* Întotdeauna a fost al ei.

Câteva fluierături au închiriat aerul, cineva a strigat la pisică, iar ea a deschis ochii, uitându-se la bărbatul care îi înclinase din nou lumea pe axa ei. Amintindu-și brusc că nu erau singuri, Zephyr se trase înapoi și se uită la el, cu sânii ei fluturând, lipiți de pieptul lui.

Gura lui era umedă și ușor roz de la luciul ei și nu părea deranjat în timp ce o privea.

Se clătină înapoi pe propriile picioare, înclinându-și gâtul pe spate pentru că, Doamne, bărbatul era binecuvântat de zeii verticali, iar ea nu. Înălțimea lui părea să fie singura trăsătură recognoscibilă din vechiul el - grosimea, cicatricile, rănile și pericolul erau toate noi.

El nu o recunoscuse, așa că trebuia să o ia de la capăt. "Mulțumesc."

Partea nevătămată a buzei i s-a zbârlit puțin, iar ochiul lui auriu s-a îndreptat în spatele ei. "Ești cu el?" a întrebat el. Vocea lui era... mai masculină decât își amintea ea. Chiar nu știa cum s-o spună altfel. Baritonul era mai grav, tenorul era mai grav, sunetul puțin mai răgușit. Era o voce pe care și-o putea imagina comandând o încăpere plină de oameni, o voce pe care și-o putea imagina șoptindu-i lucruri murdare unui iubit, o voce de piele neagră și putere sălbatică.

S-a întors să vadă la cine se referea, găsindu-l pe Alec fumegând în mulțime. Uitase de el.

"Nu." Refuzul ei a fost puternic, mai acut decât ar fi vrut. Nasul i s-a încălzit în timp ce era puțin agitată.

Tipul chel de mai devreme a venit din lateral, privindu-i pe cei doi cu un ușor amuzament. "Asta a fost... interesant."

Alpha i-a ignorat comentariul. "Hector te va duce acasă în siguranță." Hector, tipul chel, i-a făcut un zâmbet.

Mâna lui Alpha, încă lipită cu bandă adezivă, a ajuns la bărbia ei, ținând-o pe loc, privirea lui cu un singur ochi fiind intensă înainte de a-i lăsa un sărut prelung pe buze. "Sărută bine, curcubeu."

Ceva în cavitatea pieptului i se încreți de lipsa lui de recunoaștere, în timp ce altceva înflorea de bucuria pură de a-l găsi din nou.

Zephyr a scuturat-o și și-a lăsat buzele să se curbeze într-un zâmbet. "Și tu, sexy."

I-a simțit amuzamentul. Cu o chicoteală sub bărbie, el s-a îndepărtat de arenă, lăsând-o în urmă ca în urmă cu zece ani, așteptând ca el să se întoarcă și să se întoarcă din nou la ea.

Prima ei dragoste, cea de care nu și-a revenit niciodată. Iubirea, genul de iubire căreia îi putea da totul și pe care o putea umple din nou pentru a da și mai mult, genul de iubire care se strecura pe sub radar și într-o zi era acolo, amestecată în cimentul fundațiilor ei, iubirea care a pătruns atât de adânc în oase încât a schimbat cursul ființei.

El fusese acea iubire.

El s-a întors.

Și nu și-a amintit nimic.

Era *distrusă.*

Capitolul 2

Zefir

"Rahat, Zee. Ce facem acum?"

Zephyr se uită la Zenith așezată în fața oglinzii, ungându-și părul negru și lung. Sora ei cu cinci ani mai mică era ceea ce toată lumea numea o frumusețe. Avea o siluetă naturală micuță, de fotomodel, pe care toată lumea din cercul lor social o aprecia, ochi plini de suflet care făceau bărbații să facă coadă pe străzi și maniere care ar face de rușine o regină. Dar aparențele erau înșelătoare. Zephyr știa că era și fata care încercase să se sinucidă când era mai tânără din motive necunoscute, fata care se lupta în fiecare zi cu fel de fel de demoni în mintea ei, fata care se cufundase în justiția socială și care lucra pentru o organizație non-profit - Survivors of Los Fortis - care se ocupa de victimele agresiunilor și abuzurilor și le reabilita. Dacă existau îngeri pe pământ, sora ei era unul dintre ei.

Zephyr a lucrat voluntar cu ea în weekenduri, aranjând și tuns părul doamnelor de la centrul SLF. Oamenii subestimau întotdeauna puterea pe care o schimbare de look o poate avea asupra psihicului cuiva. Ea văzuse femei care vărsau lacrimi după o tunsoare, femei cu un trecut dur, traumatizant, care se lepădau de durerea lor, de istoria lor, de condiționările lor după ce își tundeau părul, fie și numai pentru o clipă. Le dădea putere, le făcea să se simtă ca o versiune mai nouă a lor, care nu trebuia să lase trecutul să le dicteze viitorul pentru o secundă, și, deși nu era o contribuție mare în marea schemă a lucrurilor, Zephyr iubea acel prim catharsis emoțional pe care îl aveau imediat după aceea.

Și-a scos cerceii cu floarea-soarelui din lobi și i-a aruncat pe comodă în camera ei, în timp ce Zen o privea cu ochi curioși. Zephyr își petrecuse ultimele minute informându-și sora în timp ce amândouă își îndeplineau ritualurile nocturne.

"Nu știu", a răspuns ea, mergând spre singura fereastră mare din camera ei, draperiile albe, subțiri ca o pânză de fum, zburând înăuntru cu vântul. Camera ei era o reflectare a ceea ce simțea ea că este în interior - colorată și haotică, cu așternuturi drăguțe imprimate pe un pat queen-size, pereți vopsiți în alb cu o multitudine de fotografii, plante de interior care înfrumusețează colțurile și bibelouri de pretutindeni împrăștiate la întâmplare peste tot.

Curcubeu.

Îi spusese curcubeu. Cândva, îi spusese rază de soare, pe vremea când părul ei era blond. Îi plăcea mai mult curcubeul. Uitându-se în jur, și-a dat seama că camera ei reflecta acest nume. Camera surorii ei era opusă, organizată, minimalistă și în culori pastelate.

Amândoi închiriaseră un apartament în oraș, la distanță de mers pe jos atât de salonul ei, cât și de centrul SLF. Părinții lor locuiau în suburbiile unde crescuseră, unde tatăl ei încă lucra la aceeași agenție de contabilitate la care lucra de treizeci de ani. Deplasarea zilnică la serviciu devenise atât costisitoare, cât și problematică atunci când ea începuse să lucreze la salon, așa că Zephyr se mutase la scurt timp după aceea, iar sora ei o urmase după ce terminase facultatea.

Aplecându-se pe pat, Zephyr a început să-și dea cu loțiune pe brațe în timp ce Zen își masa scalpul cu degetele, rutina fiind reconfortantă pentru amândouă după o zi lungă.

"Nu pot să cred că nu-și amintește de tine." Sora ei a frecat șuvițele. "Apropo, trebuie să-i spui mamei despre Alec. Trebuie să înceteze să-ți mai planifice nunta în capul ei cu broasca." Zen fusese întotdeauna împotriva lui Alec.

Zephyr sforăi. "Slabe șanse de așa ceva. Mă vrea "fericit, căsătorit și bogat", cu un ginere cu care să se poată lăuda în fața doamnelor de la club."

"La fel de adevărat."

Au rămas tăcuți o vreme, contemplând. Zephyr știa că nu avea cum să meargă mai departe cu relația cu Alec acum, dar nu știa cum să-și protejeze părinții de consecințe. Cunoscându-l pe Alec, știa că el ar lua o respingere ca pe o lovitură dată orgoliului său, posibil făcând-o pe mama ei să-și piardă statutul social pe care îl câștigase prin asociere. În ceea ce o privește pe Zephyr, probabil că numele ei ar fi împânzit tot orașul. Nu ar fi surprinsă dacă ar veni și după reputația lui Zen, mai ales știind că ea fusese adoptată în familie. Nu arăta prea bine. Avea o viață minunată, o familie minunată și, deși mama ei putea fi uneori foarte influențată de ceea ce spuneau alții, era o mamă minunată.

"Uită de Alec pentru o secundă." Vocea feminină a lui Zen a pătruns în meditațiile ei. "Încă nu pot să cred că l-ai văzut pe Alpha, Alpha-ul *tău*, după atâta timp. Adică, care sunt șansele ca tu să-l urmezi pe Alec și să-ți găsești iubirea pierdută? Credeam că a plecat din oraș. Chiar l-ai văzut?"

Zephyr roșise ușor, sărutul fiind proaspăt în memoria ei. În retrospectivă, părea o nebunie.

"L-am văzut. Am sărit și l-am sărutat, iar apoi el m-a sărutat pe mine. Felul în care mi-a atins părul..." vocea i s-a întrerupt în timp ce își evantaia dramatic fața.

Zen s-a aerisit și ea, rânjind. "Sună mai sexy. Și Alec chiar a văzut asta?"

"Alec și cel puțin alți cincizeci de străini la întâmplare."

"La naiba. Cum e el acum? " a întrebat Zen, cu o privire ușor visătoare pe față. Acesta era singurul lucru pe care îl aveau în comun - amândouă erau romantice fără speranță, Zephyr un pic mai dură și Zen un pic mai moale, dar totuși romantice fără speranță. În plus, Zen era singurul suflet care mai știa despre Alpha.

"Uriaș", își amintește Zephyr, bătăile inimii accelerându-i-se la auzul amintirii. "Solid. M-a ținut cu un braț tot timpul. Îți poți imagina?"

"Broasca nu ar face-o niciodată!" Zen chicoti, strângându-și părul într-un coc. "Este încă acolo? Scânteia?"

Da, a fost acolo în regulă. "A fost mai intens. Nu știu dacă e din cauză că ne-am maturizat amândoi acum, dar e... acolo. Știu că a simțit-o."

"Spune-mi mai multe. Lasă-mă să trăiesc indirect prin tine."

Zephyr a terminat de pus loțiunea pe el. "Acum e cu adevărat marcat. Nici nu-mi pot imagina prin ce trebuie să fi trecut ca să le aibă pe toate. Era chipeș, dar acum e... sălbatic. Periculos. Cineva cu care nu vrei să te pui. Are și un bandaj pe ochi."

Zen s-a liniștit, cu brațele ridicate pe păr. "Petic pe ochi?"

"Jur că nu inventez asta", a chicotit Zephyr, închizând sticla de loțiune și așezând-o pe noptieră. "Arăta ca un pirat, doar că era mai sexy și mai curat și mai bine mirositor. Deși nu știu cum miroseau pirații - probabil marea, de asemenea, îți poți imagina..."

"Ai spus cumva cicatrici și ochi pătați?"

"-stench pe bord cu toate-"

"Zee."

"-bărbați care nu se spală pentru-"

Zen se ridică de pe scaun cu o mișcare bruscă și veni la ea. "Zee, concentrează-te!" Ea pocni din degete și Zephyr își opri divagația, încruntându-se la seriozitatea de pe chipul surorii sale.

"Există un singur bărbat în oraș despre care știu că poartă un plasture pe ochi, și sper din tot sufletul să nu fie el, pentru că este..." Zen și-a mușcat buza, ochii ei căprui fiind tulburați. "E periculos"

Zephyr și-a simțit sprâncenele încreținte. "Stai, despre ce vorbești?"

Sora ei trăgea de mânecile lungi ale cămășii ei de noapte, una pe care o purta în pat ca o bătrână. Zephyr știa că asta o făcea să se simtă în siguranță. "Un tip cu plasture pe ochi deține clădirea SLF. Și Trident Towers. Și jumătate din oraș. La prima vedere, e un mare șmecher în imobiliare. Nu i-am aflat niciodată numele, dar se zvonește că e foarte implicat în lumea interlopă, iar eu îl cam cred. Nu poți obține toate astea fără să fii puternic, iar acest tip de putere în acest oraș..."

"-este periculos", a completat Zephyr, lăsând să se înțeleagă, întrebându-se dacă era același tip despre care vorbea sora ei și, dacă da, de ce naiba un om care deținea jumătate din oraș s-ar lupta ilegal cu pumnii goi într-un subsol dubios? Nu avea niciun sens.

"Nu i-ai auzit niciodată numele?", a întrebat ea.

Sora ei a scuturat din cap. "Nu cred că cineva a auzit de el în viața normală, în sine. Știu despre chestia cu bandajul pe ochi doar pentru că una dintre fetele de la SLF mi-a spus despre el. Era o angajată de-a lui, cred? Oricum, tatăl ei a bătut-o și omul cu plasturele pe ochi a trimis-o la SLF. A fost acolo o vreme, poate îți amintești de ea. Jasmine?"

O imagine a unei femei cu partea stângă a feței umflată, cu un tatuaj marcat cu forță pe linia maxilarului, i-a venit în minte. "I-am făcut un bob chic. A plâns după aceea. Îmi amintesc. "

"Da," ochii surorii ei erau sumbri. "Mi-a spus câte ceva despre tipul cu bandajul pe ochi. A spus că le oferă fetelor de pe străzi... siguranță. Și dacă niște fete ar veni să-l caute, ar trebui să menționez asta și să le dau un număr de contact. Dar nu știu dacă e Alpha-ul tău."

Tăcerea a continuat pentru o vreme, în timp ce amândoi reflectau asupra veștii.

Era același om? Era implicat în lumea interlopă? Dacă era, ar fi trebuit să se gândească măcar să încerce să urmărească ceva? Întotdeauna a fost o fată bună. Își plătea taxele la timp, ajuta bătrânele să treacă strada și respecta legea. Și, deși Alpha nu avusese niciodată prea multă considerație pentru lege și simțul său al moralității fusese întotdeauna distorsionat, implicarea în lumea interlopă era cu totul altceva. Dacă bărbatul cu plasturele pe ochi și Alpha erau la fel, ar fi trebuit să încerce să-l contacteze din nou și să se implice în mijlocul ei?

Zephyr își amintea de lipsa de recunoaștere pe care o văzuse în privirea lui, și nu o mai durea la fel de tare acum că nu era prea emoționată. Dar acum că îl găsise, deja îi era poftă să meargă să-l vadă din nou, să afle cine devenise, să-i

înțeleagă intermediarul, să-i afle scuzele. Voia poveștile cicatricilor lui, mersul minții lui, intensitatea ochilor lui.

Îl voia pe el, chiar dacă era omul lumii interlope.

Și dacă el nu-și amintea de ea, ea trebuia să-i ofere ceva valoros, ceva care să-l facă să le dea timp să cadă din nou.

Sămânța unei idei a înflorit în mintea ei - o idee nebunească, dar înviorătoare.

"Ai spus că deține Turnurile Trident, nu?" zise Zephyr, ideea solidificându-se în creierul ei. Era nebună. Trident Towers erau unul dintre cele mai scumpe complexe de birouri din centrul Los Fortis.

"O, nu", i-a arătat Zen fața. "Cunosc fața asta. Orice ai pune la cale în capul tău, nu o face."

Zephyr a clipit inocent. Sora ei a gemut. "O să intri în mari belele."

Ea a așteptat.

"Ugh", a pufnit Zen. "Da. Doar nu te lăsa ucis."

"Este un nivel scăzut."

Sora ei i-a aruncat o pernă în cap înainte de a se îndrepta spre ușă. "Cunoscându-te..."

Dându-și ochii peste cap, Zephyr și-a scos limba când sora ei a plecat, rotițele din creierul ei învârtindu-se.

Deschizându-și rapid laptopul, și-a petrecut următoarea oră căutând cu sârguință înregistrările publice ale proprietății pentru Trident Towers și SLF, având nevoie să confirme dacă bărbatul cu plasture pe ochi și Alpha erau unul și același. Totul era înregistrat la o singură adresă.

Securitate AV
Etajul 28, Turnul A,
Trident Towers, Zero Avenue
Los Fortis - LF001A

AV.

Alessandro Villanova.

El a fost.

El nu-i spusese niciodată numele, dar ea știa. Era el.

Zephyr se holba la adresă, sfâșiată de ce să facă. Dacă ar fi urmărit-o, ar fi putut schimba cursul vieții lor. Ar fi mai bine dacă ar lăsa-o baltă.

A închis laptopul.

Da, ar fi lăsat-o baltă.

***

Ea nu a renunțat.

Zephyr a lucrat ca unul dintre cei mai buni coafori la Leisure Locks, unul dintre saloanele premium la trei străzi de centrul orașului și de Trident Towers.

Turnurile Trident erau un set de trei zgârie-nori în mijlocul orașului, în ceea ce Zephyr numea partea "bougie" a orașului. La această oră a dimineții, era aglomerat. Drumurile erau pline de trafic, trotuarele erau pline de pietoni hotărâți, iar agitația dintre costumele corporațiilor și artiștii lipsiți de griji era plină de viață. Turnul A avea birouri pentru corporații multinaționale, firme de avocatură bogate și investitori puternici. Era turnul care făcea bani. Turnul B găzduia apartamente pentru cei care își puteau permite o privelişte deosebită în jumătatea superioară și un hotel de lux în jumătatea inferioară. Era turnul care lua bani. Iar Turnul C, cel mai scurt dintre cele trei, era practic un mall supraevaluat, cu de toate, de la baruri și restaurante la buticuri de modă high-end și magazine alimentare. Era turnul care aducea bani.

În ultimele două săptămâni, făcuse un traseu mai lung până la apartamentul ei, trecând pe lângă Turnul A înainte de a merge acasă, pentru a-l cerceta. Și în două săptămâni învățase două lucruri.

În primul rând, AV Security a angajat o mulțime de bărbați sexy și musculoși.

În al doilea rând, Alpha nu a ieșit și nu a intrat niciodată în clădire prin intrarea din față.

De fapt, în toate cele două săptămâni, îl văzuse doar de trei ori, și asta atunci când se îndrepta spre spatele turnului, după ce coborâse dintr-un SUV imens și întunecat al cărui nume nu-l putea vedea. Două săptămâni de cercetări și o mulțime de conversații cu sora ei și cu angajații SLF lămuriseră un lucru - era cu siguranță un răufăcător din lumea interlopă, infam pentru că asigura cea mai bună securitate și îi enerva pe oamenii importanți.

El era periculos. Iar ea îl dorea mai mult pentru asta, ca o fraieră ce era.

Zephyr se afla în fața Turnului A, nervos.

Era absolut nebună. Dar aceasta era singura cale de urmat pe care o putea vedea.

Respirând adânc, s-a îndreptat cu hotărâre spre intrare, zâmbind enorm paznicilor. "Securitatea AV, vă rog."

Gărzile au dat din cap și ea a intrat, surprinsă de foaierul masiv de la porți până la lifturi, cu un birou de recepție pe o parte cu două femei, o sală de așteptare cu scaune de pluș pe cealaltă parte și camere pe fiecare perete. În rochia ei neagră, cea cu mici flori magenta care erau vizibile doar în lumina potrivită, stătea și se uita la toată lumea, și tot se simțea nelalocul ei. Părul ei era acum vopsit într-un vișiniu intens și tuns cu un breton care îi cădea pe frunte, rochia era un pic prea vaporoasă și nu, nu se potrivea. Doar faptul că stătea în holul acela o făcea să se simtă ca și cum nu ar fi aparținut locului ei. Dar trebuia să facă asta, pentru ei și pentru viitorul pe care știa că îl merită. Chiar dacă nu știa dacă versiunea lui de șef îi va acorda aceeași atenție ca versiunea lui de luptător. Spera să o facă.

Strângându-și curelele de la mica ei geantă roz, Zephyr stătea la intrare ca o idioată, adunându-și tot curajul.

"Scuzați-mă, domnișoară!"

Vocea din lateral i-a distras atenția și s-a uitat să vadă una dintre recepționistele drăguțe zâmbindu-i plăcut, cu telefonul în mână. Probabil că avea de gând să o roage să plece.

"Da?" Zephyr își lipi un zâmbet pe față.

"Sunteți domnișoara Rainbow?"

Domnișoara Rainbow? Zephyr a clipit, confuză, înainte de a-și da seama. S-a uitat la camera îndreptată spre intrare. El o văzuse. Și la naiba dacă nu-i plăcea asta.

"Da, sunt."

"Domnul Villanova vă așteaptă."

Un zâmbet ușor i-a schițat buzele și a sărutat camera.

Domnule Villanova. Deci corect.

Dând din cap, s-a îndreptat spre lifturi împreună cu alte persoane care urcau și a apăsat butonul 28 cu mâinile ușor umede.

Până pe 22, a fost relativ calmă.

Pe data de 23, stomacul ei a început să tremure.

24, și-a amintit ușurința cu care el o ridicase.

La etajul 25, și-a amintit de mâna lui lipită cu bandă adezivă care îi bătea părul, iar corpul ei s-a înroșit ușor. Sprijinindu-se de peretele liftului, i-a privit pe ceilalți doi bărbați coborând la etajul 26.

27, și-a amintit de ce se afla acolo. Pentru el. Ea a fost acolo pentru el. Mama ei spunea mereu că încăpățânarea ei o va mușca de fund, și probabil că avea dreptate. Dar destinul îl adusese înapoi la ea, și ar fi blestemată dacă ar

renunța la asta. Meritau această șansă, iar el nu putea să lupte pentru ei, așa că ea o făcea.

Și-a agățat geanta de antebraț, menținând-o stabilă, și-a împins ochelarii de soare supradimensionați pe păr, și-a ajustat inelul de sept argintiu și s-a uitat o dată în oglindă. Rochia i se potrivea perfect și îi flutura la genunchi, decolteul îi era expus cu gust, iar picioarele îi erau alungite în tocuri. Arăta sexy și se bucura că și el credea la fel.

Ușile s-au deschis la etajul 28, iar Zephyr a clipit surprinsă. Nu semăna deloc cu ceea ce se așteptase.

O masă lungă din lemn de tec maro în formă de buștean se afla în zona de recepție, *cu AV Security* gravat pe ea. Bărbați înalți și musculoși, purtând tricouri negre din care puteau să iasă și blugi, se învârteau prin jur, unii sorbind cafea în chicineta din stânga, alții doar leneveau într-o zonă de relaxare cu ferestre care dădeau spre oraș, un bărbat purtând chiar ochelari și citind o carte într-un colț. Trei femei, îmbrăcate cu tocuri înalte și rochii scurte, ieșeau dintr-o cameră cu Hector, tipul chel care o lăsase acasă în seara precedentă.

Ce era locul ăsta?

"Vă pot ajuta cu ceva?" O voce masculină din lateral a făcut-o să se uite la un alt tip înalt, cu pielea de un maro măsliniu intens și părul tuns aproape de cap, aproape în stil militar. Urmărindu-i postura, nu ar fi fost surprinsă dacă, de fapt, ar fi servit.

Erau niște bărbați foarte sexy pe piață. Aproape că-i venea să facă poze pe furiș pentru Zen.

"Am venit să văd... Alpha?" a ieșit mai mult ca o întrebare decât ca o afirmație.

Focoasa s-a încruntat, ochii lui negri evaluând-o clinic. "Alpha nu se întâlnește cu potențialii clienți. Va trebui să te înregistrezi mai întâi la noi. Dacă ești interesată de securitate, te pot ajuta eu. Eu sunt Victor." I-a întins mâna.

Înainte să apuce, o palmă mare i-a alunecat în jurul taliei într-o mișcare atât de proprie, încât Zephyr a fost luată prin surprindere. Și-a ridicat privirea pentru a-și vedea bestia lângă ea, cu ochii ațintiți asupra celuilalt tip. "Ea e cu mine", a declarat el cu o voce care i-a făcut coapsele să se strângă ușor.

Discuțiile s-au oprit.

Cuvintele lui însemnau ceva. Ea nu știa ce, dar activitatea din zona comună s-a oprit. Toți băieții sexy pe care îi ochise se uitau acum la bărbatul de lângă ea, cu ceva asemănător surprizei și confuziei în aer. Chiar și tipul care citise se

uita curios la ei, în timp ce ea stătea cu un bărbat de două ori mai mare decât ea.

La naiba.

A fost fierbinte.

Și era udă.

Fără să mai spună vreun cuvânt nimănui, el a tras-o spre ușa din capătul spațiului deschis, iar ea a urmat-o rapid, făcând doi pași pentru ca al lui să nu rămână în urmă, căldura palmei lui arzându-i prin rochie până la piele. Deși trebuia să învețe cum să meargă mai încet, Doamne.

Au intrat în birou, iar el a închis ușa în urma lor, mergând spre biroul mare din mahon, sprijinindu-se de el.

"Curcubeu."

"Zephyr, sau Zee, dacă preferi", a corectat ea, sprijinindu-se de ușa la care o lăsase, prezentându-se pentru prima dată în timp ce urmărea orice semn de recunoaștere. Nici numele ei nu era prea obișnuit. Mama ei avea o slăbiciune pentru numele ciudate, așa că se îndoia că el cunoscuse multe Zephyrs. Dar nu era nimic, niciun semn că l-ar mai fi auzit.

În regulă, atunci. Începe misiunea "ardezie albă".

Zephyr a acceptat asta și a mers mai departe. În primul rând, trebuia să-l privească cum se cuvine în lumina soarelui, să vadă tot ce pierduse în acea noapte.

Purta un tricou negru și blugi, la fel ca bărbații de afară, nu ceea ce s-ar fi așteptat de la un tip din Turnul A care deținea jumătate din oraș sau de la un lord al lumii interlope despre care oamenilor le era frică să vorbească.

El pur și simplu a așteptat, lăsând-o să îl verifice pe îndelete, în timp ce ochii ei îi străbăteau cadrul masiv, ajungând să se oprească asupra cicatricei.

"Arăți intimidant", i-a spus ea, fixându-și în sfârșit privirea cu ochiul lui singular. "Nu că mi-ar fi frică. Nu aș fi sărit pe tine dacă aș fi fost." La naiba, felul în care se uita la ea o afecta. "De asta sunt aici. Nu pentru a fi sărutat din nou, deși nu m-ar deranja asta." *Anulează, anulează, anulează.* "A fost un sărut foarte frumos. Probabil cel mai bun sărut pe care l-am avut. Am deviat de la subiect. Scuze, sunt puțin nervos."

Sprânceana lui de deasupra ochiului s-a ridicat, dar el a rămas tăcut, ceea ce a făcut-o și mai nervoasă.

"Vorbesc uneori când sunt nervoasă", a mormăit ea, clătinând din cap. "Eu doar..."

Ea și-a împins bretonul într-o parte, în timp ce el își înclina capul. "Ce făceai cu Alec Reyes?"

Mâna ei s-a oprit pe breton și s-a încruntat la el. "Îl cunoști?"

Bărbatul a contemplat-o. "Drumurile noastre s-au intersectat." Vag.

"A fost iubitul meu până în acea noapte", l-a informat ea.

"Ce s-a întâmplat în acea noapte?"

Ți s-a întâmplat.

"Scula lui a căzut în vaginul cuiva. În mod repetat."

"Ah." *Ah.* Ce a fost acel *"ah"?*

Totuși, ea nu a exprimat acest gând.

Se îndreptă brusc de birou și se duse să se așeze în spatele acestuia pe scaunul mare, camera părând mai spațioasă cu el așezat. "Deci, cu ce te pot ajuta, Zephyr?"

Îi plăcea cum îi rostea numele. *Zey-furr*. Ar toarce dacă ar fi o pisică la felul în care îl rostea el, probabil că ar intra și ea în călduri și s-ar freca de el.

Nu este momentul.

Înghițind în sec, și-a încrucișat brațele pe piept pentru a-și ascunde sfârcurile, observând cum privirea lui a căzut pe decolteul ei înainte de a reveni la fața ei. Bun. Era atras de ea. Asta era important.

"Eu..." a ezitat, neștiind cum să o spună.

A așteptat cu răbdare.

Și apoi a rostit cuvintele care îi stăteau pe creier de două săptămâni.

"Căsătorește-te cu mine."

Tăcere.

Îl surprinsese. Putea să vadă asta pe fața lui pe jumătate încruntată. El s-a așezat pe scaun, cu un singur ochi concentrat asupra ei. "Poftim?"

Aceasta ar fi fost partea cea mai grea, să-l convingă că nu era decât o căsătorie de conveniență, o schemă *quid pro quo*. Dar ea venise pregătită.

Inspirând adânc, se îndreptă spre scaunul din fața biroului lui și se așeză, încercând cu seriozitate să facă totul să aibă sens. Avea tot planul, îl exersase pe Zen în acea dimineață, spre exasperarea surorii ei. Vremuri disperate și toate cele.

"Bine", nu s-a întâmplat nimic. "Bunica mea, binecuvântată fie sufletul ei, era nebună de legat. Ea a avut aceste relicve de familie vechi și moșteniri care au fost în familia noastră de mai multe generații, și ea a lăsat totul pentru mine, cu condiția ca eu sunt căsătorit de douăzeci și nouă ziua mea de naștere, care este în două săptămâni. Nu mă întrebați de ce, încă nu mi-am dat seama. Sunt importante pentru familia mea și vreau să le transmit și copiilor mei într-o bună zi, de aceea eram pregătită să mă stabilesc cu Alec. Dar Alec este... autoritar. Nu va accepta niciodată că l-am respins și va încerca să intervină

pentru ca eu să nu pot găsi pe altcineva la timp, oricum ar putea el. Nu am fost îndrăgostită de el, chiar dacă am încercat. Dar..." a făcut o pauză, încercând să-și stăpânească emoțiile în timp ce vorbea cu el, doar prezența lui făcând ravagii în interiorul ei.

"Continuă", a îndemnat el, cu brațele lui mari sprijinite pe brațele scaunului, cu ochiul lui auriu fixat pe ea.

Zephyr a expirat puternic. "În noaptea aia, am simțit o legătură cu tine. Apoi am aflat cine ești și probabil că ești singurul tip din oraș care îl poate face pe Alec să facă pe el, scuză-mi limbajul. Și apoi mi-a venit ideea că aș putea omorî doi iepuri dintr-o lovitură. Crezi sau nu, eu nu mă plimb cerând în căsătorie străini la întâmplare. Știu că nu mă cunoști, dar sunt o persoană grozavă de avut în preajmă. Deci... vrei să te căsătorești cu mine? Doar pentru vreo șase luni? Testamentul bunicii mele ar fi executat până atunci, iar Alec ar fi coborât un cui, și apoi putem merge pe drumurile noastre. Și nu va fi prea rău. Vreau să spun că avem o chimie foarte fierbinte și eu sunt o persoană drăguță și tu pari un tip solid și vreau doar să..."

"Respiră."

Zephyr a făcut o pauză, a inspirat și și-a spus să se calmeze. Vorbea foarte mult, dar era emoționată. Acesta era un risc. Dacă el spunea da, ea ar fi avut o poveste grozavă de spus nepoților lor. Dacă el spunea nu, ea nu știa ce ar fi făcut. Testamentul bunicii ei, deși important, era mai mult o scuză acum; scopul ei principal în această aventură era el.

Zephyr s-a aplecat în față în timp ce ea îl implora. "Te rog."

Alpha a privit-o timp de câteva minute, contemplând ceva, înainte de a vorbi în cele din urmă. "Și de ce aș fi de acord?"

Zephyr și-a simțit inima triplându-și bătăile. "Pentru că am auzit că nu ați mai fost cu o femeie de ceva vreme, domnule Villanova. Și m-ați avea pe mine, iar eu sunt fantastică în pat, dacă pot spune așa. De asemenea, am ceva de-al tău. Și pentru șase luni din viața dumneavoastră, vă voi înapoia secretul." S-a aplecat înainte cu seriozitate. "Fii soțul meu, iar eu sunt a ta. Nu ai nimic de pierdut și atât de multe de câștigat. Voi fi cu plăcere prietena ta, iubita ta, soția ta, orice ai nevoie."

Putea vedea că era intrigat.

"Voi semna un contract prenupțial", a continuat ea, arătând clar că nu vrea bunurile lui, cel puțin nu cele financiare. "La sfârșitul celor șase luni, când ne vom despărți, nu voi lua nimic."

A bătut cu degetele în partea de sus a scaunului, o cicatrice de pe dosul mâinii urcându-i pe braț. "Deci știi ceva despre mine, iar dacă mă căsătoresc cu tine, voi afla secretul și te voi prinde?"

Zephyr își ținea ochii ațintiți asupra lui, chiar dacă degetele ei îi strângeau rochia.

"Da."

Capitolul 3

Zefir

Era ceva foarte liniștit la el în timp ce se gândea la ofertă. O privea neclintit cu acel ochi auriu, cu capul înclinat spre stânga, lumina soarelui care pătrundea din ferestrele mari aruncând o lumină strălucitoare pe chipul său frumos și plin de cicatrici.

"Nu-mi spui tot adevărul", a spus el în cele din urmă, iar inima ei a tresărit.

Nu, ea nu era.

Nu-i spunea secretele lui - că știa atât de multe despre el încă dinainte de a-l vedea pentru prima dată. Nu-i spunea că el fusese primul ei sărut, că încă își mai amintea cum metalul de la gardul în care o împinsese îi săpase în spate, unde avea șanțuri de o săptămână. Nu-i spunea că-l iubise ca tânăr și că voia să-l iubească din nou ca adult.

Nu înțelegea cum de devenise o amintire atât de fugitivă pentru el. Știa că sună ca și cum ar fi fost o hărțuitoare, dar nu era așa. Ea doar... iubea în singurul mod în care știa cum să o facă - complet, absolut, fără nicio rușine. Totul începuse când, la zece ani, își rupsese coastele căţărându-se în copacul din curtea ei. Fusese internată în spital pentru o săptămână și, pentru că secția pentru copii era plină, o plasaseră temporar în secția pentru adulți, cu o femeie mai în vârstă și amabilă.

Femeia era pe moarte, dar vorbise cu Zephyr. O întrebase despre ea, despre familia ei și jucase un joc al cuvintelor cu ea. A vorbit despre fiul ei, despre ce băiat puternic era, despre cum era o persoană atât de bună, dar era tristă că îl lăsa singur. Nu va avea pe nimeni după ce ea va pleca, iar Zephyr, cu inima frântă pentru un băiat pe care nu-l cunoscuse, îi promisese că va fi acolo pentru el. Femeia mai în vârstă, Adriana, zâmbise cu dragoste și îi făcuse promisiunea cu degetul mic. Ea murise în somn în acea noapte.

În dimineața următoare, Zephyr văzuse un băiat înalt și slab de treisprezece ani, îmbrăcat într-o cămașă ruptă, aruncând un scaun prin fereastra salonului, cu ochii lui aurii roșii de la plâns, cu durerea din corpul lui pe care ea o simțise în al ei în acel moment.

Alessandro Villanova și-a iubit mama până în punctul în care asistentele au fost nevoite să îl sedeze pentru a-i potoli urletele de durere.

Iar Zephyr, chiar și după ce părăsise spitalul în acea zi, nu-l uitase niciodată. Acela fusese doar începutul lor, unul despre care el nu știa.

Nu i-a spus nimic din toate astea în timp ce privea ochiul acela chihlimbar, nuanța atât de deschisă încât în capul ei îl numise întotdeauna auriu. Ochii lui frumoși, deteriorați, lăsându-l parțial orb, cu o curea de piele care îi acoperea.

"Te deranjează?", a întrebat el încet, iar ea a știut că se referea la plasturele lui pe ochi. Ea a fost surprinsă de întrebare. Era el nesigur în legătură cu asta? Poate că nu era. Poate că era doar curiozitate.

"Deloc", răspunse ea cu sinceritate. Atâta timp cât el era bine, nu o deranja. Dar se întreba când s-a întâmplat, cum s-a întâmplat și cum și-a revenit.

"Atunci spune-mi ce ascunzi."

Iar el să fugă de ea ca un nebun? O, nu.

"Toate la timpul lor", i-a zâmbit ușor, bucuria din inima ei fiind viscerală când l-a regăsit. "Doar să știi că nu sunt o mincinoasă. Fiecare cuvânt pe care ți l-am spus este adevărul."

"Nu sunt un om bun", a informat-o el. "În meseria mea, am dușmani. Oricât de interesantă ar fi propunerea ta, nu ai idee în ce lume ar păși orice soție de-a mea."

"Știu. Ești un șmecher din lumea interlopă și toate alea. Ai mai multe proprietăți imobiliare decât ar trebui să aibă un singur om, iei oameni de pe străzi și îi angajezi în afaceri dubioase, ai un circuit de prostituate în jurul tău pentru un motiv oarecare." El s-a încordat la prezentarea faptelor de către ea. "Nu e greu să afli că ești băgat adânc în niște locuri întunecate, ceea ce te face periculos, ceea ce te face puternic și, deși s-ar putea să nu cunosc cele mai mici detalii, știu toate astea."

"Atunci ar trebui să fugi în direcția opusă."

Ea a rămas așezată.

S-a lăsat pe spate în scaunul său. "Acest lucru este... neașteptat. De ce pe mine în special?", a întrebat-o el fără menajamente. "O fată ca tine își poate alege bărbații cu care să se mărite. Trebuie să existe un alt motiv."

"Poate că suntem meniți să fim", mi-a făcut cu ochiul. "Poate, sărutul tău m-a dat pe spate."

Partea nevătămată a gurii lui a tresărit. "Nu am mai fost cu o femeie de mult timp, Zephyr", a avertizat-o el încet. "Ai grijă cum te oferi mie. Nu degeaba mi se spune Bestia."

Era exact ceea ce își dorea. "Ești o bestie întortocheată. Eu sunt o frumusețe întortocheată. Suntem meniți să fim împreună, frumosule. E scris în basme."

El nu a reacționat la lejeritatea tonului ei, doar a mai observat-o o vreme, iar ea l-a lăsat să-i vadă sinceritatea. L-a lăsat să-i vadă părul vopsit, fața rotundă

și moale, gropița pe care o avea în obraz când zâmbea, argintul din nasul ei și ochii ei căprui deschis, destul de plictisitori.

"În regulă, voi juca."

Își bătu din nou degetele pe birou. Zephyr îi privi dosul mâinii cu mai multă atenție, o cicatrice lungă de la articulația degetului mijlociu dispărând sub tricou, cerneala neagră înfășurându-se în jurul liniei ca niște vițe de trandafir cu spini, dar fără flori. *Interesantă alegere.* Se întreba dacă avea mai multă cerneală în jurul cicatricilor. Voia să exploreze fiecare centimetru din ele.

"Deci, o căsnicie de șase luni înainte de a merge pe drumuri separate?"

"Da."

"Și te primesc pe durata cât vreau eu? *Cum vreau eu?*"

Respirația ei s-a întretăiat. "Da."

"Deci, ceea ce vrei să spui este", s-a aplecat el în față, "că pot să ocolesc biroul chiar acum și să-ți deschid păsărica în timp ce oamenii mei te pot auzi țipând afară?"

Zephyr și-a simțit coapsele încleștate. *La naiba.* "Da."

"Și să zicem că te dezbrac chiar aici, chiar acum, și te lipesc de fereastră pentru ca tot orașul să vadă în timp ce te lovesc de geam, nu ai obiecta?"

Oh, Doamne, ai milă, se încingea. "Nu", a răsuflat ea.

"Și dacă ți-aș spune să mi-o sugi sub masă ca pe târfulița mea personală în timp ce vorbesc cu unul dintre bărbații mei, ai face-o?", a întrebat-o el, aproape îndrăzneț, fie încercând să o sperie, fie crezând că blufează și spunându-i adevărul.

Zephyr s-a ridicat liniștită și și-a lăsat geanta pe mochetă, ocolind biroul cu dezinvoltură în timp ce o privea.

A căzut în genunchi între picioarele lui și s-a uitat la el. Părea mai mare, ca un adevărat stăpân pirat din vremurile de demult.

"Vorbește cu bărbatul tău", i-a spus ea că a blufat.

S-au holbat unul la celălalt pentru un moment lung, tensionat, ea gata și dispusă să îl uimească, el încercând să înțeleagă de ce o fată pe care nu o cunoștea ar face atâtea eforturi drastice pentru a se căsători cu el. El habar n-avea.

Mâna lui s-a dus la catarama centurii.

Și-a tras părul într-o parte.

El și-a desfăcut fermoarul blugilor, privind-o.

Ea și-a așezat fundul pe tocuri, privindu-l.

Pentru lungi momente tensionate, au rămas așa, așteptând ca celălalt să clipească.

Brusc, el s-a aplecat în față, apucându-i bărbia cu degetele lui aspre. A ținut-o pe loc, cu o parte a gurii întoarsă într-un zâmbet care ar fi trebuit să fie înfricoșător, dar pentru ea era o victorie.

"Te joci cu bestia, curcubeu mic." Strânsoarea lui pe bărbia ei s-a întărit. "Eu mușc."

Ea și-a expus gâtul, păstrându-și privirile fixate. "Speram să o faci", a șoptit ea.

"La naiba."

Spațiul dintre fețele lor furnica, aerul era încărcat de anticipare în timp ce ea închidea ochii și aștepta ca el să reducă distanța, respirația lui pe fața ei, mirosul lui în nasul ei, atingerea lui pe pielea ei.

Respirația s-a apropiat, iar buzele ei s-au despărțit, corpul ei flexibil, deschis, dornic de afecțiunea lui.

Degetele lui s-au strâns o dată pe bărbia ei.

Apoi a lăsat-o să plece.

Zephyr a deschis ochii, primul lucru pe care l-a văzut fiind o umflătură considerabilă sub blugii lui descheiați. Gura ei a salivat când s-a uitat în ochii lui.

"Ești tentat?", a întrebat ea, cu vocea ca o șoaptă fără suflare.

El nu a răspuns, doar s-a butonat, ajustându-și pula pentru a se potrivi, și s-a ridicat în picioare. Zephyr a expirat, adunându-se. Mulțumită, dar ușor dezamăgită, s-a ținut de coapsa lui pentru sprijin, punându-și mâna în mod deliberat aproape de umflătura lui, și s-a ridicat ușor în picioare.

Își îndrepta rochia când, deodată, mâna lui se afla în părul ei, pumnul îi trăgea capul pe spate, iar gura lui era la un fir de păr de a ei. Ar fi fost intimidant pentru cineva care nu ar fi văzut oasele de sub fiara lui, care nu ar fi cunoscut tandrețea cu care trata ceva ce iubea. Ar fi intimidat pe oricine, dar Zephyr a rămas fluidă, rămânând deschisă la orice ar fi vrut el să găsească în ea.

Privirea lui a zăbovit asupra ei pentru o clipă, nedumerit, ca și cum ar fi încercat să o înțeleagă, înainte de a murmura, cuvintele lui atingându-i buzele. "Te voi speria."

"S-ar putea s-o vreau", răspunse ea, nedumerindu-l și mai mult, trecând toate testele pe care i le tot arunca în cale.

Lăsând-o să plece, s-a îndreptat rigid spre ușă și a deschis-o, indicându-i în mod clar să îl lase să se descurce.

"O să mă gândesc la asta."

Acesta era cel mai bun lucru la care putea spera, sincer, mult mai bine decât se așteptase de la întâlnire. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi aruncat schema idioată în cinci secunde. El avea cu siguranță mult mai multă răbdare.

Ea a dat din cap și și-a luat geanta în timp ce el stătea lângă ușă, așteptând ca ea să treacă. Conștientă de multele priviri curioase care îi urmăreau de afară, ea îi puse o mână pe umăr, se ridică pe vârfuri și îi dădu un sărut în colțul buzei, chiar pe cicatricea care o trăgea în jos.

"Voi aștepta, sexy."

Făcându-i cu ochiul, a plecat.

Unul dintre băieții din zona de relaxare a tușit în cana de cafea, iar ușa s-a trântit în semn de răspuns.

Zephyr trecu pe lângă bărbați spre lift, cu un pic de vigoare în pas.

Capitolul 4

Alfa

"Jasmine este aici, șefu'", a anunțat Hector de la ușa biroului său, iar Alpha a dat din cap pentru a o lăsa să intre, lăsându-se pe spate în scaun.

Jasmine, una dintre cele mai noi santinele ale sale și unul dintre cei mai buni informatori ai săi, a intrat în birou cu o privire serioasă pe chipul ei atrăgător. O găsise în urmă cu doi ani pe stradă, în fața unuia dintre cluburile sale, inconștientă după ce fusese bătută de tatăl ei, care o proxenetase, și o lăsase la SLF pentru recuperare. Ea a venit la el după aceea, dorind să lucreze pentru el, și el a luat-o în sus. Era deșteaptă, șireată și avea un aer neamenințător, toate acestea făcând-o perechea perfectă de ochi oriunde îi dorea el.

"Șefu'", spuse ea în semn de salut, luând loc pe scaunul pe care îl lăsase Zephyr. "A mai fost o crimă."

La naiba.

"Cine?" Nu-și putea ține vocea aspră.

"O fată nouă, Mandy", l-a informat Jasmine în liniște. "A început să lucreze în centru săptămâna trecută. I-am spus să se întâlnească cu AV, dar a fost reticentă."

"Ceva despre ea?"

Jasmine a ezitat, înainte să deschidă geanta pe care o purta cu ea și să scoată un plic negru. "Am găsit asta pe mașina mea în fața locului crimei ei. Polițiștii sosiseră și era o mulțime, așa că nu știu cine l-a lăsat."

Alpha a luat plicul și l-a așezat pe birou, acordându-i întreaga sa atenție. "Ce se aude pe stradă?"

"Fetele sunt speriate", a recunoscut ea. "Toate sunt de acord că este un bărbat, după felul în care au fost măcelărite. Majoritatea victimelor au fost fete care doreau o ieșire. Unele dintre ele luaseră deja măsuri, altele erau pe cale să renunțe. Le ține în această profesie de frică, fie că vor sau nu să fie."

El ura asta. Nimic nu-l enerva mai tare decât faptul că cineva pune o femeie acolo unde ea nu vrea să fie.

"Suntem inundați cu cereri de înregistrare."

Acest lucru era bun pentru afaceri și rău pentru oraș, dar el nu a spus asta.

"Asta e tot ce am pentru moment. Voi verifica săptămâna viitoare. Să sperăm că nu va lovi până atunci. De asemenea, voi primi o actualizare de la departament, să văd dacă polițiștii au ceva nou care ne poate ajuta."

Alpha îi dădu din cap. "Spune-mi dacă ai nevoie de unul dintre băieţi cu tine."

"Este mai bine dacă lucrez singur. Fetele nu vor vorbi cu mine cu un tip în fundal."

El a înţeles asta. Asta nu însemna că trebuia să îi placă.

Ea a început să se ridice, dar a ezitat. "Fata care a fost aici chiar înaintea mea, Zephyr?"

O cunoştea? A aşteptat ca ea să continue, curiozitatea lui fiind şi mai stârnită. Jasmine nu era genul care să gafeze. Dacă nu era vorba de muncă, de obicei era pe drum.

Ea a ezitat din nou. "Are nevoie de bani?"

"Nu", i-a spus Alpha, aşteptând încă să treacă la subiect. "De unde o cunoşti?"

"Am cunoscut-o la SLF. Sora ei lucrează acolo, iar ea face voluntariat. Ea mi-a dat asta." Jasmine şi-a atins părul scurt şi aranjat care îi ascundea jumătate din tatuajul facial, înghiţind, emoţia fiind vizibilă în ochii ei negri. "Mi-a spus că pot fi orice vreau să fiu. Tata nu m-a lăsat niciodată să mi-l tai... mă ajuta cu clienţii, îmi spunea mereu. Şi în ziua aceea, ea pur şi simplu... mi-a tăiat-o. M-a făcut să mă simt frumoasă pentru prima dată. Curată. Nouă. Mi-a dat ceva în acea zi şi îi sunt datoare. Dacă are nevoie de bani sau altceva, aş vrea să o ajut."

La naiba. După atâţia ani de văzut urâtul, nimic nu-l mai mişca cu adevărat. Dar ascultând cum curcubeul lui îi schimbase viaţa acestei femei fără ca ea să-şi dea seama, câştigându-şi un aliat care ar fi luptat pentru ea cu un bărbat ca el, era un pic mişcat. Alpha stătea acolo, procesând tot ce spunea Jasmine despre femeia care, practic, îl ceruse în căsătorie, făcându-l şi mai curios. I-ar fi făcut şi ea asta? Să-i schimbe viaţa, să-l facă să se simtă nou în pielea lui, să-i câştige loialitatea până la punctul în care ar avea grijă de ea? Ar fi putut? Era intrigat, şi nimic nu-l mai intriga cu adevărat.

El a luat în considerare cuvintele Jasminei, întrebându-se dacă nu cumva vorbind despre ideea ei stupidă ar face-o să aibă mai mult sens, înainte de a vorbi în cele din urmă. "Vrea să se mărite cu mine."

"Oh." Jasmine a făcut ochii mari înainte ca un mic zâmbet să-i curbeze buzele. "Fără supărare, Alpha, dar ai nevoie de o soţie."

"Poftim?"

Jasmine s-a aplecat pe spate. "Dacă ar fi fost un basm, ai fi fost bestia din turn, singur, cu toiagul şi câinii tăi, muşcând pe oricine se apropia. Am văzut ce e mai rău la oameni şi nu ştiam că există oameni ca tine până nu m-ai salvat. Meriţi ceva bun, nu să fii singur în casa aia a ta."

Asta a crezut toată lumea?

"Am câinii mei", i-a amintit el. Avea, trei ciobănești germani uriași pe care îi crescuse și îi dresase din ziua în care îi salvase. Erau tovarășii lui loiali. Îi țineau companie. El nu avea nevoie de nimic.

"Sunt câini", a subliniat ea corect. "Și sunt niște câini grozavi. Dar ai nevoie de companie umană. Iar Zephyr este un om bun. Dacă aș fi în locul tău, m-aș căsători cu ea. Doar ca să mă gândesc."

Alpha nu se întrebase niciodată dacă Jasmine era înclinată în acel fel. Totuși, nu era treaba lui. Atâta timp cât rămânea o santinelă bună și nu se dădea la el, putea să facă ce voia în viața ei privată. El nu amesteca niciodată plăcerea cu niciuna dintre fetele aflate sub protecția lui, ceea ce făcea să fie greu să găsească femei dispuse să i-o tragă. Fetele normale se uitau o dată la el și fugeau în altă direcție. Cele rebele voiau o plimbare pe partea sălbatică și riscau, ceea ce îl făcea să se simtă ușor gol. Având în vedere trecutul său, să plătească pentru sex era ceva ce nu făcea niciodată, iar să profite de lucrătorii care veneau la el cu încredere era împotriva codului său personal. Nu existau multe lucruri pentru care era corect, dar femeile vulnerabile și copiii erau acelea.

Ceea ce ridică din nou întrebarea, de ce o fată ca Zephyr, dintr-o familie aparent bună și în contrast total cu lumea lui, ar alerga la el, l-ar sări, l-ar săruta și apoi s-ar pune în genunchi pentru a-i pune o întrebare nebunească? De ce ar fi fost de acord cu tot ce a spus el că îi va face? Ea nu era o groupie, nu era o rebelă. Și el se îndoia că nu putea găsi pe altcineva pentru schema ei. Atunci de ce el? Ce era cu ea?

În timp ce Jasmine părăsea biroul, Alpha se îndrepta spre ferestrele sale, meditând la cuvintele ei.

Deci, Zephyr a ajutat femeile maltratate și abuzate la centrul său. Nu era sigur de ce, dar asta îi făcea ceva în piept. Dar tot nu înțelegea cererea în căsătorie. Ce putea ea să știe despre el? Nu știa nimic.

Era puțin nebună, a decis el. Dar cel puțin era o diversiune.

Pentru prima dată în ultimii ani, Alpha simțea cum se rupe liniștea plictiselii. Totul devenise la fel - lumea interlopă rămăsese la fel, imperiul lui rămăsese la fel, singurătatea lui rămăsese la fel. Își dăduse seama cu ceva timp în urmă că fiecare luptă, fiecare futai, fiecare final devenise același rahat prin care trăia.

În unele zile, nu înțelegea rostul. Și în acele zile, îi era dor de mama lui. Pentru alții, ar fi putut fi o prostituată de pe străzile din Los Fortis, pentru Alpha nu fusese altceva decât o mamă extraordinară care pierduse prea mult

prea devreme în viaţă. Părinţii ei muriseră, iar ea avusese grijă de sora ei mai mică în singurul mod pe care îl ştia, mergând pe străzi şi vânzându-se pentru a-i oferi surorii ei o şansă la o viaţă mai bună, doar pentru ca un monstru să-i ia totul.

Lorenzo Maroni intrase ca o furtună în viaţa surorilor Villanova şi nu lăsase în urmă decât moloz. Îşi violase mama, îşi răpise mătuşa şi o lăsase să moară. Şi chiar dacă Alpha fusese sămânţa unui monstru, mama sa decisese nu doar să-l nască la termen, ci şi să-l crească pentru a nu semăna deloc cu tatăl său.

A crescut pe străzi, înconjurat de oameni goi care au avut cândva aspiraţii pentru ei înşişi şi apoi nu au mai avut.

Şi a construit un imperiu, pumn cu pumn, pentru a scăpa de asta.

În timp ce privea, cu vederea sa limitată, jungla întinzătoare de dincolo de oraş, din turnul său, spre complexul pe care îl numea casă, Alpha se întreba care a fost rostul a toate acestea.

Şi apoi curcubeul se năpustise asupra lui, ca o explozie de culoare după cenuşiul nesfârşit, sărutându-l ca şi cum nu ar fi fost un om mutilat, privindu-l cu o dorinţă sinceră în ochi, ca şi cum ar fi apreciat tot ceea ce era el. Din experienţa lui, el era fie o plimbare pe partea sălbatică pentru o femeie, fie un monstru înfricoşător ieşit din coşmarurile ei. Dar Zephyr, micul buton al unei femei care se plimbase prin foaierul lui plin de testosteron ca şi cum ar fi fost o regină, îl privea diferit, şi nu putea să pună degetul pe de ce.

Asta l-a derutat.

"Deci, ar trebui să-mi scot costumul bun?" Hector i se alătură pe o parte, cu un zâmbet pe faţă.

"Trag cu urechea. Drăguţ", a scuturat Alpha din cap, ştiind că Hector ascultase la uşă ca un ticălos băgăcios ce era. Hector şi Victor, fraţi şi fii ai străzii ca şi el, erau cu Alpha de când se ştia. Hector rămăsese cu Alpha în timp ce Victor se înrolase în armată, întorcându-se după o rană la picior, mai furios şi mai întunecat decât băiatul tânăr pe care Alpha îşi amintea că îl protejase. Dar Hector era cel mai apropiat lucru de un prieten pe care îl avea Alpha, iar când îl rugase să îi ofere lui Victor o slujbă în companie, Alpha o făcuse. Nu mai era la fel de apropiat de băiatul mai tânăr, dar se întreba ce îl făcuse atât de volatil.

"După felul în care a sărit pe tine în seara aceea", a spus Hector întrerupându-i şirul gândurilor, intrând în viziunea periferică a ochiului său bun, lucru pe care Alpha îl aprecia întotdeauna. "Nu aveam cum să ratez ceva. De asta nu ţi-a supt-o scula? Pentru că ştiai că te ascult?"

"Ştii de ce", a privit Alpha şi l-a auzit pe Hector oftând.

"Celibatul tău este irosit, şefule. A fost un accident."

Un accident în care a fracturat șoldul unei femei pentru că a fost prea dur. Îi plăcea când partenerele lui ţipau, dar nu cu o asemenea durere. Deși de obicei era atent din cauza mărimii sale și știa că majoritatea femeilor aveau nevoie să se adapteze la scula lui, ultima lui parteneră își dorise o bestie și, în urma unei bătăi, o făcuse. Sunetul osului ei frânt încă îl bântuia, îl făcea să se simtă ca un monstru nenorocit.

Îl zguduise suficient de tare încât să rămână celibatar mai bine de un an întreg.

"Cine e coada ei?" a întrebat el, schimbând subiectul.

"Victor."

Bineînțeles, Hector ar fi pus-o pe cea mai frumoasă din echipa lor pe urmele ei, știind că asta l-ar fi enervat. Nu știa de ce declarase că ea era cu el când vorbise cu Victor mai devreme, dar o văzuse pe cameră în ultimele două săptămâni, zăbovind, privind, urmărind practic clădirea. Era o mică creatură curioasă.

"Ceva nou despre motivul pentru care a fost aici săptămâna asta?"

"În afară de urmărirea ta, vrei să spui?" Hector a rânjit, dinții lui albi strălucind pe pielea lui mai închisă la culoare. "Cred că ai sărutat-o foarte bine dacă te cere în căsătorie atât de repede."

Sau avea un motiv ascuns. Nu exista altă explicație pentru care cineva ca ea ar fi vrut să se lege prin căsătorie de un bărbat ca el. Nu era o poftă pentru banii lui. Nu, dacă ar fi fost mercenar, nu ar fi sugerat niciodată un contract prenupțial.

Alpha se uită în jos la strada aglomerată de mai jos. "Vreo veste despre Reyes care se ocupă de luptă?"

Vocea lui Hector s-a înmuiat. "Da, ai avut dreptate. Își pariază banii pe lupte. Umblă vorba că se va îndatora odată cu începerea sezonului."

Sezonul luptelor ilegale în care toți cei suficient de importanți la nivelul lor din lumea interlopă își pariau banii. Era o întreagă industrie, care cumpăra băieți, îi antrena să lupte până la moarte, doar supraviețuitorii devenind bărbați și ajungând în circuitul real, mergând în diferite locații și luptând fie pentru stăpâni, fie pentru bani. Alpha dăduse peste ea din întâmplare, când se lupta pe străzi, încercând să se descurce după moartea mamei sale. Și odată ce și-a dat seama de potențialul de avere pe care pumnii lui îl puteau aduce, a preluat conducerea. Luptele nu aveau reguli, doar doi tipi într-o cuşcă, amândoi știind că doar unul dintre ei ar putea ieși, și în fiecare luptă în care a fost Alpha, el a fost cel care a ieșit.

Și din acest motiv, au început să-l numească *The Finisher.*

Le dădea morți rapide dacă nu-l enervau. Și acum el a fost supărat pentru că mass-media a fost numit ucigaș *Fortis Finisher.* Oh, el nu ar da acel măcelar o moarte rapidă, asta a fost sigur.

"Ce mai face Sindicatul?" întrebă Alpha, amintindu-și de cererea pe care fratele său vitreg Dante Maroni i-o făcuse cu câteva săptămâni în urmă.

"Surprinzător de liniștită."

O durere fantomă i-a înflorit în orbita ochiului drept. Chiar și după atâția ani, uneori îl lua prin surprindere, senzația de a avea ochiul, de a-l pierde, simțind o durere goală, una pe care nu și-o putea explica. Alpha a scuturat-o, știind că frecarea ochiului nu făcea decât să o înrăutățească.

"Este un bilet pe biroul pe care Jasmine l-a găsit pe mașina ei", i-a spus el bărbatului mai tânăr. Hector se îndreptă spre bilet, rupse clapeta, scoțând hârtia. De când își pierduse ochiul, celelalte simțuri îi deveniseră mai acute. Le antrenase să fie așa.

"Ugh", a gemut Hector. "Jasmine e ca o soră pentru mine, omule. Nu vreau să citesc ce vrea să îi facă un nenorocit. Trebuie să-mi albesc ochii."

Alpha clătină din cap, dezamăgit. Spera într-un fel de intervenție, ceva care să înlăture monstrul care îi îngrozea străzile.

"Polițiștii mai știu ceva?", a întrebat el, concentrându-se pe lumina soarelui care cădea pe verdele luxuriant din depărtare.

"Nu din câte știm noi."

"La naiba."

Era o situație nasoală. De mai bine de doi ani, Alpha știa că pe străzi există un criminal în serie care ucide lucrători sexuali cu risc ridicat. Niciuna dintre fetele lui nu fusese rănită, dar vestea de pe stradă se răspândise ca focul. Poliția nu reușise să pună lucrurile cap la cap, mai ales pentru că nu avea timp sau resurse de cheltuit pe profilul victimelor. Singurul polițist care ar fi vrut să rezolve cazul fusese transferat la o altă divizie luna trecută, corupția fiind la baza sistemului. Fusese unul dintre motivele pentru care preluase puterea asupra orașului.

"Vreo veste despre sora lui Caine?" întrebă Alpha, răsuflând din nou în timp ce încerca să dea sens la tot ce se întâmpla în lumea lui. "S-au întors antenele?"

"Nimic încă", i-a spus Hector. "A fost cu atât de mult timp în urmă, încât ne ia ceva timp să dăm de urmă. Majoritatea informațiilor fie au dispărut, fie au fost suprimate în mod deliberat. E nevoie de timp."

Da, trecuse mult timp. Și dacă presupunerea lui era corectă, fata era fie moartă, fie în ghearele Sindicatului. Pentru binele ei și al lui Caine, spera să fie

într-un mormânt. Crescând așa cum crescuse el, ca fiu al unei prostituate, trăind într-un cartier roșu dărăpănat al orașului, văzuse ce li se întâmpla femeilor care se vindeau unui proxenet. Sindicatul făcea ca totul să pară o plimbare în parc. Din ceea ce știa despre ei, depravarea lor era mult, mult mai gravă. Comerțul cu carne era doar o ramură a organizației. Alpha știa că existau nenumărate altele. Erau implicați în orice - lupte între oameni, lupte între câini, comerț cu organe pe piața neagră, sclavie bolnavă, orice se putea și nu se putea înțelege. Și chiar și după ce știa atât de multe, nu avea nicio idee cine erau, unde operau și cât de adânc le mergeau tentaculele.

"Crezi că e în viață?" întrebă Hector, venind să stea din nou lângă el. Era un ticălos emotiv și, din moment ce el condusese ancheta în cazul fetelor dispărute, Alpha știa că prietenul său era implicat.

"Pentru binele ei", a spulberat Alpha dorința lui Hector. "Sper că nu."

Legătura lui cu Sindicatul venea de mult. Cunoscând modul în care mama sa se riscase pentru supraviețuirea lor, îi insuflase de mic simțul responsabilității. Avea 12 ani când și-a folosit prima dată pumnii, lovindu-l pe proxenetul care o bătuse pe mama sa. În timp ce proxenetul dispăruse, el și-a dat seama că nu putea să stea și să nu facă nimic. Așa că a început să se bată pe străzi pentru bani, câștigându-și o reputație urâtă. Majoritatea cicatricilor de pe corpul său se datorau unor astfel de lupte când era tânăr și prost, pentru că pe străzi nu existau reguli. Și, deși mama lui murise imediat după aceea, sentimentul său de responsabilitate pentru acei oameni, oamenii lui, nu dispăruse niciodată cu adevărat.

La scurt timp, începuse să le ofere muncitorilor din cartier protecția numelui său, iar aceștia începuseră pur și simplu să îi dea puțini bani, fără ca el să îi ceară sau să îi dorească, deoarece începuse să câștige mai mult decât suficient cu câștigurile sale. Era un protector, nu un proxenet. Dar, cu timpul, vestea despre haita lui s-a răspândit - o haită în care doar lucrătorii sexuali voluntari aveau voie să lucreze pentru ei înșiși fără ca cineva să le sufle în ceafă, unde puteau păstra tot ce câștigau, iar ei înșiși au început să-i dea o parte pentru securitatea lui. Femeile veneau căutând protecție de la clienți, iar băieții veneau dorind să muncească. Alpha le oferise pe amândouă. Acum, avea peste o mie de lucrători sexuali în țară care lucrau sub numele său în condițiile lor, complet voluntar, și sute de bărbați care îi protejau.

Iar Sindicatului nu-i plăcea deloc asta. Fusese un ghimpe în coasta lor doar pentru că exista și făcea tot ce putea pentru poporul său. Încercaseră să-l facă să lucreze pentru ei, dar Alpha, fiind cine era, le făcuse semn cu degetul mijlociu. Și nu se puteau atinge de el, nu cu imperiul pe care îl construise, nu cu

puterea pe care o avea acum în lumea lor mizerabilă. Era o parte a lumii interlope care era murdară și întunecată, iar el se întreba la ce se gândea când îi trecea prin cap ideea de a aduce pe cineva ca Zephyr în ea. Singurătatea i se urcase la cap, nimic mai mult.

Poate că avea nevoie de o partidă bună de sex. Trecuse mai bine de un an de când nu mai fusese cu nimeni și poate că avea nevoie să-și ude din nou scula așa cum îi plăcea lui.

Singura dată când avusese gândul să se întâlnească cu cineva în trecutul recent fusese când o văzuse pe Amara în oraș. Având în vedere frumusețea și puterea ei, fusese imposibil să nu fie atras de tot. Dar ea aparținea fratelui său, iar ei urmau să se căsătorească săptămâna viitoare. Primise invitația, dar încă nu știa dacă va merge, mai ales în condițiile în care totul se ducea de râpă în orașul lui.

L-a simțit pe Victor intrând în birou, cel mai tânăr dintre cei trei, cel mai arătos și, de obicei, cel mai furios.

"M-a chestionat în legătură cu tine", a spus Victor, cu fața mai relaxată decât o văzuse în ultima vreme.

Alpha se întoarse cu fața la băiatul pe care îl văzuse crescând cu ei. "Ce te-a întrebat?"

O expresie încruntată i-a marcat fața chipeșului nenorocit. "Chestii ciudate. Culoarea ta preferată, mâncarea, mărimea pantofilor."

Hector a pufnit în râs la adresa fratelui său. "Știi ce se spune despre mărimea pantofilor unui bărbat. Poate că a fost curioasă din moment ce nu i l-ai scos."

Victor și-a dat ochii peste cap în fața ironiei fratelui său. "Mi-a cerut și numărul tău de telefon."

Alpha a suspinat. "I-ai dat-o tu?"

"A fost... insistentă", a răspuns Victor pe un ton sec.

Amuzamentul, așa cum ajunsese să se aștepte în puținul timp pe care îl petrecuse cu ea, îl umplea. Nu știa ce era, poate statura ei micuță, poate ferocitatea ei, poate nepăsarea ei totală față de predictibilitate. Dar ea rupea plictiseala, și acesta era principalul motiv pentru care Alfa nu știa ce să facă cu propunerea ei - să accepte și să vadă unde duce, sau să refuze și să lase viața să continue așa cum era. Pentru ea, a doua opțiune era mult mai sigură. Dar nu-i plăcea felul în care Victor părea relaxat după ce petrecea timp cu ea și cu siguranță nu-i plăcea ideea ca ea să-l considere o opțiune.

A fost un ticălos egoist.

"Deci, îi vei spune da?" Hector a pus întrebarea care îi bâzâia în cap.

La naiba dacă știa.

Capitolul 5

Zefir

Le dăduse vestea despărţirii de Alec părinţilor ei când se întâmplase, în timp ce îi vizita pentru brunch-ul lor de weekend. Mama ei încă nu credea după săptămâni, în ciuda faptului că Zephyr le spusese că se vedea cu altcineva. Mama a crezut că a fost mai degrabă o ceartă între iubiţi decât o despărţire clară.

În timp ce Zephyr frământa aluatul pentru un desert special acasă la părinţii ei, se întreba cum să dea vestea despre nuntă. Trecuse o săptămână de când se pusese în genunchi cu cererea ei în căsătorie şi încă nu primise nicio veste de la el.

Tatăl ei citea secţiunea de finanţe din ziar, cu ochelarii cu rame aurii pe vârful nasului. Mama ei discuta cu nişte prieteni în timp ce tasta pe telefon, cu cafeaua neatinsă pe masa din faţa ei. Zen stătea pe blatul din bucătărie alături de Zephyr, legănându-şi picioarele în timp ce bătea aluatul într-un bol. Era ca orice alt brunch de weekend.

Iar ziua ei de naştere era peste două zile.

A respirat adânc, lovind aluatul cu mâinile. "Mă mărit de ziua mea", a anunţat ea, cu spatele la masă.

"Alec m-a cerut în căsătorie?", a întrebat mama ei, cu vocea încântată de bucurie.

"Nu suntem împreună, mamă", i-a amintit ea mamei sale. "Sunt îndrăgostită de altcineva."

Chiar dacă el nu ştia asta.

Îi trimisese două mesaje pe parcursul săptămânii şi el nu îi răspunsese şi nici nu o sunase înapoi. Deşi propunerea ei a fost neconvenţională, ea a fost aproape sigură că el va accepta. Era destul de drăguţă, îl făcea să zâmbească şi i-ar fi zguduit lumea în pat. Ce ar mai vrea un bărbat? Ugh. Ea ar, de asemenea, l-au iubit pentru o lungă perioadă de timp, dar el nu ştia că, astfel încât ea nu a ţine asta împotriva lui.

"Ce vrei să spui?" Esmeralda de la Vega îşi lăsă mâna pe masă. "Era pe cale să te ceară în căsătorie!"

Zephyr a suspinat. Îşi iubea mama, cu adevărat, dar mama ei avea defectele ei. Unul dintre ele era grija pentru ce spuneau oamenii, lucru pentru care nu o putea învinovăţi în totalitate, pentru că oamenii puteau fi răi cu vorbele pe la

spate. Și știa că mama ei își dorea doar o viață bună cu tot confortul pentru fiicele ei, motiv pentru care uneori se lăsa influențată de lucrurile materiale.

"M-a înșelat, mamă", i-a amintit Zephyr pentru a suta oară. "Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, l-aș fi părăsit. Iubesc pe altcineva."

Vocea mamei ei s-a aprins. "Te-a adorat!"

"Când nu încerca să îi spună să nu mănânce", murmură Zen de pe margine, asigurându-i spatele ca întotdeauna.

Mama ei a trecut peste asta. "Asta face parte din relații. Îi spun tatălui tău să nu mănânce ceva pentru că e rău pentru sănătatea lui. Alec doar avea grijă de tine."

Zephyr s-a uitat la tatăl ei, care o privea liniștit, cu ochii în spatele ochelarilor. Dacă cineva i-ar fi spus că, în urmă cu treizeci de ani, Esmeralda, una dintre cele mai frumoase fete din oraș, care avea un șir de burlaci eligibili la ușa ei, se va îndrăgosti de un contabil ușor și drăguț care iubea cu adevărat cifrele și calcula mereu ceva sau altceva, Zephyr nu ar fi crezut. Dar fusese martoră la dragostea pe care părinții ei o aveau unul pentru celălalt - două personalități polar opuse, mama ei zgomotoasă și tatăl ei tăcut - și și-a dorit asta pentru ea. Își dorea povestea romantică pe care să o poată spune copiilor ei și să-i facă să creadă în iubire, povestea a doi iubiți care se iubeau atât de mult încât nu puteau fi fără celălalt, cu defecte și toate cele. Poate de aceea, când era mică, văzuse în subconștient acea capacitate de a iubi în izbucnirea dureroasă și violentă a unui băiat și îl revendicase pentru ea în acea zi.

"Se întâmplă, mamă. Nu te întreb", a afirmat Zephyr cu fermitate și masa s-a liniștit.

Mama ei și-a lăsat capul în mâini, mormăind ceva prea încet pentru ca Zephyr să audă.

"Cine este el?", a întrebat tatăl ei, împăturindu-și ziarul și vorbind pentru prima dată.

"Alpha Villanova", i-a spus ea și a văzut recunoaștere în ochii lui.

"Proprietarul de la Trident?", a întrebat el, doar pentru a confirma.

Ea a dat din cap. "L-am cunoscut acum câțiva ani, dar am pierdut legătura și am reluat legătura recent. A fost ca și cum nu ar fi trecut timpul. A fost magic, tată."

Mama ei s-a uitat în sus. "Alpha? El deține *Trident?* Turnurile? Cum e familia lui? Cum l-ai cunoscut?"

"Mama-"

"Nu, nu!" Mama ei s-a ridicat în picioare. "Asta e prea mult. Acest Alfa ți-a corupt mintea împotriva lui Alec. Alec este un om bun, familia lui ne-a acceptat ca fiind ai lor!"

Uneori era ca și cum te loveai de un zid.

Zen a intervenit din lateral. "Mamă, ai pierdut partea în care ți-a spus, de două ori, că a înșelat-o?"

"Ai grijă cum vorbești, Zenith de la Vega", i-a arătat mama ei lui Zen cu privirea ei de moarte, înainte de a se întoarce pe călcâie și de a ieși din cameră.

Tatăl ei a suspinat. "Acordă-i puțin timp. Ea vrea doar ce e mai bun pentru tine."

"Știu, tată."

El a privit-o cu seriozitatea liniștită pe care ea o asocia cu el. "Ești sigură de acest tânăr? Are o anumită... reputație."

Zephyr i-a oferit tatălui ei un zâmbet. "Tată, ai încredere în mine. El este alesul. Îți amintești cum mi-ai spus că atunci când e bine, pur și simplu știi? Eu *știu.* Și vreau să mă mărit cu el de ziua mea. Putem avea o nuntă mare mai târziu, dar trebuie s-o fac. Te rog să mă susții."

Tatăl ei a suspinat din nou, dar a dat din cap. Le-a sărutat pe ambele fiice pe cap și a plecat să vorbească cu mama ei și să o calmeze.

"A mers bine", a fluierat Zen. "Apropo, ce coacem?"

Zephyr a zâmbit în timp ce continua să bată aluatul. "Mită."

***

O săptămână. Îi dăduse o săptămână întreagă înainte să decidă că e de ajuns. Ziua ei de naștere era mâine, planul ei nu funcționa și avea nevoie de întăriri. Datorită istoriei lor și interogatoriului cu Victor, știa exact ce arme să aducă.

Zephyr a intrat în Trident Towers cu mult mai multă încredere de data aceasta, înscriindu-se la recepție ca "Miss Rainbow", cu o cutie în mână. A zâmbit la gardieni, la recepționeri, la toată lumea din lift, încercând să-și ascundă nervii din stomac când ușile s-au deschis la etajul 28th . Era exact la fel ca ultima dată când fusese acolo, bărbați sexy zăbovind în zona deschisă, ochii venind la ea și recunoscând-o, ei încercând să pară neinteresați, dar acordând atenție în timp ce ea stătea acolo.

Ușa de la biroul lui Alpha era deschisă. Îi putea vedea pe el și pe Hector mergând spre lift, amândoi concentrați pe conversație, iar ea se pregătea pentru impactul privirii lui. Alpha și-a ridicat privirea și a văzut-o, oprindu-se surprins. Cred că de data asta nu se uitase la camere. Dezamăgitor.

Ea i-a oferit un zâmbet strălucitor, în timp ce Hector îi dădea un semn din cap bărbătesc. "Yo."

"Yo." A încercat să imite chestia cu ridicatul bărbiei, dar era destul de sigură că nu a reușit. Dar buza necicatrizată a bestiei ei a tresărit, și numai pentru asta a meritat să fie proastă. S-a întors complet spre el.

"Deci, vrei să mă pun în genunchi aici sau să mergem în biroul tău?"

A auzit pe cineva înecându-se cu ceva, dar și-a ținut ochii pe bărbatul din fața ei.

O venă de pe partea laterală a gâtului lui pulsa ușor și, Doamne, își dorea să o lingă.

"Înăuntru", a mârâit el, îndreptându-se spre biroul său.

"Cum spui tu, sexy", a urmat ea cu obrăznicie, văzându-i pasul șovăind înainte să continue, cineva tușind de râs în spatele ei.

Alpha i-a închis înăuntru și s-a întors împotriva ei. "Nu face asta."

Ea a clipit nevinovată. "Ce să fac?"

"Faceți comentarii sugestive în fața bărbaților mei."

Ea s-a sprijinit de ușă, ridicându-și gâtul. "Ai prefera să ți le fac doar ție, atunci?"

"Nu."

Vena pulsa mai tare. Altceva era și el tare, deși era clar că el nu voia să fie. Făcându-i-se milă de circulația lui, ea s-a apropiat un pas, întinzându-i cutia. "Asta e pentru tine."

L-a văzut expirând înainte de a privi cu curiozitate cutia de carton, ridicându-și sprânceana netăiată spre ea într-o întrebare tăcută.

"E o mită", a făcut ea ochii mari. "Ca să mă scoți din mizerie, să te căsătorești cu mine și să mă faci o femeie putred de bogată."

El a râs, iar ea s-a bucurat să vadă că el știa că ea nu era o căutătoare de aur. El nu fusese bogat când ea îl iubise, și dacă ar fi pierdut totul mâine, ea ar fi fost tot acolo. Doar că el nu știa asta încă.

"Majoritatea oamenilor cer mâna cu inele, dar m-am gândit că ai prefera asta."

Cu adevărat intrigat, el a deschis cutia.

Și complet *liniștită*.

Zephyr l-a privit cum se uita la conținutul cutiei timp de un minut lung, cu un ușor tremur în mână, înainte de a se uita la ea, arzând-o cu acea privire puternică.

"Cum?", a cerut el, cu vocea aspră.

Își lăsă ochii să zboare spre desertul pentru care își petrecuse ore întregi găsind rețeta potrivită, gătindu-l ieri la perfecțiune și refrigerându-l la temperatura perfectă.

Alfajores.

Mai exact, alfajores înfășurate în nucă de cocos și umplute cu gem de casă.

Când Zephyr, în vârstă de zece ani, o întrebase pe Adriana, pe atunci în vârstă de treizeci și cinci de ani, pe moarte, de ce fiul ei, care avea un nume atât de frumos ca Alessandro, se numea Alpha, Adriana râsese. Îi spusese că pentru că Alfa conduce haita și ea voia ca el să fie un lider bun, că voia să fie un om bun.

Apoi, o chemase conspirativ pe micuța Zephyr mai aproape și îi spusese că adevăratul motiv era un secret, unul pe care nu l-ar fi putut spune niciodată. Zephyr îi promisese din toată inima, iar Adriana îi spusese tot. Fiului ei îi plăceau dulciurile, iar Adriana obișnuia să îi facă alfajores când era mic, cu fulgi de nucă de cocos și gem, dar în copilărie nu fusese niciodată în stare să pronunțe cuvântul. Așa că, de fiecare dată când avea poftă de ceva dulce, spunea "alfa" și a devenit o glumă secretă între mamă și fiu pe măsură ce a crescut și a început să se numească Alfa.

Nimeni nu știa despre semnificația dulciurilor. Iar din interogatoriul pe care i-l făcuse lui Victor zilele trecute, știa că el încă mai avea poftă de dulciuri, dar nu știa dacă mâncase aceste deserturi de când murise mama lui.

Ea a zâmbit pur și simplu la întrebarea lui.

"Încearcă una", l-a îndemnat ea, iar el doar s-a uitat la cutie, nemișcat, cu maxilarul strâns, cicatricea de pe față mai deschisă decât de obicei.

Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar se îndoia că ar fi apreciat-o chiar atunci. Zephyr s-a întors pe călcâie și a ieșit pe ușă, lăsându-l să aibă momentul lui în intimitate. O parte din ea era atât de blândă că putea să-i ofere asta, ceva din copilăria lui pe care îl iubise cândva. El avea să înțeleagă acum că ea voia cu adevărat să-l cunoască și, eventual, ar fi fost tentat să accepte propunerea ei.

Câteva priviri curioase o urmăreau, dar ea le ignora. Hector aștepta în față, lângă lifturi, chelia strălucindu-i în lumina soarelui de la ferestre, cu un ușor zâmbet pe gură.

"A spus da?", a întrebat-o el în timp ce ea apăsa butonul.

Zephyr a râs. "Nu încă."

"Am costumul pregătit oricând", i-a făcut Hector cu ochiul, înainte să se trezească. "Nu renunța. Nu l-am mai văzut atât de interesat de ceva de mult timp."

Doamne, frumoasa ei bestie. Nu avea cum să se dea bătută, iar auzul acestor cuvinte de la cineva care era în mod clar un prieten al lui Alpha îi înălța inima. "Nu o voi face."

Ușile liftului s-au deschis, dar înainte să poată intra, o mână mare a prins-o de braț și a învârtit-o, mirosul de sălbăticie și mosc infiltrându-se în nasul ei.

Și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Alpha străbătând-o cu ochiul său singular, cealaltă mână ridicându-se pentru a-i ține bărbia pe loc într-o mișcare pe care acum o recunoștea, întreaga sa personalitate fiind intensă și agresivă într-un mod care i-a făcut inima să înceapă să îi bubuie în piept.

S-a aplecat mai aproape, vorbind încet. "Merg la Tenebrae pentru a participa miercuri la nunta fratelui meu vitreg."

Zephyr se încruntă, nedumerit. "Bineyy." Avea un frate vitreg?

"Vii ca soția mea", a declarat el.

Inima i s-a izbit de coaste, ochii i s-au mărit. "Bine."

"Și când ne întoarcem, te muți cu mine."

Ea a dat din cap, mută.

"Va exista un contract."

Desigur, ar exista.

"Aveți pașaport?"

"Da."

"Bine. Spune-i familiei tale. Ne vom întâlni cu ei înainte să plecăm."

Oh, rahat.

"Mamei nu-i va plăcea să nu poată organiza o nuntă", l-a avertizat ea clar.

"Poate aranja o nuntă pentru altă dată", a ridicat el din umeri, în timp ce ușile liftului se deschideau și se închideau din nou, iar ea stătea încremenită pe loc, cu mâna lui ca o bandă caldă în jurul bicepsului ei, cu peticul de pe ochi și mai viu pe fața lui plină de cicatrici la lumina zilei.

"Mâine mergem la tribunal."

"Mâine?" Palmele ei au început să transpire. Era real, se întâmpla.

Sfinte Sisoe, se întâmpla.

A făcut un pas în spațiul ei personal și s-a aplecat în timp ce îi înclina bărbia în sus, buzele lui la un centimetru de ale ei, respirația lui caldă și mentolată trimițându-i mici fiori în sus și în jos pe corp. "Nu știu cum, curcubeu", a murmurat el încet, "și nu știu ce secrete ale mele ai, dar le vreau pe toate. Ți-ai pecetluit soarta acum. Bine ai venit în iadul meu."

Dramatic, dar în regulă. Deși era dramatic dacă o spunea la propriu? Lumea lui era lumea întunecată, lumea subterană pe care nici măcar mass-media nu o acoperea, iar ea pășea în ea. Dar asta a fost ceea ce a vrut.

Se trase înapoi, apăsând butonul pentru a chema din nou liftul.

Hector, despre care ea uitase că asista de pe margine la toată treaba, a întrebat curios. "Ce era în cutie?"

La care Alpha a răspuns, fără să clipească. "Droguri."

Zephyr s-a înecat, inima bătându-i cu putere în coaste.

Sfinte Sisoe, se întâmpla.

Capitolul 6

Zefir

La împlinirea vârstei de douăzeci și nouă de ani, Zephyr stătea în fața oglinzii, privindu-se în drăguța rochie albă cu flori brodate, în spatele ei reflectându-se sora ei într-o rochie verde pal.

"Nu pot să cred că te măriți cu Alpha", a șoptit Zen, vocea ei reflectând neîncrederea din cuvintele ei. "Alfa *tău*."

Alfa ei.

Nici ei nu-i venea să creadă.

Avea o ușoară strângere de inimă pentru că mama ei refuzase să participe la ceea ce ea numise "această farsă de nuntă". Ea încă procesa vestea despărțirii ei, cu atât mai puțin nunta ei, iar Zephyr nu o învinovățea în totalitate. A fost rapid. Dar nu pentru ea; aștepta asta de peste un deceniu. Deși nu și-ar fi imaginat niciodată că se va căsători cu el într-un tribunal, fiind străină de el. Într-un fel, se bucura că va fi doar Zen cu ea. Știind tot ce știa sora ei, Zephyr nu ar mai fi trebuit să pretindă nimic cu ea.

O bătaie în ușă i-a triplat bătăile inimii.

"Calmează-te", își spuse ea cu voce tare în timp ce Zen mergea să deschidă ușa. Și-a îndreptat rochia pentru ultima dată, și-a aranjat părul ondulat de culoare burgundy în cocul ei jos, și-a aranjat franjura, agitându-se

Ușa s-a deschis și el a umplut cadrul, cu trupul său mare într-o jachetă de piele neagră și blugi - *desigur,* purta piele și blugi la nunta lor - și acel plasture pe ochi și, Doamne, era *bine.* Zen, văzându-l pentru prima dată, înghețase. Da, își putea imagina că avea acest efect asupra oamenilor.

Zephyr a acoperit rapid distanța dintre ei, mergând pe vârfuri pentru a săruta cicatricea din colțul gurii lui. "Hei, sexy."

Cealaltă parte a buzei i-a tremurat, ochiul lui auriu luând-o în rochia ei. Ea a făcut un pas înapoi și s-a răsucit pentru el, arătându-i spatele adânc, și s-a oprit într-o poziție. "Cum arăt?"

"Bine", a mormăit el. "Întârziem." Cu asta, s-a întors pe călcâie și a coborât scările. Zephyr și-a dat ochii peste cap.

"Zee", a întrebat Zen de pe margine, cu fața ușor îngrijorată. "E... foarte mult. Ești sigură?"

Era o mulțime. În plus, Zephyr știa că pășea într-o lume despre care nu știa nimic, o lume pe care o văzuse doar din priviri, din timpul petrecut ca voluntar. Cu cât săpa mai mult, cu atât mai mult își dădea seama că era letal. Dar el era și

băiatul care o condusese pe jos opt kilometri până acasă, în mijlocul iernii, doar pentru ca ea să ajungă acolo în siguranță.

Zephyr și-a îmbrățișat rapid sora. "El este încă Alfa meu, Zen." Ea credea asta. Indiferent cât de mult timp trecuse, în adâncul sufletului ei credea asta.

Zen a inspirat, știind ce însemna asta pentru ea, și a dat din cap, punându-și un zâmbet pe buze. "Bine. Flori. Să mergem."

Amândoi și-au luat genții și florile și au coborât scările până la Rover-ul negru care îi aștepta, Hector pe scaunul șoferului, verificându-l pe Zen. Alpha aștepta afară. A deschis portiera pasagerului pentru Zen, a închis-o, apoi s-a întors spre ea, văzând cum o îmbrățișa rochia. Suspinând, a luat-o dezinvolt de șolduri și a pus-o pe bancheta din spate, închizând portiera în urma lui.

Doamne, îi plăcea când făcea asta, când o ridica ca și cum nu ar fi cântărit nimic când întreaga lume îi băgase pe gât o credință total contrară. O făcea să se simtă delicată, mică și atât de prețioasă, iar Zephyr rareori simțea asta în preajma oamenilor.

S-a urcat în mașină, iar Hector a pornit-o. "Avocatul se va întâlni cu noi la tribunal", i-a informat el. "Toate documentele sunt pregătite."

Zephyr dădu din cap, privindu-l pe bărbatul de la celălalt capăt al scaunului lat, cu plasturele pe ochi și cicatricea din partea dinspre ea.

Zen i-a aruncat o privire în oglinda retrovizoare, înainte de a se întoarce spre el. "Bună ziua, domnule Villanova", s-a prezentat ea cu vocea ei cea mai profesionistă. "Nu ne-am cunoscut. Eu sunt sora lui Zephyr, Zenith. Poți să-mi spui Zen."

"Alfa, te rog", a corectat-o el pe un ton blând. "Vom fi o familie în curând."

Oh, îi plăcea foarte mult cum suna asta. Da, vor fi o familie. Asta o făcu pe Zephyr să zâmbească.

Restul drumului a trecut într-o liniște plăcută. Zephyr se uita la orașul pe care îl iubea, văzând oamenii care își vedeau de viața lor în zorii zilei, și asta o umplea de bucurie. Totul o umplea de bucurie chiar atunci. Totul părea în regulă în lume. Își aminti prima dată când vorbise cu el. Nu fusese planificat. Fusese blocată într-o noapte în partea rea a orașului după ce prietena ei o părăsise. Se dusese acolo pentru că îi plăcea să-l verifice, iar el fusese acolo când ea se plimbase singură pe stradă, tânărul cu ochi aurii și voce gravă, vorbindu-i pentru prima dată.

Mașina s-a oprit în fața clădirii albe a tribunalului.

Scuturându-se de amintiri, Zephyr a deschis ușa, iar el era acolo înainte ca ea să se poată da jos, ridicând-o și așezând-o în picioare, mâinile lui uriașe pe

șoldurile ei, nasul ei la același nivel cu mijlocul coastelor lui. Doamne, o făcea să se simtă *micuță,* iar ei îi *plăcea* asta.

Mâinile lui s-au încleștat pe părțile laterale ale șoldurilor ei, iar ea și-a ridicat privirea spre el, blocându-și ochii cu privirea lui aurie, plângând pierderea locului unde fusese celălalt ochi. El i-a ținut bărbia în acel mod sigur pe care ea îl asociase întotdeauna cu el, cu chipul lui fioros. "Ultima șansă, curcubeu."

Nu avea cum să dea înapoi.

"Ai picioarele reci, frumosule?" l-a tachinat ea cu un zâmbet, iar privirea lui s-a îndreptat spre gura ei. Inspirând, el i-a dat drumul și a făcut un pas înapoi, indicând treptele late și joase ale tribunalului. Cu inima bătând cu putere, ea și-a luat buchetul de trandafiri roșu intens și a urcat împreună cu sora ei, Alpha și Hector călcându-le pe urme.

Zephyr văzuse tribunalul de multe ori în trecere, dar nu intrase niciodată. Un bărbat de vârsta tatălui ei îi aștepta sus, îmbrăcat într-un costum elegant și scump. I-a escortat într-o sală puțin mobilată, dar plină de dosare, și le-a indicat locul. În următoarele câteva minute, le-a explicat contractul. Practic, amândoi urmau să se căsătorească timp de șase luni, după care ea ar fi avut acces la tezaurul bunicii sale, iar el ar fi primit orice informații pe care le avea despre el. Dacă alegeau să divorțeze după aceea, Zephyr nu ar fi primit nimic de la el, iar el de la ea. Dacă mariajul nu ar fi fost consumat, ceea ce ea ar fi încercat din răsputeri să facă, îl puteau anula oricând.

Dacă ar fi fost după ea, nu ar mai fi onorat niciodată tribunalul.

Aruncând o privire superficială asupra contractului, a semnat la subsol.

Alpha a luat stiloul, cu ochii întredeschiși, și și-a semnat numele.

Acestea fiind făcute, avocatul a sigilat contractul și l-a închis într-un dulap. Un funcționar i-a escortat într-o altă încăpere, una cu oficiantul, și au stat în picioare în timp ce acesta pregătea actele.

Privind jacheta de piele neagră care se întindea pe spatele viitorului ei soț în timp ce acesta se apleca și semna documentele, Zephyr a simțit ceva asemănător nervilor fluturându-i în stomac. Jacheta de piele, plasturele de pe ochi, părul lung și răvășit, bărbieritul scund, el era mai sexy acum. Își asuma un risc uriaș și nu știa dacă va da roade. Nu știa cum arată viitorul lor, sau cum se va potrivi ea în lumea lui și el în a ei. Dar Dumnezeu, ea ar încerca, și ea ar muri știind că ea a încercat, că ea a dat totul. Dacă nu va funcționa niciodată, nu voia să regrete că nu și-a asumat riscul de la bun început. Spera doar ca suferința să nu o aștepte.

"Semnați aici, vă rog", i-a întrerupt gândurile vocea funcționarului. Ea s-a aplecat și a semnat repede pe linia punctată, pecetluindu-și înțelegerea în cel mai obligatoriu mod din ultima jumătate de an.

"Aveți vreun inel de schimbat?", a întrebat funcționarul.

Alpha se uită la mâinile ei, vena de pe partea laterală a gâtului pocnindu-i. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că ea ar avea nevoie de un inel. Bănuiesc că va trebui să își ia unul singură.

Zephyr a dat din mână. "Nu-ți face griji pentru asta."

Zen i-a înmânat brățara simplă de aur pe care o cumpărase ieri pentru el, ghicind la mărimea lui, sperând că i se potrivește. I-a luat mâna mare în a ei, a văzut contrastul dintre ele - a lui mai mare, mai aspră, mai mortală, cu vârfurile ascuțite, a ei mai mică, mai moale, mai rotundă, cu unghiile vopsite puțin mai lungi - și a strecurat inelul acasă.

Era al ei.

În cele din urmă.

Bucuria îi bubuia în inimă, un zâmbet larg despicându-i fața în timp ce se uita la el. Impulsiv, ea s-a dus în vârful picioarelor și a apăsat un sărut ușor pe cicatricea lui, chiar în colțul gurii. Într-o zi, el își va întoarce fața și îi va prinde buzele cu ale lui. Într-o zi, o va săruta singur, iar ea se va bucura de frumusețea acelui sărut. Până atunci, ea îl va umple de sărutări.

Un glas s-a auzit, iar ea s-a retras.

"Martori, vă rog să semnați aici."

Hector și Zen au intervenit și au completat protocoalele, iar apoi totul a fost gata.

Ea a fost Zephyr Villanova.

La naiba.

S-a uitat la Zen și a văzut aceeași fericire pe care o simțea și ea reflectată în ochii surorii sale. Știa, înțelegea ce înseamnă acest moment. Sora ei a apucat-o de mână, strângând-o, iar Zephyr a strâns-o la rândul ei. Alpha o privea cu interes și ea știa că el încerca să înțeleagă motivele ei. A privit cu interes cum Hector se holba la sora ei, înțelegând clar ceea ce vedea.

După ce funcționarul a terminat cu hârtiile, au ieșit cu toții din clădire.

"O să mă apuc de treabă." Zen a îmbrățișat-o.

Zephyr l-a văzut pe Alpha privindu-i îmbrățișați, cu privirea lipsită de orice expresie. Dar felul în care privea, părea aproape ca... dorință. Zen s-a întors spre Alpha și i-a dat un semn din cap. "Bine ai venit în familie."

I-a văzut fața ușor înmuiată la auzul cuvintelor surorii sale.

Hector a preluat comanda. "O să vă chem un taxi." A coborât pe stradă cu ea, oferindu-le puțină intimitate.

"Le-ai spus părinților tăi?" a întrebat Alpha în timp ce stăteau pe trepte în plină zi. A observat cum oamenii care treceau pe lângă ea se opreau să se holbeze la soțul ei, din cauza mărimii lui, a cicatricilor sau a ochiului lipsă, nu știa, dar nu-i plăcea felul în care îl priveau, ca și cum el ar fi fost ceva mai prejos decât ei.

"Hmm", mormăi ea distrată, aruncându-i o privire unei femei din dreapta ei care se holbase la el. "Hei, pot să te ajut cu ceva?"

Femeia a bâlbâit ceva și a plecat repede.

Zephyr se întoarse spre bărbatul din fața ei, surprinsă să-l găsească oarecum amuzat în timp ce ea se înfuria. "Ce?"

"Nimic." El a scuturat din cap, împingându-și mâinile în buzunarele jachetei. "Când ar trebui să mă întâlnesc cu ei?"

Zephyr a clipit pentru o secundă, creierul ei ajungând la conversația lor. "Oh. *Oh.* Mâine. Zen și cu mine mergem acolo diseară după ce îmi fac bagajele pentru călătorie. O să-mi iau geanta. Ea va sta cu ei cât sunt eu plecat din oraș. Putem merge la aeroport imediat după aceea, pentru că părinții mei sunt romantici și cred că ne căsătorim din dragoste, iar mama mea este sceptică cu privire la bruscheța acestei căsătorii, așa că te va interoga și vom avea o scuză să ieșim..."

"Respiră", i-a spus el din nou și ea s-a oprit.

În regulă.

Doamne, era al ei.

A lovit-o din senin. Impulsiv, ea și-a strecurat brațele în jurul taliei lui și l-a îmbrățișat strâns, expirând o respirație tremurândă împotriva pieptului lui. El s-a liniștit, cu brațele la o parte, ținându-i bicepșii cu mâinile mari, fără să o îmbrățișeze, dar nici să o respingă, confuz.

Văzuse cum se uita la ea când îl îmbrățișase pe Zen și se întreba dacă îl mai îmbrățișa cineva. S-a întrebat când a fost ultima dată când a fost îmbrățișat cu dragoste și l-a strâns mai tare. Îmbrățișările erau chestia ei. Oamenilor le plăceau îmbrățișările ei. Dacă îmbrățișarea ar fi fost un concurs, ea ar fi fost cu siguranță pe locul doi. Așa că îl îmbrățișa. În fiecare zi, l-a îmbrățișat până când el i-a răspuns, până când a acceptat că era normal, până când a început să tânjească după îmbrățișarea ei.

Îi va dărâma apărarea, îmbrățișare cu îmbrățișare.

Toate în timp util.

La mulți ani, Zephyr Villanova.

Capitolul 7

Alfa

Uitase cum se simt emoţiile intense până când ea i le-a înmânat într-o cutie de carton colorată. Nu avea cum să cunoască semnificaţia reală a alfajorelor pentru el, dar zâmbetul ei enigmatic îl făcea să se întrebe dacă nu cumva, cumva, ea ştia.

Stătuse în biroul său cu cutia în mâini, un om matur care văzuse ce e mai rău în omenire şi supravieţuise unor vremuri care ar fi trebuit să-l omoare, şi simţise cum îi ard ochii. Mâinile îi tremuraseră când luase o bucată, fulgii de nucă de cocos amintindu-i de o copilărie în care mama lui nu-şi putuse permite o umplutură mai luxoasă, dar îi făcuse cele mai bune deserturi pe care le putea avea. Luase o înghiţitură şi simţise cum ceva din pieptul său prindea viaţă, ceva ce fusese adormit, ceva ce crezuse mort.

Un bărbat care uitase ce înseamnă să *simţi* fusese distrus de o femeie mică. Şi deşi avusese intenţia de a o proteja de lumea lui, era prea târziu. Îşi pecetluise soarta, şi la naiba dacă el ar fi lăsat-o să scape fără să ştie tot ce ştia ea acum. Nu ştia care era motivul ei pentru care voia să se mărite cu el, dar avea să afle.

Alpha stătea pe bancheta din spate a Rover-ului negru în timp ce Hector conducea spre casa părinţilor ei pentru a o lua, cunoscând locaţia după ce primise mesajul ei noaptea trecută. Aşa cum era, Alpha nu ar fi putut conduce până acolo nici dacă ar fi vrut. Era atât de ironic faptul că îşi dorise dintotdeauna să conducă un Jeep, dar nu şi-l putuse permite, iar acum avea o flotă de Jeep-uri, dar nu le putea conduce, nu cu vederea lui limitată. Chiar dacă folosea Jeep-ul mai ales în jurul complexului său. Roverul era mai potrivit pentru oraş.

Alpha nu-şi amintea incidentul care îl orbise parţial, ce sau cine îi schimbase cursul vieţii şi îl lăsase să moară. Îşi amintea doar că se trezise în spital, cu tot corpul rupt iremediabil, cu faţa în flăcări de durere şi cu ochii închişi cu bandă adezivă în întuneric. Hector îl găsise în spatele unuia dintre cluburile de lupte clandestine şi îl adusese la urgenţă. Cât timp a stat acolo, nimeni nu ştia. Medicul curant îi spusese că amintirile legate de incident s-ar putea să nu-i revină niciodată, că era posibil ca creierul lui să îl protejeze de alte traume. În unele zile, era recunoscător pentru asta. În unele zile, nevoia de a afla adevărul era o foame care îl rodea în interiorul cărnii sale cicatrizate.

Corpul său avusese nevoie de săptămâni pentru a se vindeca și de luni pentru a se antrena. Corpul său nu mai funcționase la fel ca înainte, vederea sa parțială nu-i mai ajutase mișcările, iar capul îi era dat peste cap chiar și fără să-și amintească nimic. Atunci se aruncase în lupte și făcuse avere, o bestie în cușcă fără nimic de pierdut, cucerind orașul bloc cu bloc, făcându-și frumosul complex cărămidă cu cărămidă, antrenându-și corpul mușchi cu mușchi. Lucrase cu antrenorii pentru a se adapta la vederea sa, își perfecționase celelalte simțuri pentru a compensa deteriorarea unuia dintre ele și, în timp, simțul mirosului și al sunetului luaseră fără probleme locul ochiului. Totuși, existau anumite lucruri pe care nu le-ar fi putut face niciodată, cum ar fi să conducă.

Scuturându-și gândurile, a privit cartierul de pe bancheta din spate, departe de cel în care crescuse el. Deși nu era o zonă scumpă, casele erau bine îngrijite. Străzile erau curate și aliniate sistematic, casele erau vechi, dar primitoare, iar peluzele toate bine întreținute. Era un cartier solid și bun al clasei de mijloc, genul în care vecinii mergeau unii la alții pentru lucruri mărunte, genul care nu intrase niciodată în contact cu vechea sa reședință. Aici crescuse ea, iar el se bucura pentru asta.

"Mă întreb cum trebuie să fie să crești aici", a exprimat Hector gândul din capul lui Alpha. "Sunt oameni buni."

Alpha nu a răspuns, doar a continuat să se uite afară, întrebându-se dacă a mai fost acolo, un sentiment de familiaritate cu blocul făcându-l să se încrunte.

"Ești sigur că vrei să o tragi complet în iadul nostru?" a întrebat Hector.

"Îl vrea."

Și, pentru prima dată în viața lui, își dorea ceva doar pentru el. Și avea să fie egoist, mai ales când ea voia ca el să fie. Se va bucura de compania ei timp de câteva luni, își va satisface curiozitatea, dar va refuza orice deschidere romantică. I-ar fi spus clar să nu aibă așteptări dincolo de timpul petrecut împreună și cu siguranță nu i-ar fi tras-o, indiferent cât de mult l-ar fi tentat. Era destinat să fie singur, și era cel mai bine pentru amândoi.

Înainte să poată răspunde la întrebarea lui Hector, vehiculul se opri în fața unei case cu un singur etaj, vopsită în galben. Zephyr stătea pe verandă ca să-i întâmpine, cu părul la fel de burgundy cum fusese, cu trupul ei plin de curbe îmbrăcat într-un fel de rochie vaporoasă plină de flori și cu un zâmbet atât de larg încât îi despica fața aproape în două, o gropiță apărând pe partea stângă.

Alpha simțea cum i se strânge pieptul doar uitându-se la ea. Era o reacție ciudată, nefamiliară, mai ales față de o femeie pe care o cunoștea doar de câteva săptămâni. Și de ce naiba era atât de fericită să-l vadă? Nu făcuse

absolut nimic pentru ea, în afară de a fi de acord cu planul ei idiot din motive pur egoiste. Oare avea să fie așa tot timpul cât aveau să fie căsătoriți? Și apoi, după ce ar fi trecut timpul, l-ar fi lăsat în propria lui companie? Nu înțelegea de ce gândul ăsta îl irita.

Păstrându-și iritarea de pe față, a ieșit din mașină, observând cum o femeie mai în vârstă, probabil mama ei, îl privea de la fereastra de lângă ușă, ochii ei judecându-l. Nu o putea învinovăți în totalitate. Dacă ar fi fost fiica lui și un bărbat mare, cicatrizat și cu un singur ochi i-ar fi apărut la ușă după ce s-ar fi căsătorit cu ea, ar fi fost mort înainte să poată ieși. Înțelegea nevoia de a proteja. Dar faptul că era îndreptată împotriva lui doar pe baza felului în care arăta îl irita și mai mult. Mai ales pentru că, dintr-un motiv oarecare, se străduise să arate mai bine. Poate că propunerea ei fusese neconvențională, dar acum erau căsătoriți în ochii legii, iar ea era soția lui și el nu voia ca familia ei să nu-l placă. Dar bănuia că era probabil ca și cum ai îmbrăca un leu și te-ai aștepta să pară mai puțin amenințător. N-ar fi mers.

Amintirea ei privind-o pe femeia care se holbase la el a apărut, trimițându-i un alt strop de amuzament în suflet. Părea pregătită să lupte pentru el și, deși amuzant, era și necunoscut. Spre deosebire de mama ei, Zephyr îl privea fără să judece în ochi. Era apreciere pur feminină și bucurie autentică, iar el nu era deloc obișnuit să le primească pe amândouă. *Asta* era ceea ce îl atrăgea și îl deruta în același timp. Cum putea o femeie care nu-l cunoștea să aibă încredere în el în felul acesta? Cum de îl dorea așa? Și cum a lăsat totul la vedere, fără rușine sau vulnerabilitate? Ce voia o femeie ca ea de la o astfel de căsătorie? Era vorba cu adevărat de antichitățile bunicii ei, poate din cauza unui atașament sentimental față de ele? Alpha nu știa, și voia să știe.

"Hei, iubitule," Zephyr și-a înclinat capul pe spate pentru a-și ține privirea fixată pe a lui, și nu-i plăcea să recunoască, dar era adorabilă.

Știind că mama ei privea și având în vedere ce spusese familiei sale, Alpha s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz, pielea ei fiind mătăsoasă sub buzele lui, parfumul ușor de ceva citric gâdilându-i nasul. Îi plăcea mirosul. Bois lui ar fi lins-o când ar fi întâlnit-o. Nu că i-ar învinovăți.

Dar lucrul care l-a cucerit? Felul în care respirația ei a tresărit când buzele lui au făcut contact cu pielea ei, ca și cum ar fi luat-o prin surprindere. A fost un răspuns autentic, și cum a putut ea să-l vadă și să simtă asta îl depășea. Poate că ea era cea oarbă.

Limpezindu-și glasul și ignorând ușoara mâncărime fantomă din ochiul drept, scoase din buzunar inelul pe care tocmai i-l cumpărase.

Întreaga ei față s-a luminat și asta a făcut ca ceva foarte ciudat să se întâmple în pieptul lui. Poate că era aciditate.

"E frumos!" a exclamat ea, luând inelul. La naiba dacă știa de ce îl alesese, dar intrase în bijuterie, îl văzuse și știa că fusese făcut pentru degetul ei.

Ea s-a uitat la el, cu ochii ei căprui strălucitori, cu verdele din ei inexistent pe măsură ce pupilele i se măreau, iar strânsoarea din pieptul lui s-a accentuat. Era un inel, iar el era un străin, și totuși ea se uita la el de parcă el ar fi cucerit oceane pentru ea.

Ea i-a întins mâna și el i-a pus inelul, privind-o cum îl admira și cum își legăna mâna de piept ca și cum ar fi fost prețios. Era într-un fel - o brățară de platină încrustată cu mici cristale colorate cărora nu le știa numele, dar care arătau bine împreună. Sincer, inelul arăta de parcă un unicorn ar fi vomitat pe el, dar țipa la ea, așa că a trebuit să i-l ia.

Dar nu-i plăcea strânsoarea asta. Nu fusese căsătorită cu el de o zi și deja îi provoca probleme cardiace. Trebuia să facă un pas înapoi. Să se concentreze pe găsirea motivului ei, să afle de unde știa și ce știa ea despre copilăria lui. Asta era tot.

El se îndreptă când sora ei tânără și brunetă ieși, cu un zâmbet dulce pe chipul ei frumos. Ieri fusese prea ocupată încercând să nu se holbeze la el la tribunal. Între asta și încercarea de a nu se lăsa distrasă de Hector, fusese prea timidă sau prea preocupată ca să vorbească cum trebuie cu el. Dar ea era tânără, așa că el a lăsat-o mai moale.

Cel puțin de data aceasta, ea și-a întins mâna spre el. "Bună, Alpha. Mă bucur să te văd aici."

I-a strâns ușor mâna. "Și pe tine. Am auzit că lucrezi la SLF."

"Da." Fata mai tânără și-a tras mâna înapoi. "Îmi place să lucrez acolo. Și nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru tot ceea ce faci pentru organizație. Femeile apreciază asta."

Fondase organizația la scurt timp după ce își pierduse ochiul. O făcuse în onoarea mamei sale și a nenumăratelor femei pe care le întâlnise în meseria sa, femei care doreau o cale de ieșire din sistemele opresive și nu aveau unde să se ducă. Pentru astfel de oameni - femei, copii și bărbați - înființase Survivors of Los Fortis, astfel încât, într-un oraș cu milioane de locuitori, aceștia să aibă un refugiu sigur atunci când aveau nevoie. Și chiar și după atâția ani, îl înfuria faptul că numărul oamenilor care căutau refugiu nu scăzuse.

Sora mai mică a lui Zephyr a fost una bună.

"Apreciez că mă ajuți acolo", i-a spus el sincer.

"Oh, Zee face voluntariat și în weekenduri." Zenith i-a aruncat surorii sale o privire timidă. "Ea le face doamnelor o schimbare de look, orice își doresc."

Alpha știa deja asta. "Asta îi ajută?"

"Imens."

Interesant.

"Bine ați venit. Vă rog să luați loc", spuse femeia mai în vârstă care îl urmărise, evident soacra lui, în timp ce ieșea cu o tavă de băuturi cu gheață, indicând zona de ședere din fier de pe partea laterală a verandei mari, urmată de un bărbat slab cu mustață, evident tatăl fetelor.

Deci nu era invitat înăuntru. El a primit-o.

Dându-le un semn respectuos din cap, s-a așezat pe un scaun prea mic și a privit-o pe mama ei așezând tava pe masă. Zenith a luat loc într-o parte, mama ei în alta, iar tatăl ei s-a așezat vizavi de el. Zephyr și-a așezat fundul ei foarte delectabil pe brațul scaunului lui, strecurându-și brațul în jurul umărului lui, prezentându-i în mod clar un front unit. El a apreciat asta.

S-au făcut prezentările și, după o tăcere stânjenitoare de câteva secunde, tatăl ei a vorbit în sfârșit. "Înțelegeți de ce acest lucru este un pic deconcertant pentru noi."

"Desigur." Da, înțelegea. Totuși, dacă ar fi fost în locul socrului său, băiatul ar fi fost la doi metri sub pământ înainte să poată scoate un cuvânt.

"Zephyr se vedea cu altcineva într-o zi și apoi ne spune că e îndrăgostită de tine și că s-a căsătorit cu tine la tribunal." Bărbatul mai în vârstă a luat un pahar, iar Alpha l-a urmat pentru a fi politicos. "Este din cauza testamentului bunicii ei?"

Alpha aprecia întrebarea directă a bărbatului. Dar Zephyr îi spusese că părinții ei nu aveau de unde să știe că se mărită cu el pentru asta. A clătinat din cap o dată. "Nu. Fiica ta... e ca o rază de soare în viața mea foarte întunecată." *Ce naiba tocmai i-a ieșit pe gură?*

O auzi pe Zephyr inspirând brusc, degetele ei apucându-i umărul strâns. Va trebui să îi spună mai târziu să nu o ia la inimă. El nu voia să spună nimic.

În cele din urmă, mama ei s-a aplecat în față, o femeie frumoasă cu părul grizonat, iar Alpha s-a întrebat pentru o clipă dacă și mama lui ar fi avut părul grizonat dacă ar fi fost în viață.

"Cum ai cunoscut-o pe fiica mea?"

Întrebarea i-a întrerupt gândurile.

răspunse Zephyr din partea lui. "Ți-am spus că ne-am cunoscut la SLF, mamă. Eram acolo cu Zen, el era acolo, pur și simplu... am făcut clic."

Acesta era un scenariu surprinzător de realist. S-a uitat la sora mai mică şi a văzut-o dând din cap, susţinând-o pe sora ei, iar asta i-a adus încă un punct în cartea lui.

"Şi cum v-aţi cunoscut prima dată?", a insistat mama ei.

Prima dată? Ce anume le spusese părinţilor ei?

"M-am dus la o petrecere cu prietenii. Ei m-au lăsat baltă, iar Alpha m-a condus acasă."

Micuţa lui curcubeu era o adevărată povestitoare. Era pe jumătate interesat de relatarea ei a evenimentelor fictive, pe jumătate obosit întrebându-se despre ce îl minţea.

"Şi familia ta, Alpha?", a întrebat-o mama ei.

"Mamă", a mustrat Zephyr.

"Am un frate vitreg." A luat o înghiţitură din băutura cu gheaţă. Prea fructată. "El se căsătoreşte mâine, aşa că vom participa la nunta lui. În afară de asta, nimeni."

Putea să vadă de unde îi venise lui Zephyr compasiunea, în timp ce mama ei se înmuia uşor în cele din urmă. "Da, Zephyr ne-a spus. Îmi pare rău să aud asta."

Scuturându-se de starea de linişte, Zephyr a bătut din palme o dată. "Şi trebuie să plecăm." Ea a sărit de pe braţul scaunului, grăbindu-se înăuntru pentru a-şi lua probabil geanta, iar toată lumea s-a ridicat în picioare.

"Nu ştiu dacă v-a spus", a început Alpha, dorind să le clarifice ceva. "Dar se va muta cu mine după ce ne întoarcem. Sunteţi bineveniţi să o vizitaţi oricând. Putem planifica o ceremonie adecvată mai târziu."

Mama ei şi-a strâns buzele. "Da, ne-a spus. A împachetat deja totul la apartamentul ei. Doar că totul e... foarte brusc şi foarte suspect. Am întrebat-o dacă era însărcinată, dacă asta era graba, dar a spus că nu. A spus doar că s-a măritat cu iubitul ei şi asta a fost tot. A fost cu Alec Reyes timp de doi ani şi nu a vorbit nici măcar o dată despre căsătorie, aşa că ne este foarte greu să înţelegem asta."

Al naibii joc de noroc Reyes. Putea să fi petrecut doi ani cu ea, dar să fie al naibii dacă mai încerca ceva. Alpha nu împărţea, iar pe durata timpului petrecut împreună, ea era a lui, chiar dacă nu plănuia să i-o tragă. Cât de greu ar putea fi să reziste micuţei vulpiţe?

Văzând reacţia mamei sale, probabil că vestea căsătoriei lor nu fusese bine primită.

Şi asta l-a făcut din nou să se întrebe, de ce să rişte o luptă cu familia ei pentru *el?*

Ce naiba punea la cale?

Capitolul 8

Zefir

Zephyr plecase o dată într-o excursie școlară din Los Fortis, la o sută de mile sud, și aceea fusese cea mai aventuroasă călătorie pe care o făcuse vreodată. În afară de asta, singurele călătorii pe care le făcuse fuseseră în vizită la mătușile ei care locuiau la o oră distanță. Nu părăsise niciodată țara, cu atât mai puțin continentul, și nu fusese niciodată într-un zbor, cu atât mai puțin într-unul ca acesta.

Victor și Diaz, un alt tip care îi fusese prezentat, mai puțin sexy, dar mai fermecător, stăteau în spatele avionului privat, ca agenți de securitate în timpul călătoriei. Hector rămăsese în spate, fiind în mod clar secundul lui Alpha, pentru a ține totul sub control în cele două zile în care aveau să fie plecați.

S-a uitat în interiorul avionului privat în care fusese condusă și legată, la scaunele bej luxuriante, la masa din lemn strălucitor și la pereții curați, și a înțeles cu adevărat, pentru prima dată - reușise. De la băiatul pe care îl văzuse prima dată cu hainele rupte până la bărbatul care purta acum o jachetă de piele scumpă și deținea un avion privat, el reușise și, deși nu-i putea spune, simțea ceva asemănător mândriei bubuind în ea. Și, Doamne, și-ar fi dorit ca Adriana - femeia blândă, muribundă, care se împrietenise cu o fetiță speriată într-un loc străin pentru a-i oferi alinare - să-și fi putut vedea fiul acum. Ar fi fost mândră.

Zephyr se întoarse spre fereastră și clipi rapid, încercând să-și șteargă arsura din ochi și înțepătura din nas. El oricum era suspicios în privința motivelor ei, iar ea nu avea nevoie să-i dea mai multe motive să creadă că era mai nebună și plângea degeaba.

O blondă zveltă cu părul foarte frumos le-a întins niște apă. "Doriți altceva?"

Zephyr i-a mulțumit. "Doar o întrebare scurtă, asta e culoarea ta naturală de păr?"

Blonda a clipit surprinsă. "Da."

La naiba. "Este o nuanță minunată. Ești pe val."

Asistentul i-a zâmbit surprins și a plecat, iar ea s-a întors pentru a-l vedea pe bărbatul de vizavi care o privea ca și cum ar fi încercat să o înțeleagă.

"Ce?", a întrebat ea, ușor conștientă de felul în care el o analiza.

Nu a spus nimic o vreme, doar a studiat-o, iar Zephyr a încercat să se relaxeze, întrebându-se ce se întâmplă în capul lui.

"Hai să lămurim câteva lucruri între noi", spuse el ca preambul, iar Zephyr se întări. "Fondul bunicii tale ar putea fi scuza pe care mi-o dai mie, iar o idilă

furtunoasă o scuză pe care o dai familiei tale, dar știu că ai un alt motiv să te căsătorești cu mine. Singurul motiv pentru care ești soția mea acum este că sunt intrigat. Nu știu care este scopul tău, dar îmi voi da seama, așa că să nu crezi că sunt păcălit nici măcar o secundă."

Doamne, spera să-și dea seama, dar dacă nu-și amintea de ea după tot timpul petrecut cu ea, se îndoia că o va face. Dar ea nu i-ar fi spus asta. Știind cât de cinic era el, i s-ar fi întors în față. Lipsa lui de memorie avea, probabil, ceva de-a face cu rana de la ochi. Poate că creierul lui blocase unele lucruri pentru a-l proteja. Văzuse că se întâmpla asta în filme, dar era plauzibil din punct de vedere realist și, până nu vorbea cu cineva care se pricepea la traume despre asta, nu avea de gând să spună nimic și să riște să-l retraumatizeze.

Nu, trebuia să îl facă să o iubească din nou, acest nou el cu această nouă ea. Se putea întâmpla.

"Și nu știu de unde ai informațiile despre mine", a continuat el, vocea lui aspră și profundă, amintindu-i de sălbăticie. "Dar am să aflu și asta. Sper să fie doar pentru moștenirea bunicii tale, pentru că nu-ți va plăcea alternativa."

Era destul de sexy când o amenința, deși se îndoia că ar aprecia dacă i-ar spune asta în față în acel moment.

"Acum trebuie doar să-mi dau seama dacă ești un mincinos dat naibii sau nu."

Zephyr a luat o înghițitură din apa ei. "Sunt o carte deschisă."

Alpha îi imită mișcarea și își bău apa, mișcarea mușchilor din gât fiind foarte sexy. Doamne, devenise din ce în ce mai sexy de-a lungul anilor, iar ea nu avea nicio rușine să recunoască că îl dorea în pat, în afara patului, la perete, în orice fel îl putea avea.

"Doar în cazul în care nu ești mincinoasă..." și-a așezat paharul pe masa dintre ei, mâna lui accentuând fragilitatea paharului, "consideră asta un simplu avertisment să nu te aștepți la nimic romantic din această relație. Curiozitatea mea față de tine nu înseamnă interes romantic. Dacă te aștepți la ceva în acest sens, vei fi dezamăgit. Eu nu iubesc."

Mincinosul. El iubea, doar că nu voia. Dar ea știa că el avea scuturile lui, iar acest Alpha avea în mod clar o grămadă de probleme de încredere, așa că nu i-a luat avertismentul ușor. Va trebui să treacă prin aceste ape cu bagajul trecutului lui și să spere că vor putea ajunge la mal.

"Păcat", a ridicat ușor din umeri. "Am tendința să mă atașez de iubiții mei."

"Nu sunt iubitul tău", i-a reamintit el.

Ea a zâmbit.

"Nu voi fi nici iubitul tău." Partea laterală a maxilarului lui a ticluit. "Pofta mă lasă gol acum. Oricum e mai bine pe termen lung."

"Deci eu voi fi ce... colega ta de cameră?" râse ea.

A bătut cu degetele pe masa dintre ei. Îi plăcea să bată pe degete. Doamne, creierul ei era o epavă.

"Poți avea propria ta cameră." *Tap, tap, tap.* "Pe durata căsătoriei, hai să ne împărtășim compania. Te găsesc destul de interesantă. Putem fi cordiali, dar e mai bine să nu complicăm lucrurile adăugând ceva sexual în amestec."

"Avem chimie", a subliniat ea.

"Un sărut de milă nu se pune."

Pity kiss, fundul ei. Îi plăcea la fel de mult ca și ei.

"Este o chimie fierbinte", s-a aplecat ea în față.

El a ridicat din umeri. "Am avut chimie cu viitoarea mea cumnată. Nu înseamnă că am acționat pe ea."

Oh wow. Zephyr a clipit și a procesat faptul că va ajunge să cunoască pe cineva cu care el se gândise să fie.

"Chimia minte, Zephyr", a continuat el după ce a aruncat această bombă.

"Atunci ce spune adevărul?" Ea își înclină capul într-o parte, curioasă de procesul lui de gândire.

"Inimă", a declarat el, fără nicio afecțiune în voce.

"Și ce spune a ta?"

Partea nevătămată a buzelor lui s-a ridicat. "Nimic. Nenorocitul n-a mai vorbit de ani de zile. E o bucată de mușchi inutilă, moartă și plină de cicatrici."

Doamne, o durea. O durea că își construise un turn cu ziduri atât de înalte încât devenise impenetrabil.

"Tu ești speranța, rază de soare. Speranța pentru o viață mai bună.

Băiatul care îi spusese asta trăia în mod clar în turn, de neatins. Dar ea ar escalada zidurile dacă ar fi nevoită, ar ajunge în vârf și și-ar salva iubitul. I-ar fi redat speranța, chiar dacă acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Planul lui de a sta departe de ea nu ar fi funcționat, dar ea a ținut asta pentru ea. Îl va ispiti și îl va seduce până când va ceda. Nu era nimic mai puternic decât o femeie în misiune. Să-i spună că planurile ei implicau niște lovituri puternice pe piele nu era probabil cel mai bine pentru moment.

Și-a ridicat paharul cu apă spre el. "Pentru chimicalele care mint."

El a ridicat-o pe a lui. "Și inimi care mor."

Habar nu avea ce CPR plănuise ea pentru el.

Au făcut liniște, dar tovărășie. Zephyr și-a scos cititorul de cărți electronice și s-a prefăcut că este absorbită de un roman în timp ce îl urmărea pe ascuns; el doar privea pe fereastră, pierdut în gânduri. Însoțitorul a venit din nou cu niște sandvișuri supraîncărcate, iar Zephyr și-a lăsat cititorul jos, bucuroasă să aibă o scuză pentru a intra din nou în vorbă cu el.

"Credeam că lucrezi la laptop sau ceva de genul ăsta, stăpân al universului cum ești", a tachinat ea, desfăcându-și sandvișul.

"Nu știu să citesc", i-a spus el simplu.

Zephyr făcu o pauză, complet luată prin surprindere. Nu se așteptase la acest răspuns.

Surpriza ei trebuie să fi fost evidentă pe fața ei, pentru că el a explicat. "Nu am crescut cu mulți bani. Mama m-a trimis la școală, dar am renunțat după ce a murit."

"Îmi pare rău." Ea și-a întins mâna și l-a strâns ușor, surprinzându-l. "Trebuie să fi învățat să citești până atunci."

"Da, dar când s-a întâmplat asta..." și-a arătat plasturele de la ochi "- cititul lucrurilor mai mici a devenit dificil. M-am oprit după o vreme." Părea să se cutremure, privind-o curios cu singurul său ochi. "De obicei nu vorbesc despre asta."

O bucățică din inima ei s-a topit. "Secretul tău este în siguranță cu mine." I-a oferit un mic zâmbet și l-a privit cum se uita în altă parte, evident stânjenit că i-a împărtășit atât de multe. L-a lăsat în pace, observând acum cum desface încet ambalajul sandvișului său, mai ales cu mâna stângă, și s-a întrebat ce lucruri mărunte de zi cu zi, pe care majoritatea oamenilor le considerau de la sine înțelese, trebuia să muncească din greu pentru a le realiza. Era totul controlat fonic în casa lui? Leziunea îi afectase mai mult decât vederea și memoria? Auzul? Simțul echilibrului? Îl văzuse luptându-se și mișcându-se destul de bine, dar era ceva natural sau ceva ce se antrenase să facă?

Ceva i-a trecut prin minte atunci. "De asta nu mi-ai răspuns la mesaje?"

El și-a ridicat privirea, lăsând sandvișul jos. "Nu-mi plac telefoanele. Și nu trimit mesaje nimănui. Oamenii care au numărul meu sunt contacte de afaceri. Ei doar sună."

Și ea crezuse că el o părăsise. Trebuia să fie mai atentă la noul lui corp și la felul în care îl afecta. "Deci pot să te sun acum?"

A mormăit, concentrându-se pe sandvișul său.

"Vrei să-mi păstrezi contactul ca soție?"

Privirea pe care a primit-o ar fi jupuit carnea unui muritor mai mic.

Râzând, a luat o înghițitură din sandvișul cu pui, brânza topindu-se în gură, și a gemut înainte de a se opri, găsindu-l pe el uitându-se la ea. Nesiguranța își scotea capul urât, mai ales când mânca cu oamenii. Obișnuită ca oamenii să o cicălească în legătură cu ceea ce mânca, pe jumătate se aștepta ca și el să facă la fel, pe jumătate se aștepta ca el să spună *"e prea multă brânză"* sau *"ar trebui să mănânci doar două"*.

El s-a uitat la gura ei, pur și simplu și-a luat propriul sandviș, a luat o îmbucătură și a dat din cap. "Hmm."

Și asta a fost tot.

Zephyr a stat o secundă, uitându-se la pâine, gândindu-se la ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Nimic nu se întâmplase cu adevărat, dar *ceva* se întâmplase.

Născută într-o familie de femei înalte, cu siluete perfecte, care nu luau nici un centimetru în plus indiferent de ceea ce puneau în corpurile lor, Zephyr fusese mereu tachinată intenționat de mama ei, de mătușile ei, de verii ei, de toată lumea, pentru că era scundă și plinuță. Zen, deși adoptată, se potrivea mai bine cu genetica familiei lor decât ea.

Când avea nouăsprezece ani, un dezechilibru hormonal a făcut-o să ia rapid în greutate. Și-a petrecut următorii câțiva ani sub medicație, reducând hormonii și greutatea, și a ajuns să aibă curbe ca naiba, amplificate doar de înălțimea ei mică. Făcea Pilates cu sârguință, corpul ei era flexibil și puternic, iar acum, chiar dacă era cea mai sănătoasă din toate timpurile, oamenii din jurul ei ajungeau mereu să-i spună, în cel mai bine intenționat mod posibil, să mai slăbească câteva kilograme. Ar arăta *"mult mai drăguță".* Era deja al naibii de frumoasă. Avea propriul ei simț al stilului, își lua medicamentele și avea grijă de corpul ei. Dar era pentru prima dată când cineva, în afară de Zen, mânca cu ea și nu îi făcea observație.

Poate pentru că propriul său corp era imperfect după standardele altor oameni. Poate pentru că era un bărbat care nici măcar nu observa sau nu se gândea la asta.

Orice ar fi fost, el pur și simplu a făcut-o.

Și apoi, el se aștepta ca ea să nu aibă nicio idee romantică. Ea era deja pierdută.

Mai luă o înghițitură din sandvișul delicios, bucurându-se de liniștea plăcută în timp ce mâncau amândoi, îndrăgostindu-se în tăcere un pic mai mult de noul el, suficient pentru amândoi până când el îi putea ajunge din urmă.

Capitolul 9

Zefir

Fratele vitreg al lui Alpha era foarte sexy.

Nu știa la ce se așteptase, dar nu la un bărbat suav, uimitor, perfect sculptat, care să-i întâmpine la aeroport. Și era un șarmant pe deasupra. Se uitase la ea, o întrebase pe Alpha: "Cine e creatura asta superbă de la brațul tău?" și o sărutase prompt pe obraz, platonic, în semn de salut. Dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită de uriașul morocănos de lângă ea, ar fi *leșinat*.

"Unde este mireasa ta?" a întrebat Alpha după ce a prezentat-o, păstrând distanța față de ea. El se retrăsese după ce se deschisese în timpul zborului, făcuse un pas suficient de departe încât ea să simtă cum frigul se infiltrează în spațiul dintre ei, din cauza simțului lui idiot de a păstra relația platonică sau din cauza vulnerabilității lui în avion, nu știa. Și fiind într-un mediu nou, așa cum era ea, nu știa încă cum să închidă distanța.

Dante a zâmbit. "O las pe Tempest să petreacă timp de calitate cu bunica ei și îi strecor un pui de somn de frumusețe. Nu că ar avea nevoie, dar maternitatea este obositoare pentru ea."

Zephyr s-a uitat la bărbat. A fost surprinsă de francheța afecțiunii lui pentru viitoarea soție. Bărbații pe care îi întâlnise își purtau rareori dragostea cu genul de mândrie cu care o făcea el *și* totuși reușeau să emită un aer sigur pe el, încrezut, care era destul de sexy. La naiba, fata era norocoasă. El era o personalitate interesantă.

I-a escortat până la un Range Rover mare, negru, puțin diferit de cel al lui Alpha de acasă, și i-a deschis lui Zephyr portiera din spate. *Oh, și un gentleman.*

Zâmbind, i-a mulțumit și a urcat în mașină, bucuroasă că purtase jambiere în loc de fustă. A fost surprinsă totuși că soțul ei nu a luat-o pur și simplu și nu a lăsat-o jos, așa cum obișnuise să facă în orașul lor. Cu siguranță lua în serios relația platonică, păstrând distanța.

Ea s-a instalat, la fel ca ambii bărbați, iar Dante a ieșit ușor din aeroport, o altă mașină de culoare închisă urmându-i cu paza. Nu a fost surprinsă. Doar din căutarea ei pe internet aflase că Dante Maroni era o figură destul de importantă în lumea mafiei, preluând recent conducerea după moartea tatălui său. Singurul lucru de care era curioasă, însă, era cum se cunoscuseră el și Alpha, și în ce anume era implicată Alpha. Nu putea fi vorba de mafie, pentru că Los Fortis nu fusese niciodată centrul uneia. Ea știa că el era implicat în ceva

legat de securitate, dar nu știa exact ce era. Avea să afle în cele din urmă și spera doar să nu fie ceva cu care să nu poată trăi, pentru că existau unele limite care nu trebuiau depășite. Totuși, știind cine fusese odată, Alpha fusese întotdeauna un protector. Nu-și putea imagina o lume în care el ar fi putut depăși acele limite inumane.

Toate în timp util.

Orașul Tenebrae era foarte diferit de Los Fortis. În primul rând, clima era mai mult temperată decât tropicală, dealurile din depărtare aveau o nuanță mai închisă de verde decât junglele din jurul orașului ei, iar acoperirea de nori întunecați era ceva ce vedea doar în timpul ploilor abundente.

A coborât geamul, bucurându-se de vântul răcoros și uscat de pe fața ei, ochii ei observând totul.

"Mulțumesc că ai venit", a rupt Dante tăcerea după o vreme. "Înseamnă mult pentru mine."

Alpha a mormăit. *A mormăit.*

Zephyr îl observa tăcută din spate, încercând să înțeleagă de ce era mai rezervat cu propriul său sânge. Era mai distant, mai rigid decât fusese în timpul zborului, și nu știa dacă era din cauza ei sau a lui Dante. Faptul că Alpha participase la o nuntă o făcuse să presupună că el era în relații bune cu fratele său vitreg. Oare nu era așa?

"Deci, când te-ai căsătorit?" Dante continuă, parcă nefiind deranjat de tăcere, cu atâta ușurință încât ea îl plăcu imediat.

"Luni", a răspuns soțul ei. "Nuntă la tribunal".

Dante s-a uitat la ea în oglinda retrovizoare. "Ești însărcinată?"

Lui Zephyr îi plăcea cum toată lumea presupunea automat că era însărcinată din cauza nunții fulgerătoare. Ea a scuturat din cap. "Nu, nici măcar nu am..."

"E doar pentru șase luni", a întrerupt-o Alpha, destul de grosolan. "Nu e o căsătorie adevărată."

Ouch.

Știa că despre asta vorbiseră, dar să o spună cu voce tare în felul ăsta făcea totul atât de... clinic. Reductiv. *Mai mic.* Ca și cum micile momente pe care le-au avut nu s-au întâmplat niciodată.

Dante a fost suficient de grijuliu încât să nu comenteze, schimbând pur și simplu conversația pentru a o include pe Zephyr, punându-i întrebări despre familia ei, despre munca ei, discuții obișnuite pe care ea le aprecia mai mult decât putea spune.

S-a uitat la inelul de pe degetul ei, o piesă frumoasă, diferită de toate cele pe care le văzuse, o bandă de platină împodobită cu rubine, ametiste, safire și smaralde minuscule, colorate și unice.

"Într-o zi, când voi avea bani, îți voi cumpăra cel mai frumos inel, rază de soare.

Zephyr a simțit cum îi arde nasul și s-a uitat afară, amintindu-și de promisiunea șoptită în ultima seară în care îl văzuse înainte ca el să dispară din viața ei. Inelul era mai prețios pentru ea decât ar fi realizat el vreodată. Nu se așteptase ca el să-i ia unul, fusese pe deplin pregătită să-și cumpere unul pentru ea, dar el i-l luase și era perfect, iar Zephyr își ascunsese momentul în care i-l pusese pe deget într-un colț al inimii, strângându-l ca pe o flacără în bătaia vântului, păstrându-l viu, cald și iubit, pentru a-l revedea dacă nu reușea să-l facă să iubească din nou.

Uneori o speria enormitatea sarcinii pe care și-o asumase. Nu știa prin ce trecuse el în anii de atunci până acum. Nu știa ce fel de traume avusese, nu știa care erau factorii declanșatori, nu știa dacă zidurile pe care le construise în jurul inimii sale puteau fi escaladate. Ar fi făcut vânătăi și ar fi sângerat dacă ar fi fost posibil, s-ar fi târât până la colțul unde se odihnea el și și-ar fi lăsat capul în jos alături de el dacă ar fi lăsat-o. Dar ea trebuia să nu se grăbească. El s-ar fi speriat și ar fi fugit în cealaltă direcție dacă și-ar fi dat seama ce voia ea - pe el.

Bărbații vorbeau despre ceva legat de muncă, folosind cuvinte codate pentru că ea nu înțelegea nimic. În treizeci de minute, ieșiseră din oraș și urcară pe un deal verde, spre un conac mare pe care ea îl putea vedea. Porțile înalte, păzite de paznici care îi dădeau lui Dante din cap cu respect, se deschiseră și înăuntru părea o altă lume. Conacul imens, câteva clădiri în partea cealaltă, pe tot dealul verde și împrejmuit de un zid, era ca un platou de filmare. Întregul ei cartier ar fi încăput cu ușurință în acea zonă. Oamenii se agitau să decoreze locul, unii cărau scaune, alții cutii, iar alții arme.

Zephyr nu văzuse niciodată atât de multe arme în viața reală. Văzuse una în haina lui Victor când îl interogase, dar asta fusese tot.

Aleea se opri și Dante trase mașina chiar lângă ușile duble ale conacului. Zephyr a sărit afară fără să aștepte ca cineva să-i deschidă ușa, luând totul în considerare.

Wow.

Un membru al personalului a alergat la ei, iar Dante l-a îndrumat să le ducă bagajele în aripa pentru oaspeți. Aveau o *aripă* pentru oaspeți. *Un rahat*.

O femeie mai în vârstă, cu părul cărunt, a ieșit cu un pachețel înfășurat într-o pătură verde în brațe, iar Zephyr a privit cu uimire cum Dante a luat bebelușul de la femeie, l-a legănat la pieptul lui lat, fără să-i pese de saliva de pe costum, răcnind pentru ea. "Ți-a fost dor de tati, nu-i așa, prințesă?"

Apoi, cea mai pufoasă pisică pe care o văzuse vreodată a ieșit și s-a frecat de picioarele lui Dante, lăsându-i blana pe pantaloni.

Ovarele lui Zephyr s-au *topit.* Ce avea un bărbat mare cu bebeluși și pisicuțe? Era ca iarba pisicii, joc de cuvinte intenționat.

Dante s-a întors în cele din urmă spre oaspeții săi, cu un zâmbet uriaș.

"Alpha, Zephyr, aș vrea să o cunoașteți pe prințesa mea, Tempest. Tempest, aceștia sunt unchiul și mătușa ta."

Mătușă.

Era *mătușa* acelui copilaș. Sfinte Sisoe, nu mai fusese niciodată mătușă.

S-a uitat la Alpha și a văzut că îl afectase și pe el. *Inimă moartă, pe naiba.*

Știind ce știa despre familia lui, nu-și putea imagina ce înseamnă pentru el să fie unchi. În liniște, i-a luat mâna mare în a ei și a strâns-o. Deși el nu a strâns-o înapoi, nu i-a dat drumul.

"O, Doamne, e absolut delicioasă!" Zephyr făcu un pas în față, deoarece Alpha părea înghețată pe loc, și atinse obrazul moale al lui Tempest.

Bebelușul a bâzâit, ochii ei ca smaraldele deschizându-se larg, gura deschizându-se într-un zâmbet umed și gumos la vederea tatălui ei. Făcea zgomotele acelea fericite de bebeluș și dădea din brațe înainte ca ochii ei să se îndrepte spre bărbatul mai mare și cu un aspect mai înfricoșător.

Zephyr a luat mâna pe care o ținea Alpha și a ridicat-o, făcând ca degetele lui să atingă pielea moale a lui Tempest, rugându-se ca bebelușul să nu plângă.

Ea nu a făcut-o. Micuța Tempest Maroni a bolborosit și a salivat și i-a oferit lui Alpha același zâmbet gumos, iar ea și-a văzut soțul înfășurându-se în jurul degetului ei mic minuscul.

Oh, da, l-a afectat foarte tare. Nici măcar nu a încercat să ascundă asta pe fața lui.

"Ați venit", un ton răgușit de surpriză a făcut-o pe Zephyr să-și ridice privirea spre intrare, iar fălcile i-au căzut. O zeiță uimitoare, și a vrut să spună *uimitoare,* se îndrepta spre ei cu grația unei lebede alunecând prin apă, cu un zâmbet blând pe chipul ei perfect, înaltă, elegantă și degajând echilibru, ochii ei verzi strălucitori ieșind în evidență pe pielea ei bronzată, părul ei negru

voluminos cu valuri și bucle naturale. Era un păr *frumos*. Nu credea că astfel de femei pot exista în afara mitologiilor.

Femeia, în mod clar mama lui Tempest și mireasa lui Dante, l-a luat în seamă pe bărbatul de lângă ea.

Zephyr și-a ridicat privirea spre el și l-a văzut privind-o cu o privire pe care o cunoștea.

Chimie.

Îi plăcea de ea, îi plăcea de ea.

Zephyr nu fusese niciodată geloasă, mai ales pe alte femei. Familia ei avea femei frumoase, ea vedea în fiecare zi la serviciu femei absolut superbe și îi plăcea să le facă pe femei să se simtă bine în pielea lor. Gelozia era o emoție complet antitetică față de asta. Dar stând acolo, lângă bărbatul pe care îl iubise cândva și pe care voia să îl iubească din nou, un bărbat care cu doar câteva clipe în urmă îi redusese încercarea de a face din viitorul lor ceva inferior, un bărbat care în mod clar nu își amintea de ea, dar își amintea de zeița din fața ei, ceva urât prinse rădăcini în adâncul stomacului ei. Nimic împotriva zeiței, care era clar îndrăgostită de Dante și fericită cu familia ei, sau chiar împotriva lui Alpha pentru că admira ceva ce chiar și ea recunoștea că era admirabil.

Nu. Urâtul era o nesiguranță veche, una cu care se luptase ani de zile și pe care credea că o lăsase să se odihnească, o nesiguranță că poate nu era suficientă. Poate, ea nu ar fi niciodată suficient. Poate că orice ar fi făcut nu ar fi contat. Iubea prea mult, avea încredere prea ușor, era rănită prea des, și poate că trebuia să se întărească. Dar ar fi pierdut esența a ceea ce era dacă ar fi făcut-o, așa că nu a făcut-o niciodată. Să te simți rănită era mai acceptabil decât să te simți moartă. Urâtul din capul ei devenea îngrozitor.

"Aproape treizeci de ani și niciun iubit? Trebuie să fie ceva în neregulă cu tine.

"O fată atât de drăguță, cum de niciun bărbat nu s-a îndrăgostit de tine?

"Flirturi și flirturi, iar singura ta relație pe termen lung? El te-a înșelat.

"Singurul bărbat pe care l-ai iubit cu adevărat te-a părăsit. El nici măcar nu-și amintește de tine. Erai atât de neînsemnată.

"Soțul tău nu te vrea.

Zephyr clipi arsura și își retrase mâna, lipindu-și un zâmbet pe față în timp ce se făceau prezentările. Dante a pus o mână în jurul taliei Amarei și Zephyr a sperat că soțul ei o va atinge, poate o va ține de umăr, va face ceva care să indice că era cu el. Nu a făcut-o. Dante îi ceru lui Alpha să vorbească în liniște.

Zephyr, deja un pic pierdută și un pic tristă, le-a spus pur și simplu că va arunca o privire prin împrejurimi și s-a scuzat. Diaz a urmat-o la o distanță sigură.

Ura când se simțea așa uneori, când ceva complet întâmplător o ducea într-o spirală în care își punea la îndoială valoarea, chiar dacă știa că nu era *real*. *Părea* real.

Mergând în jurul conacului spre foișorul unde oamenii montau rama pentru nuntă, și-a scos telefonul din buzunar și a sunat singura persoană cu care putea fi sinceră în legătură cu totul.

"Zee! Cum a fost zborul?" Salutul fericit al lui Zen i-a făcut imediat inima să se simtă mai ușoară. Chiar dacă era cu cinci ani mai mică, Zenith era prietena ei cea mai bună. Încă de când erau copii, aveau ritualul de a se cuibări împreună în fiecare seară și de a vorbi despre tot ce se întâmplase în ziua lor, de la o pisicuță jalnică la o pasiune serioasă sau la clienți răi. Acum, își făceau rutina de noapte în timp ce discutau. Deși la început fusese doar Zephyr cea care le împărtășea, de-a lungul anilor Zen se alăturase și ea. Acum, Zephyr știa că era persoana surorii ei și viceversa.

"Foarte bine", i-a spus Zephyr, plimbându-se în jurul dealului, ochii ei luând în considerare fiecare fațetă a conacului.

"O, nu", a auzit-o pe sora ei mormăind. "Ce s-a întâmplat?"

"Nimic cu adevărat," Zephyr și-a simțit buzele tremurând. "Doar că... mi-aș dori să-și amintească de mine uneori."

"Oh, dragă." Zen știa exact cum se simțea. Zen fusese cel care avusese grijă de ea de fiecare dată când se furișase afară, cel căruia îi spusese totul când se întorsese. Zen știa totul, de la prima dată când l-a văzut până la ultima. "Ești sigură că vrei să faci asta? Încă mai poți da înapoi, să știi."

"Trebuie să încerc", a șoptit Zephyr, cu pieptul strâns. "El e diferit acum, dar trebuie să încerc, Zen. Nu pot trăi știind că l-am găsit din nou și nu am făcut nimic."

Zen a suspinat. "Și ție cum îți merge?"

Zephyr pufni într-un râs. "Vrea să fim doar colegi de cameră."

Zen a tăcut o clipă la celălalt capăt al firului. "Atunci fii colegul lui de cameră. Fii cel mai bun coleg de cameră pe care l-ar avea vreodată. Îl cunoști, Zee. Îi cunoști butoanele. Împinge-le, testează-le. Dacă cineva poate face un om înfricoșător ca el să se îndrăgostească, aceea ești tu."

Zephyr a pufnit. "De asta ești sora mea preferată", a declarat ea în telefon și a auzit-o pe Zen chicotind. "Eu sunt singura ta soră."

Au vorbit câteva minute, mai ales despre faptul că mama ei credea că Alpha era ruda diavolului, care îi spălase creierul, și despre cum ea nu putea *"să aștepte ca el să iasă din viața ei".* Dacă ajungea să se despartă, știa o persoană care ar fi fost fericită. Cel puțin Zen îl convinsese pe tatăl ei să aibă o minte mai deschisă. Asta conta.

Zephyr își luă rămas bun de la sora ei, starea ei de spirit fiind încă scăzută, și ceru unui membru al personalului indicații către camera ei, îndreptându-se spre aripa de oaspeți. Soarele apunea, cerul era mai mult întunecat decât luminat, porțiuni din deal fiind complet scufundate în umbră, în timp ce ea se îndrepta spre clădire, ochii ei luând în considerare conacul.

Periplul ei s-a oprit la o fereastră mare a unui fel de birou. Dante și Amara stăteau împreună cu un alt cuplu, soțul ei stătea cu spatele la ea, toți beau ceva, Amara râdea de ceva, iar pisica pufoasă dormea pe pervaz.

Zephyr stătea afară, la o mică distanță, singură pentru prima dată într-un oraș nou, plin de străini, privind totul. Și nu știa de ce, dar o durea. Poate că se căsătorise cu el, dar ea nu făcea parte din grupul ăsta, oricare ar fi fost el. Ea a vrut să fie.

Nu te mai complăcea, se mustra ea însăși. Ea alesese această cale și știa că nu va fi ușor.

Dante, singurul care se afla în fața ei, și-a ridicat privirea și a fixat ochii cu ea. L-a văzut uitându-se la locul în care stătea Alpha înainte de a o privi din nou, cu ceva asemănător compasiunii în ochii lui negri.

Zephyr i-a aruncat un zâmbet care spera să pară liniștitor, pretinzând că nu era deloc deranjată, și a plecat spre camera ei, măritată, nefericită și singură.

Capitolul 10

Zefir

El nu venise în camera lor toată noaptea, iar ea știa că era camera lor pentru că bagajele lor de weekend erau acolo.

Zephyr stătuse trează în pat, uitându-se la tavanul camerei necunoscute, răsucindu-se și vărsând câteva lacrimi pentru că plângea la orice. Uneori, se uita la videoclipuri cu cățeluși și plângea. Odată, la serviciu, îi venise ciclul și un client i-a complimentat părul, iar ea a lăcrimat. Canalele ei lacrimale erau foarte hidratate, întotdeauna au fost.

De fiecare dată când se simțea deprimată, se uita la inelul ei și își amintea că înseamnă ceva. Faptul că el a găsit acel inel însemna *ceva,* chiar dacă el nu-și dădea seama. Ar fi nevoie de timp, dar ea trebuia să continue să lupte pentru ei.

Dar era dimineață devreme și Zephyr nu mai putea sta în casă.

Își schimbase pijamaua sexy - pe care și-o pusese așteptându-se să aibă măcar prima lor noapte de dormit împreună - în jambiere și un pulover subțire, aventurându-se afară din camera lor de la primul etaj. Coborâse scările și ieși în foișorul pe care îl văzuse cu o seară înainte, bucurându-se de dimineața cețoasă care era o raritate în orașul ei.

Câțiva membri ai personalului erau în picioare, pregătindu-se deja pentru marea nuntă, iar peluza din spatele conacului se transformase în ceva desprins dintr-un frumos basm. Zephyr stătea pur și simplu pe o bancă de piatră rece din foișor, privindu-i pe toți, întrebându-se dacă va avea vreodată propria ei nuntă mare. Zephyr își dorise întotdeauna o nuntă la care să participe toată familia ei extinsă, cu o rochie superbă și un voal, ca toată lumea să o vadă cum se logodește cu iubirea ei pentru toată viața. Abia după ce îl cunoscuse pe Alpha se gândise că și-ar putea petrece viața cu acest tip, lucru pe care nu-l simțise pentru Alec, chiar dacă îi dăduse doi ani din viața ei. Avea de gând să încerce să o întârzie pe mama ei să plănuiască ceva timp de șase luni, până la încheierea contractului, și să vadă la sfârșit dacă avea nevoie de o nuntă sau de un divorț.

"Felicitări pentru nuntă."

O voce întunecată din lateral a făcut-o să ridice privirea. Un bărbat stătea rezemat de unul dintre stâlpii foișorului, cu fața în direcția opusă ei, purtând un hanorac negru cu glugă, cu mâinile în buzunare, chipul nefiindu-i vizibil din acel unghi.

"Um, mulțumesc", a răspuns ea ușor, uitându-se din nou la personal. "Cine ești tu?"

"Un prieten", răspunse el, cu ceva ciudat în voce. Zephyr se uită din nou la forma lui. Părea înalt, musculos, dar nu exagerat. Îi putea vedea definiția mușchilor din spate, dar corpul lui nu arăta ca unul de sală.

"Ai auzit de crimele din Los Fortis?" întrebă el, cu un ușor accent în ton, iar Zephyr se îndreptă, întrebându-se dacă făcea conversație sau nu.

"Crimele prostituatelor, nu?" Așa le numise presa. Crimele apăruseră recent în ziare, dar încă nu se rezolvase nimic.

"Da", se îndreptă bărbatul. "Spune-i soțului tău să fie atent."

Zephyr a simțit cum se întărește, un fior rece trecând prin ea, realizând brusc că se afla în complexul unui șef mafiot și că stătea singură, departe de oricine ar fi putut cere ajutor.

Bărbatul a chicotit. "Dacă aș fi vrut să vă omor, ați fi fost moartă când ați ieșit din salon săptămâna trecută, când v-a cedat călcâiul, doamnă Villanova. Aveți nevoie de o securitate mai bună."

Ce naiba?

Ea a încremenit pe banca rece de piatră, privindu-l pe bărbat în timp ce scotea o mână înmănușată din buzunar, lăsând să cadă un plic negru pe balustrada goală de piatră care înconjura foișorul. "Dă-i asta soțului tău. Și asigură-te că îl citește."

Zephyr se uită în jos la plic și ridică privirea, doar pentru a vedea un spațiu gol acolo unde fusese el. Dispăruse, ca și cum și-ar fi imaginat totul.

Respirând forțat, cu corpul cuprins de fiori, s-a dus la balustradă și a luat hârtia. Hârtia era groasă, de bună calitate. Dorința de a o deschide era puternică, dar știa că nu trebuia. Ar putea fi ceva confidențial, destinat doar lui Alpha, și până când el nu-i dădea acordul, nu putea săpa înăuntru.

Ținându-l în mână, ea a plecat în căutarea soțului ei rătăcitor.

A durat o vreme.

Niciun membru al personalului nu știa unde se află, ceea ce era ridicol, deoarece cum ar putea cineva să nu vadă un om uriaș cu un plasture pe ochi? Era ziua nunții, soarele deja răsărea și strălucea, iar Zephyr se enerva serios, plimbându-se prin ciudatul conac, încercând să găsească un singur loc unde ar putea fi soțul ei. Pentru o fracțiune de secundă, s-a întrebat dacă nu cumva era în camera altei femei, dar a înlăturat imediat gândul. Până când el îi va da un motiv să se gândească la asta, ea își va ține imaginația hiperactivă în frâu. El nu mai fusese cu nimeni de ceva vreme, iar dacă avea nevoie să fie cu cineva, ea

era chiar acolo. Încrederea era piatra de temelie a oricărei relații, iar ea trebuia să îi ofere încredere pentru a i-o câștiga înapoi.

În cele din urmă, a prins o pauză și s-a întâlnit cu unul dintre gardieni, care i-a spus că Alpha era în aripa de antrenament. Bineînțeles, ar fi fost acolo lovind ceva. Primind indicații, cu plicul în mână, a coborât dealul în pas vioi până la clădirea de antrenament. Nu era de mirare că oamenii de pe proprietate păreau foarte în formă, cu toate plimbările pe care trebuiau să le facă zilnic.

În cele din urmă, a ajuns la clădirea gri și s-a oprit la intrare, uimită.

Cinci bărbați fără cămașă stăteau în jurul saltelelor din mijloc, aplaudând și înjurând în timp ce soțul ei foarte fără cămașă și un Dante foarte fără cămașă se atacau cu cuțite. *Cuțite* adevărate.

Cu fălcile deschise, îl privea fascinată pe Alpha cum, deși avea un dezavantaj fizic, dansa pe saltele, scăpând de fiecare lovitură care venea spre el din unghiuri diferite, contraatacând cu propriul set de cuțite, cu mâinile înfășurate în bandă adezivă, cu trupul un studiu de cicatrici, cerneală și sudoare. Fața ei începuse să se înfierbânte privindu-l cum se mișca, iar și iar, jovialitatea cu care chicotea când Dante rata, provocându-l. Se uniseră cu armele, iar ei i se părea bizar, pentru că ideea ei de unire între frați implica inimioare și înghețată, dar, hei, orice le făcea să plutească.

Au terminat simularea de luptă, iar Dante l-a pălmuit pe spate, întorcându-se să o vadă stând la intrare. Sprâncenele i-au atins linia părului, dar s-a apropiat cu un zâmbet. "Cumnată. Cărui fapt îi datorăm această plăcere?"

Doamne, omul era o comoară. Felul în care o făcuse să se simtă confortabil ieri, și felul în care o făcea acum, ar fi putut să-l îmbrățișeze.

Înainte să poată spune ceva, l-a văzut pe soțul ei venind în spatele lui Dante, cu o grimasă pe față. "N-ar trebui să fii aici."

Și-a amintit brusc că era supărată pe el.

Împingând plicul pe pieptul lui transpirat, ea a șuierat. "Și ar fi trebuit să fii în camera noastră aseară, dar viața este plină de dezamăgiri."

Apoi s-a întors spre Dante și i-a zâmbit ușor. "Mulțumesc că m-ai primit aici."

"Bineînțeles", a înclinat el capul, aruncându-i soțului ei o privire în lateral. "Pot cere unuia dintre băieți să vă escorteze înapoi." L-a indicat pe unul dintre bărbații fără cămașă din clădire.

"E bine", rosti Alpha înainte ca ea să poată răspunde. Care naiba era problema lui? Nu contează.

Fără un cuvânt, s-a răsucit pe călcâie și a plecat, îndreptându-se spre camera ei pentru a se pregăti pentru nuntă. Era la jumătatea drumului când pașii i s-au clătinat și și-a dat seama că el nu ar fi fost în stare să citească biletul, iar el era suficient de mândru încât să nu recunoască asta în fața celorlalți. Suspinând, o parte din furia ei scurgându-se, s-a întors să îi vadă ieșind, Alpha mergând într-o parte, ușor separată de toți ceilalți. A încetinit să meargă, întâlnindu-l la jumătatea drumului.

"O să citesc asta pentru tine, dacă vrei", s-a oferit ea cu blândețe, înclinându-și capul pe spate pentru a-și ține privirile fixate.

El nu a spus nimic, doar i-a înmânat plicul în liniște, iar ea s-a mai înmuiat puțin. Luându-l din mâna lui, a deschis capacul și a scos hârtia albă, uitându-se în jos la cuvinte, sobră.

"Ce scrie?", a întrebat el, cu vocea aspră.

A înghițit în sec și a citit nota textual.

"Știu cine este. Ca un gest de bunăvoință, vă voi spune că vă va înscena următoarea crimă. Voi ține legătura."

Ce naiba?

"Nu este semnat."

S-a uitat la soțul ei și i-a găsit maxilarul strâns. "Cum ai făcut rost de asta?"

"Un bărbat mi l-a dat." Ea a înghițit în sec. "Ce vrea să spună?"

Mâna i s-a încleștat și a făcut un pas mai aproape. "L-ai văzut?

Ea a clătinat din cap. "Era înalt, purta un hanorac. Avea gluga ridicată."

I-a luat hârtia din mână, fixând-o un minut lung cu privirea lui unică, înainte de a-și da drumul la o respirație. "Mă voi ocupa de ea mai târziu."

Era ceva serios. Cine era tipul și de ce naiba vorbea despre un criminal care îi înscena soțul?

Zephyr se încruntă în timp ce urca intenționat dealul spre aripa oaspeților, lăsând-o singură acolo.

I-a revenit enervarea de mai devreme. "Există vreun motiv pentru care ești în mod deliberat nepoliticos cu mine sau ești atât de încântător în fiecare dimineață?" întrebă ea, injectând jovialitate în tonul ei pe măsură ce îl ajungea din urmă cu pașii lui mai lungi.

El i-a aruncat o privire în lateral, dar a continuat în liniște.

"Este o adevărată sărbătoare pentru ochi acum", a înțepat ea ursul, uitându-se deliberat la toți bărbații fără cămașă care ieșeau din clădirea de antrenament.

El nu a răspuns, doar a început să meargă mai repede, de parcă ar fi putut să fugă de ea.

"Adică, nu că ochii mei nu apreciază, dar ce rost a avut să mă aduci aici?" a continuat ea. "O fată are mândria ei, știi? Nu trebuie să umbli pe aici spunând oamenilor că nu e o "căsătorie adevărată"." A accentuat cuvintele cu ghilimelele degetelor. "Dante probabil crede că sunt o târfă care te-a legat, ceea ce, de acord, sunt, dar nu trebuie să știe asta."

Asculta, după cum își înclina ușor capul în timp ce mergea, iar peticul și cicatricea îi erau vizibile din profil. Era timpul să testeze apele.

"Adică, chiar ieri, cineva m-a întrebat dacă nu a fost o "căsătorie adevărată" și dacă vreau să mă cuplez pentru nuntă, ceea ce a fost foarte măgulitor, dar..."

El a pivotat atât de brusc încât ea abia a avut o secundă să se oprească înainte să se împiedice.

"Cine?"

Bingo.

Zephyr a scuturat din cap. "Nu contează. Ideea e că dacă spui asta, oamenii vor avea impresia că avem un fel de relație deschisă aici..."

Mâna lui dreaptă, liberă și plină de cicatrici, a ajuns la bărbia ei, întrerupând-o în timp ce privirea lui aurie o ardea. "Aceasta nu este o căsătorie deschisă. Eu nu împart."

Oh, i-a plăcut asta.

"Grozav. Nu vreau să fiu împărtășită", a dat ea din cap abundent și și-a aruncat mâinile. "Dar ei nu știu asta. Nu cu modul în care te-ai comportat. Am avut deja pe cineva care flirtează cu mine-" strânsoarea lui pe bărbia ei "-și dacă nu faci clar că sunt luată, cred că va escalada doar, eu fiind atât de irezistibil și toate. Cineva ar putea chiar să riște mânia ta și să mă fure ca și cum am fi într-un film polițist de categoria B."

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, era în picioare și deasupra umărului lui, cu lumea cu susul în jos, cu sângele urcându-i la cap, cu jambierele întinzându-i-se peste fund, în timp ce palma lui i-l acoperea.

"Dacă vorbești cu soția mea, vei muri", a anunțat el cu răceală.

Dante fluieră în depărtare, iar Zephyr roși. Era cel mai *"Eu Tarzan, tu Jane"* lucru pe care îl văzuse în viața ei. Era cât se poate de luată.

Le-a declarat bărbaților care zăboveau pe jos și pur și simplu a dus-o în camera lor pentru a se pregăti de nuntă. Zephyr tăcu din gură după aceea, mulțumit că latura lui posesivă încă exista undeva în adâncul sufletului și, deși era rece, nu era neafectat de ea. Dacă ultimele 24 de ore fuseseră un indiciu, avea un drum lung, foarte lung în fața ei. Dar ziua de azi începuse cu o victorie, iar ea ar fi acceptat asta.

Fericită ca o scoică, i-a atârnat pe umăr în timp ce o ducea departe.

***

Nunta lui Dante și Amara a fost frumoasă. Nu doar decorul și ziua în sine, ci și cuplul. Nici măcar nu-i cunoștea, dar a plâns când Amara a apărut cu micuța Tempest pe șold. Zephyr se uită la felul în care Dante o privea, dragostea atât de viscerală din privirea lui încât îi amintea de un timp demult apus când bărbatul de lângă ea o privise așa. Și nu era doar Dante, ci și bărbatul cu aspect periculos de lângă el care se uita la femeia cu ochelari de lângă Amara. Ce naiba mâncau tipii ăștia aici sus? Trebuia să îmbutelieze dragostea aceea. Poate o putea vinde pe piața neagră și deveni o lordă a mafiei. Stăpână? Era măcar un cuvânt? Ar trebui să fie. Se întreba dacă soțul ei se va mai uita vreodată la ea așa, iar asta o făcu să strâmbe din nas.

El i-a înmânat în tăcere un șervețel, îmbrăcat într-o cămașă albă formală pe care ea era sigură că o comandase la comandă, pentru că nu aveau cum să o facă pe măsura lui. Cămașa era lăsată deschisă la guler, cu țesătura întinsă pe piept, iar restul corpului era acoperit de o jachetă marină elegantă. Barba lui scurtă era tunsă, părul îi era dat pe spate și, la naiba, se curăța atât de bine. Nu știa de ce avea șervețele în buzunar, dar Zephyr le-a luat, suflându-și nasul cât de delicat a putut.

"Plângi mult", o voce tânără din partea ei a făcut-o să se uite în jos la un băiat cu ochi albaștri care tocmai se așezase lângă ea. Avea în jur de zece ani, dar felul în care o studia îl făcea să pară mai în vârstă.

Zephyr și-a șters nasul cu șervețelul. "Sunt o fată emotivă."

Băiatul continua să se holbeze la ea într-un mod enervant pentru vârsta lui. "Cum faci asta? Plângi?"

Zephyr s-a concentrat asupra micului ei companion, intrigată de linia lui de întrebări. "Pur și simplu o simt, iar lacrimile ies. Tu nu plângi?"

Băiatul a scuturat din cap.

La naiba. "Vrei s-o faci?"

El a dat din cap.

Bietul copil.

"Să-ți spun ceva", s-a aplecat mai aproape de el pentru a-i șopti. "Voi plânge pentru tine, ca să nu trebuiască să-ți iroșești lacrimile. Ce spui?"

El a clipit, piciorul mișcându-se neliniștit de sus în jos. "Altcineva poate plânge pentru mine?"

Asta a fost o întrebare ciudată. Înainte ca ea să poată răspunde, bunica lui Tempest veni să-l ia pe băiat. "Vino, Xander. Trebuie să stăm în față."

Băiatul plecă în față din zona cu scaune, iar Zephyr se întoarse și ea spre nuntă, momentan distrasă de gândul în ce fel de lume păși se, în care copiii mici nu știau să plângă. Îi amintea de prima dată când îl văzuse pe Alpha, răcnind de durerea pierderii mamei sale. Îl privea acum, stând nemișcat, cu o încruntare permanentă pe față, și o făcea să se întrebe dacă această lume îl ucisese complet pe acel băiat sau dacă el încă mai exista undeva în interiorul bestiei cu un singur ochi care devenise.

Capitolul 11

Alfa

Noua lui soție era exasperantă.

Din dimineața aceea de la nuntă, când îl provocase să reacționeze, ea avea o privire mulțumită de sine, care era parțial amuzantă, parțial fascinantă și mai ales enervantă.

Stătuse departe de ea în noaptea aceea, locuind într-o altă cameră din conacul lui Dante, după ce îi pusese la curent pe Tristan, Dante și partenerii lor cu tot ce se întâmplase din partea lui. Partenera lui Tristan, Moarana, în special, era un caz curios. Îi dezgropase viața și i-o recitase fără scrupule, iar el avea senzația că se ferea de el. Nu că ar fi învinovățit-o. Nici lui Tristan nu-i plăcea prea mult de el. Dar Dante și Amara păreau să fie punctul comun de interes, iar el era de acord cu asta. Oricum, era acolo pentru fratele lui, care părea să fie un om destul de de treabă, și se pricepea de minune la cuțite, ceea ce Alpha respecta.

O parte din el se întreba dacă îl va cunoaște vreodată pe celălalt frate vitreg, Damien. Dar dacă nu își făcuse apariția la nunta lui Dante, Alpha se îndoia de asta. Totuși, era bine pentru el că își făcuse o viață departe de toate. Deși Alpha nu-l cunoștea pe Dante de mult timp, văzându-i pe Amara și Tempest la ceremonie, se bucura pentru nenorocit. Era o raritate să găsești o aparență de iubire și să o păstrezi în lumea lor, iar faptul că făcuse asta timp de aproape un deceniu era cu adevărat admirabil.

El și noua lui soție plecaseră imediat după ceremonie, mai ales pentru că era nerăbdător să se întoarcă pe propriul teritoriu și să împărtășească biletul cu Hector. Avea o bănuială cu privire la cine lăsase biletul lui Zephyr, ceea ce era înfricoșător în sine, dar voia să discute despre asta cu prietenul său. În timp ce Alpha nu știa să citească și să facă nimic, Hector era un geniu cu hârtiile. Citea, ținea toate documentele la locul lor și îi ținea departe de necazuri. Tânărul avea un ochi fantastic pentru detalii și o loialitate față de Alpha și imperiul său cum nimeni nu s-ar fi așteptat. Dacă era cu adevărat o haită, Hector era Beta-ul lui.

Victor era și el excelent, dar avea probleme cu nervii și cu furia pe care trebuia să le rezolve, eventual să mai învețe câțiva ani înainte de a-și putea ajuta fratele în conducerea companiei. Dar se pricepea la securitate și, pentru că avea deja o relație cu soția lui, era garda de corp pentru ea.

"Nu știam că locuiești în junglă", a spus micuța petardă exasperantă din partea lui în Jeep, în timp ce ieșeau din limitele orașului. Victor conducea liniștit, iar Alpha doar tăcea. Tocmai o luase de la apartamentul ei cu toate cutiile și valizele ei interminabile. Pentru ce avea nevoie o femeie atât de mică de toate acele lucruri, numai Dumnezeu știa.

Singura persoană care părea la fel de fericită de uniunea lor ca soția lui era sora ei. Cele două stătuseră în pragul ușii, îmbrățișându-se și plângând o bună bucată de vreme înainte să plece. Și l-a făcut să se întrebe, având în vedere cât de apropiate erau cele două surori, dacă Zenith știa adevăratul motiv al acestei aventuri.

"Și tu porți o fustă de frunze și te legeni de liane?" a glumit Zephyr din lateral, iar el s-a întors în cele din urmă pentru a-i arunca o privire care i-a speriat pe majoritatea oamenilor. Ea doar i-a zâmbit, iar el a jurat că ar fi vrut să o întoarcă pe dos și să-i plesnească fundul delicios.

Al naibii de exasperant.

Victor s-a înecat în râs la prima vedere, iar Alpha a strâns din dinți. Îl plăcea pe Victor, dar nu-i plăcea că băiatul arătos stabilise deja o camaraderie atât de ușoară cu soția lui, când el de obicei ura oamenii. Nu-i plăcea că ea avea acel efect ușor și asupra lui Victor. Dar se prefăcea că ignoră totul. Asta era cea mai bună cale. La fel cum ignorase micile ei atingeri tachinante, sunetele răsuflate pe care le scotea când îl chema din cele mai aleatorii motive, felul în care ochii ei îl cercetau și zăboveau deliberat asupra părților dure ale corpului lui. Nu se gândea la cât de pline arătau buzele ei când vorbea, sau cum mirosul ei de citrice îi tachina nasul uneori când pășea în spațiul lui personal, sau cum îi putea vedea decolteul de la înălțimea lui și asta îl făcea să se gândească la cum ar fi arătat scula lui cuibărită între sânii ei.

Trecuse o lună de când îl trântise în fund la bătaie cu sărutul acela, iar el încă își mai amintea gustul ei, era tentat să o guste din nou de cel puțin două ori pe zi. Minimum.

Dar era cel mai bine pentru ea să nu o facă, atât fizic, cât și emoțional. Ea era mică, iar el ar fi putut să o rănească grav dacă își pierdea controlul. După ultima lui întâlnire sexuală, era mai bine să nu ispitească soarta. Iar faptul că ea îi spusese că se atașează de iubiții ei nu făcea decât să-l facă să păstreze și mai mult distanța. Când acest timp se va termina și căsnicia se va încheia - și se va încheia pentru că el va afla motivele ei și curiozitatea lui va fi satisfăcută -, pur și simplu vor merge mai departe fără atașamente. I-ar fi dat o altă cameră, s-ar fi bucurat de compania ei pentru că îl făcea să se simtă mai ușor și, probabil, ar

fi rugat-o să-i mai coacă niște alfajores pentru că nu-și mai amintea când le mâncase ultima dată. Da, acesta a fost planul perfect.

Priveliștea de afară s-a schimbat pe măsură ce orașul a fost lăsat în urmă, drumul solid devenind mai accidentat, frunzișul îngroșându-se pe măsură ce se apropia încet.

O mână mică l-a apucat de coapsă când Jeep-ul a trecut peste un bolovan, iar el s-a uitat în jos la ea, inelul ei sclipind în lumina zilei. S-a întrebat cum ar arăta cu mâna ei înfășurată în jurul lui. Se îndoia că degetele ei se vor atinge.

Ea scoase un râs nervos, rupându-i gândurile. "Nu mă duceți în junglă să mă lăsați în mijlocul pustietății cu toate lucrurile mele, nu? Nu aș supraviețui nici măcar o zi în sălbăticie. Aptitudinile mele de supraviețuire implică să ard ceva cu un ondulator, și chiar și pentru asta aș avea nevoie de electricitate. Și nu-mi place nimic care se strecoară. Adică, știu că am fost o durere în fundul tău foarte frumos, dar tu nu ar face-"

Un râs îi bubuise în piept, prinzându-se în gât în timp ce se uita pe fereastră și o auzea pe ea vorbind. Nevoia de a zâmbi, de a încerca să-și ridice partea cicatrizată a gurii, era o senzație nouă. Și acesta era celălalt motiv pentru care voise să-și satisfacă curiozitatea, chiar acolo. Nu-și mai amintea când fusese ultima oară când voise să zâmbească înainte ca ea să sară în lumea lui, o explozie colorată în cenușiul crud al cerului său, un germene de viață înflorind în tărâmul morții, un festival pe un câmp care fusese martor doar la înmormântări. Și acum că experimentase asta, ca un dependent, voia mai mult.

"Respiră", l-a instruit el, așa cum începuse în mod natural să facă atunci când ea începuse să hiperventileze cu propria ei imaginație, cuvintele ei venind prea repede una după alta. Ea a tăcut, a inspirat, a mormăit o scuză și a tăcut.

I s-a părut al naibii de drăguț, și nici măcar nu-i plăcea cuvântul.

Totuși, ea era. De fapt, aștepta cu nerăbdare să vadă reacția ei la complexul lui și la lemnul lui. Și jongla dacă să o pună în casa de oaspeți sau să tenteze soarta punând-o în dormitorul alăturat. Poate, avea nevoie de o cale de mijloc, să-i dea dormitorul de lângă bucătărie. Dar acela ar fi cel mai expus la orice atac extern. Nu, doar de dragul siguranței ei, îi va da camera alăturată lui. Doar pentru siguranță. Nu avea nimic de-a face cu cât de atrăgătoare i se părea. Nu avea nimic de-a face cu dorința lui de a o îmbrățișa și de a o mânji cu sperma lui, dorințele duble din el fiind la fel de puternice, dorințele pure și cele murdare ciocnindu-se într-un echilibru perfect. Își putea imagina cum îi venea pe sâni după ce i-o trăgea în gură, cum o mângâia cu degetele în timp ce ea țipa după eliberare, eliberare pe care nu i-ar fi dat-o până când ea nu l-ar fi implorat. La naiba, ar arăta bine cu el pe ea.

Și el își putea imagina cât de fericită ar fi fost ea, stând acolo toată distrusă, arătând ca mica lui târfă personală pe care o amenințase că o va numi, cu ochii ei strălucitori, pielea înroșită și zâmbetul fericit, chiar înainte de a-l numi cu un termen ridicol de afecțiune precum "homar" (ceea ce făcuse în dimineața aceea când o luase el). Era ridicol.

S-a ajustat subtil, chiar dacă o parte din el voia să zâmbească.

Al naibii de exasperant.

Capitolul 12

Zefir

Coborâse din jeep după o scurtă călătorie plină de denivelări și se îndreptase pe cărarea de piatră acoperită cu spaliere în arc de cerc, mirosul florilor și al frunzelor fiind puternic în timp ce străbătea spațiul, bucurându-se de legănarea rochiei pe coapsele ei, de sunetul apei care se scurgea undeva în apropiere. Când a ajuns la capătul căii, priveliștea a devenit mai clară, iar ea a înghețat.

Când i-au spus că locuiește la marginea junglei, ea se aștepta la o căsuță într-un luminiș, poate la o casă mare. Ceea ce nu se așteptase era monstruozitatea arhitecturală care se afla în fața ei. Zephyr își lăsă capul pe spate, făcându-și maxilarul să cadă în fața minunii că așa ceva exista la doar douăzeci de minute distanță de oraș, cu atât mai puțin că era locuit în ea.

"Bine ați venit acasă." Hector a zâmbit când i-a primit, cărând una dintre cutiile ei în interiorul... complexului. Așa îi spuneau ei.

Era o *bestie*, la fel ca bărbatul care stătea lângă ea. El a făcut asta?

"Sfinte Sisoe", a respirat ea în timp ce asimila totul, și erau *multe* de asimilat.

Trei niveluri de construcție au fost realizate pe deal. Primul și cel mai de jos nivel avea peste douăsprezece căsuțe cu acoperișuri înclinate care se erodaseră cu timpul până la o nuanță deschisă de gresie. Putea vedea câteva femei, bărbați și chiar doi copii în jurul nivelului. La celălalt capăt se afla o clădire gri cu un singur etaj, în fața căreia a văzut doi gardieni zăbovind. Al doilea nivel avea căsuțe mai mari, dar mai puține, de aceeași construcție, mai distanțate și răspândite uniform. Dar ultimul și cel mai înalt nivel a fost cel care a făcut-o să scoată un oftat de pe buze.

Pe cel mai înalt punct al dealului se afla un conac mare, din lemn, piatră și sticlă, pe care abia aștepta să îl vadă de aproape. Scările de piatră de la bază duceau spre vârf, o balustradă de metal negru curgând paralel cu ea pe laturi, conectând toate nivelurile între ele.

După ce tocmai vizitase proprietatea Maroni, nu se gândise că ar putea fi ceva mai extra decât atât. Se înșelase.

Stând acolo, văzând imperiul pe care și-l crease, un val de emoție i-a ars ochii.

"Voi ieși din gaura asta de rahat într-o zi. Ai să vezi.

El a avut. A făcut-o. O făcuse. Atunci și-a dat seama că el se ridicase cu adevărat din situația în care se afla, lăsase în urmă băiatul de pe străzi și devenise conducătorul orașului, cu propriul său complex.

Cu inima plină, și-a șters o lacrimă rătăcită, conștientă de privirea lui asupra ei.

Ea a privit într-o parte, fixându-și ochii, ceva atât de acut așezându-se greu pe pieptul ei în timp ce îl privea cum o privește, sufocându-i cuvintele în gât.

Mâna lui mare a ajuns la bărbia ei, înclinându-i fața în sus în timp ce urmărea linia lacrimilor ei cu un ochi auriu, degetul mare atingând umezeala.

"Aceasta nu este o reacție pe care casa mea a avut-o vreodată", a vorbit el încet, nedumerirea de pe fața lui fiind clară.

Zephyr a pufnit o dată. "Trăiesc ca să surprind."

I-a șters lacrima cu degetul mare, lăsând-o să zăbovească pe obrazul ei, acolo unde îi apărea gropița. "Nu-mi plac astea."

Săracul, va trebui să învețe. Era o plângăcioasă.

Își șterse fața cu palmele și respiră adânc pentru a se stabiliza. El i-a lăsat bărbia și a condus-o spre scări; Hector a luat-o înainte cu una dintre cutiile ei în brațele musculoase, iar Victor a luat Jeep-ul să parcheze undeva, a presupus ea.

Soarele strălucea puternic pe întregul deal, acoperindu-i pielea cu un luciu de transpirație, chiar dacă era aproape primăvară. Căldura ar fi fost brutală în timpul verii.

"În total, avem peste două sute de agenți de securitate", a început Hector să-i facă un tur în timp ce urcau scările. "Câțiva luptători, de asemenea, și cei mai mulți dintre ei stau în oraș. Principalul nostru antrenament are loc în districtul industrial. Toate căsuțele de la nivelul unu sunt pentru personalul intern. Există o menajeră și familia ei, soțul ei, care este șeful securității, și copiii ei. Îi vei cunoaște pe toți mai târziu."

Zephyr a asimilat totul, complet înmărmurit. "Și celălalt personal?"

"Există gărzile, desigur", a informat-o Hector. "Cinci tipi care întrețin terenul și împiedică jungla să preia controlul. Un bucătar, alți ajutoare în jurul locului, și așa mai departe. Toți locuiesc la nivelul unu. Aceea -" a arătat spre clădirea gri din lateral "- este pentru ca ei să se relaxeze, să se bucure de timp împreună. Mai mult ca o clădire comună. Șeful nu intervine în timpul lor, așa că acolo e liniște."

Vântul se întețea pe măsură ce se înălțau, biciuindu-i rochia, iar ea și-o acoperea cu mâinile pe partea din spate a coapselor, nevrând să brăzdeze pe

nimeni care urca în spatele ei. Zephyr îl privea pe Alpha în fața ei, cu fundul lui solid și foarte mușcător în blugii aceia. Dorința de a-l apuca îi dădu brusc o idee.

"Hubby", i-a spus ea cu dulceață, i-a privit spatele nemișcat în timp ce el se întorcea pentru a-i arunca o privire întrebătoare, ușor exasperată. "Te superi dacă mergi în spatele meu?"

Partea nevătămată a feței lui se încruntă, la fel ca partea cu cicatrice, dar el suspină, mutându-se într-o parte, astfel încât ea să-l poată preceda. Zephyr i-a oferit cel mai dulce zâmbet al ei, asigurându-se că gropița a ieșit în evidență, și și-a mutat mâinile de pe fund, lăsând vântul să facă restul muncii.

I-a auzit respirația în timp ce îi vedea posteriorul, unul dintre cele mai bune atuuri ale ei, și a zâmbit pentru sine, bucuroasă că purtase tanga sexy roșie, oricât de inconfortabil ar fi fost. Își mai legănă șoldurile, știind că, din poziția lui avantajoasă, el se va uita în rochia ei, văzându-i obrajii fundului despărțiți de o linie de dantelă roșie care era înfiptă în crăpătura ei, dar el nu trebuia să știe asta.

Oh, îi plăcea asta.

"Ce zici de căsuțele astea din mijloc?", a întrebat ea, continuând conversația cu Hector în timp ce se asigura că își mișcă fundul în timp ce urca pentru a-și chinui și mai mult soțul încăpățânat.

"Sunt pentru santinelă."

"Santinele?" Sprâncenele ei îi atinseră linia părului la auzul acestui cuvânt.

"Așa ne numim noi. Suntem șase în total. Cinci băieți, o fată. Noi suntem echipa principală a șefului. Dar doar eu și Victor suntem aici acum. Restul sunt în... misiuni."

Era o structură de putere foarte interesantă, nu numai în complex, ci și în organizație. Zephyr își mușcă buza în timp ce traversau căsuțele mai mari, curioasă cum își făcuse el averea, dorind să afle detalii despre ceea ce făcea.

Ajunseră în sfârșit în vârf, iar Zephyr se opri la suprasolicitarea vizuală. O terasă mare din lemn cu mobilier din bambus stătea în stânga ei, cu vedere spre o privelişte de verde nesfârșit care o făcea să realizeze cât de aproape de prăpastia sălbăticiei se aflau. În dreapta ei, o piscină mare, curbată, cu apă albastră limpede, se întindea până la marginea structurii, astfel încât oricine stătea acolo putea vedea direct afară. Piscina se înfășura în jurul părții laterale a conacului și dispărea în spatele acestuia.

Zephyr se uită la casa în sine, un design uimitor din ciment, piatră, lemn și sticlă. În spatele terasei, un perete de sticlă întindea spațiul, în prezent ascuns în spatele unor perdele bej înalte care ascundeau totul. Dar, Doamne,

priveliștea din interior într-o zi ploioasă trebuie să fie fascinantă. Chiar în fața ei și a scărilor de pe deal, se afla o ușă de lemn înaltă și lată, cu o balama ușor spre centru.

Sunetul unor lătrături puternice, multiple, i-a întrerupt admirația.

Alpha a păşit lângă ea în momentul în care o doamnă mai în vârstă, cu pielea învechită, a deschis uşa mare. Trei câini uriaşi s-au îndreptat spre soţul ei, coada lor mişcându-se agresiv în timp ce lătrau şi dansau în jurul picioarelor lui, lătrând de bucurie că îl văd din nou acasă.

Zephyr nu fusese niciodată în preajma câinilor. Îi plăceau și îi plăceau filmulețele cu căței, dar să îi vadă efectiv, pe trei dintre ei care îi ajungeau până la talie și aveau fălci cu dinți care păreau răi, o lăsase înghețată. Alpha, pe de altă parte, s-a aplecat și i-a frecat pe fiecare după urechi, pe cap, pe burtă, cu o blândețe pe față care i-a făcut inima să se topească, afecțiunea lui pentru canini fiind vizibilă și palpabilă. Bine, bărbații cu bebeluși, pisicuțe și câini, ea era o simpatică pentru ei.

Câinii, mulţumiţi de prezența stăpânului lor, s-au întors în sfârşit spre ea. Unul dintre ei a tropăit imediat înainte, adulmecându-i picioarele, cu nasul catifelat și cald. Limba i-a ieșit și i-a lins genunchiul, gâdilând-o ușor, senzația făcând-o să chicotească.

"Ăsta e Bear", a spus Alpha, urmărind comportamentul câinelui față de ea.

"Pot să-l mângâi?", a întrebat ea, necunoscând protocolul pentru această introducere blănoasă.

El i-a dat din cap, iar ea i-a întins mâna. Ursul a adulmecat-o înainte de a o linge și de a-și mișca capul pentru o zgârietură. Zephyr a mângâiat blana moale de pe capul lui, iar el și-a lăsat imediat urechile în jos și și-a ridicat capul mai sus pentru mai mult.

Zâmbind, ea l-a zgâriat mai tare. "Oh, tu și cu mine ne vom înțelege foarte bine, domnule Urs, nu-i așa? Ești o minge mare de dragoste, nu-i așa?"

Limba i-a ieșit ca răspuns.

Un alt câine i s-a alăturat fratelui său. Acesta era mai timid în abordare, blana lui fiind de un maro mai închis decât cea a lui Bear pe bot. I-a adulmecat tălpile deschise, lingându-i degetele de la picioare, înainte de a tropăi pe o parte a terasei, adulmecând diferite plante care căptușeau peretele de lemn de delimitare.

"El a fost Bandit", l-a prezentat Alpha pe cel de-al doilea. "Ai grijă cu șosetele în preajma lui. Nu le veți mai găsi niciodată."

Asta a făcut-o să chicotească. S-a uitat la al treilea câine, cel care o privea cu ochi sumbri din partea lui Alpha, cu urechile ciulite.

"Și cine este acest distins domn?", a întrebat ea, observând cicatricile de pe botul lui.

Alpha i-a dat o palmă peste cap. "Acesta este Baron. Nu este foarte sociabil. Atâta timp cât nu faci ceva brusc în preajma lui, te va lăsa în pace. Iar aceasta", s-a întors spre femeia mai în vârstă, privind-o curioasă, "este Leah. Ea este menajera mea de mulți ani. Leah, acesta este Zephyr."

Zephyr îi dădu un zâmbet doamnei. "Eu sunt soția lui. Spune-mi Zee, te rog."

Leah nu a fost surprinsă de cuvântul *soției*, ceea ce a făcut-o să-și dea seama că probabil fusese deja informată despre sosirea ei. "Bine ai venit, Zee. Unde sunt bagajele ei?"

Hector a dat din cap spre casă. "Vic și băieții o aduc din spate." S-a întors spre Zephyr, explicându-i. "E un lift în spate pe care îl poți folosi. O să vă aranjez lucrurile."

"Pune-i în dormitorul alăturat", a poruncit Alpha, continuând să-l scarpine pe Baron în mod absent, în timp ce Ursul își așeza capul pe picioarele ei.

Zephyr și-a păstrat zâmbetul pe față, fără să-l lase să vadă că nu dorea camera alăturată. Voia să se cuibărească în patul lui.

Toate la timpul lor, Zee. Acum ești aici. Aceasta este victoria zilei.

"Leah", i s-a adresat soțul ei menajerei lor. "Vrei, te rog, să îi faci un tur lui Zephyr și să o ajuți să se acomodeze? Mă voi întoarce pentru cină. Te rog spune-i Nalei să se pregătească corespunzător."

Dacă lui Leah i se părea ciudat că o lăsa acolo și își vedea de drum, ea ascundea bine acest lucru cu un zâmbet care îi încrețea fața și îi punea riduri de râs în colțul ochilor. "Desigur, Alpha. Vino cu mine." I-a luat mâna lui Zephyr și a tras-o spre ușă.

Zephyr l-a văzut pe Alpha fluierând, iar câinii - unul care lenevea, unul care hoinărea, unul care își scărpina urechea cu laba - au revenit în atenție.

"Înăuntru", i-a ordonat el, ceea ce a făcut ceva în interiorul ei, iar câinii au urmat-o înăuntru.

La naiba, era sexy când se afirma în felul ăsta. Se întreba dacă ar face asta și în pat, să-i ordone să facă ceva, s-o oblige s-o facă dacă se împotrivește, s-o pună pe poziție dacă îi ia prea mult timp să treacă la acțiune.

Și-a aerisit fața gândindu-se la asta și i-a văzut ochiul întunecându-se.

Ea a zâmbit.

Părea și mai enervat.

Îl va cuceri, o tachinare pe rând. Deocamdată, avea casa lui pentru a o face a ei.

Capitolul 13

Zefir

Ursul o iubea. Nu exista nicio altă explicație pentru felul în care o urmărea în turneul ei, chiar în spatele ei, adulmecându-i picioarele, dându-i mici lingături și dând din coadă, aruncându-i priviri cu ochii lui căprui plini de speranță care o făceau să se oprească și să-l frece la cap. Era deja îndrăgostită de el.

Lui Baron, pe de altă parte, nu-i păsa mai puțin. S-a așezat pe ceea ce ea a înțeles că era locul lui pe pervazul unei ferestre și a privit pur și simplu priveliștea de afară, fără să fie deloc deranjat de ea sau de altcineva. Banditul nu era nicăieri de văzut.

Leah și-a început turul chiar de la ușa principală. "Sunt în total patru dormitoare în casă, în afară de cel principal. Toate sunt dotate cu baie proprie. Aceasta este doar o zonă de living, dar câinii petrec mai mult timp aici decât Alpha, mai ales pentru că se bucură de priveliște și de soare. Întreaga casă este proiectată în jurul acestei grădini interioare."

Zephyr a privit grădina în cauză, cu adevărat uimită de design. O grădină interioară uimitoare înconjura o zonă de zi scufundată. Canapele bej cu aspect confortabil ocupau jumătate din spațiul de locuit într-un dreptunghi cu trei laturi, o masă centrală în formă de buștean de lemn tăiat fiind așezată pe un covor oriental. Un ecran plat mare era montat pe peretele din fața canapelei, zona fiind semi-privată datorită grădinii care o înconjura. Sticla ocupa peretele din stânga ușii principale, iar un set de scări largi, din lemn, fără legătură, urca la un alt nivel, în extrema dreaptă. Imediat în fața ușii, două trepte joase duceau la bucătăria deschisă ridicată și la o masă de luat masa din lemn, cu aspect rustic, cu șase locuri. În spatele acesteia, uși glisante se deschideau spre o altă zonă cu terasă, piscina din fața casei înfășurându-se spre spate. A fost *extraordinar.*

"Wow", a răsuflat ea, asimilând totul, și a auzit-o pe Leah râzând.

"Da, e nevoie de ceva timp pentru a te obișnui. Dar este frumos, nu?"

"Oh, da", a mormăit ea, rotindu-se în locul ei pentru a nu pierde niciun detaliu. "Ai fost aici când a fost construit?"

"Nu", a răspuns Leah, conducând-o prin bucătărie spre terasa din spate. În mod surprinzător, exista o altă structură mai mică în spate. O punte de lemn mergea de la jumătatea superioară a conacului la jumătatea superioară a dependinței. Pe pământ, niște trepte de piatră legau puntea din spate de ușă.

"Aceea este o casă de oaspeţi", a informat-o Leah. "De obicei, Alpha îi face pe oaspeți să stea la hotelul din oraș, dar uneori oameni importanți vor să viziteze aici, iar lui Alpha nu-i plac străinii în casa lui. El dă vina pe câini." Femeia mai în vârstă îi dădu un zâmbet. "Spune că mușcă străinii. Atunci se duc fericiți în casa aceea."

Zephyr râse. Îl putea vedea făcând asta pentru a-și păstra spațiul său, amenințându-i că își va arunca câinii asupra lor.

Sunetul apei curgătoare era mai puternic pe terasa din spate. "Există apă curgătoare aici?"

Cealaltă femeie a arătat spre partea laterală a complexului. "Puțin mai departe, este o cascadă. O puteți vedea din dormitorul principal."

Zephyr a făcut ochii mari. "Serios?"

"Da, vino să-ți arăt."

Femeia îi făcu mai întâi un tur al bucătăriei, arătându-i unde erau păstrate toate lucrurile şi explicându-i rutinele. Bucătăreasa venea dimineața devreme, gătea pentru ziua respectivă și depozita totul pentru când Alpha voia să mănânce. El nu avea o oră fixă de masă, deoarece de cele mai multe ori lucra şi se întorcea târziu acasă, și toată lumea părăsea casa seara, deoarece știau că lui îi plăcea liniștea.

Leah avea grijă de casă și hrănea câinii la timp. Alpha îi scotea la alergat dimineața, iar dacă era plecat din oraș, îi lua soțul lui Leah.

Leah i-a arătat un dormitor lângă camera de zi. Alpha îl transformase în birou. Un alt dormitor, mai mic decât primul, era lângă el, curat, dar complet gol.

Zephyr se întreba cum era pentru el, să aibă atâta spațiu și să fie singur cu câinii lui, să vină acasă după o zi într-o casă singuratică. Poate că îi plăcea asta, dar Zephyr nu-și putea imagina cum trebuie să fie. Întotdeauna venise acasă la cineva, la părinții ei sau la Zen, iar acum spera să vină acasă la el și la câini.

Leah îi tot spunea totul în timp ce urcau scările. "Acest nivel are doar două camere. Aceasta este cea principală." Ea a deschis o ușă grea, din lemn rustic, pentru a dezvălui o cameră suficient de mare încât să încapă în casa părinților ei.

Cel mai mare pat pe care îl văzuse vreodată domina partea stângă a camerei, cu o căpătâi mare sculptată. Era un pat cu baldachin, rezemat de un perete alb simplu, cu plasa pliată pe rama de lemn. În patul acela ar fi încăput patru Alfa și încă mai avea spațiu. S-ar fi înecat în patul ăla. Totuși, nu era mare lucru în cameră, ceea ce i se părea ciudat. Pereții erau sterpi, spațiul în afară de pat era gol. Părea *prea* curată.

Îndepărtându-și privirea de la el, s-a dus la ușile glisante din sticlă care se deschideau într-un balcon acoperit, un hamac atârnând de rama de fier a învelitorii. Din această parte a casei, putea vedea o mică cascadă în depărtare, printre verdele deasă. Era absolut *magic*.

"Apartamentul tău este pe aici", o readuse Leah în prezent, indicându-i o singură ușă de legătură vizavi de pat. Zephyr trecu și văzu o cameră mult mai mică, fără balcon, dar cu o fereastră mare spre priveliștea cascadei. Patru dintre cutiile ei erau deja la locul lor, iar Bandit adulmeca în jurul uneia dintre ele.

"Mulţumesc." I-a zâmbit menajerei mai în vârstă în timp ce pleca.

Aplecându-se pe patul mic, dar confortabil, Zephyr lăsă întreaga casă să se scufunde în el, realizând că, deși frumoasă, nu era absolut nimic personal în casa lui. Niciun tablou, niciun obiect de interes pentru el, nimic care să strige că era *a lui.* Arăta aproape ca și cum ar fi făcut complexul și ar fi uitat ce să facă cu propria lui casă. Și deși frumos, a fost un fel de tragic. Oare pur și simplu nu știa că era nevoie de mai mult pentru a o transforma într-o casă, sau nu știa cum să o facă? Se simțea ca acasă în acest paradis frumos pe care și-l făcuse sau dormea neliniștit? Avea întrebări în minte și tristețe în inimă în timp ce despacheta.

Și-a petrecut următoarele câteva ore aranjând lucrurile, golindu-și cutiile și sacii pe măsură ce continuau să sosească, purtaţi de doi tineri și de Victor. Hector plecase probabil cu Alpha oriunde s-ar fi dus ei.

Ursul alerga de la ușă la cutie de fiecare dată când intra cineva, entuziasmat de toate lucrurile noi, în timp ce Bandit adulmeca tot ce scotea, fiind interesat în special nu de șosetele ei, ci de lenjeria ei intimă. Îl prinsese încercând să se furișeze cu sutienul ei din dantelă galbenă și îl trăgea înapoi la timp, chiar dacă el își ţinea ochii fixaţi pe acela.

Bucătăreasa a venit în jurul amurgului și s-a prezentat ca fiind Nala, spunându-i lui Zephyr că le va pregăti o cină specială, deoarece era prima ei noapte în casa lor, și a plecat spre bucătărie. Când Zephyr a terminat de despachetat și de pus totul deoparte, era opt seara și îi era atât foame, cât și epuizată. Nu mai reușise să doarmă cum trebuie de la nunta de la tribunal și simțea că o ajunsese din urmă.

Ursul stătea într-un colţ al camerei ei, dormind, fiind singurul ei companion pe tot parcursul zilei.

Zephyr se uită prin camera ei amenajată, mulţumită de felul în care îi dăduse viaţă temporar, și se hotărî să facă un duș înainte de a coborî să mănânce. S-a dus la sertarul cu lenjerie, și-a scos cea mai sexy păpușă semi-

transparentă de culoarea piersicii și a așezat-o pe pat, împreună cu micul ei vibrator. Dezbrăcându-se, a intrat în apartamentul ei mai mic cu cabină de duș și s-a spălat de oboseala de peste zi.

Mai multe lătrături bruște de la parter au alertat-o de sosirea soțului ei.

Înfășurându-se într-un prosop, cu părul ei burgundy ud și strălucitor, a intrat în camera ei, doar pentru a-l găsi pe Alpha stând în ușa camerelor lor conectate, cu ochii pe lenjeria și jucăria de pe pat.

Nici dacă ar fi încercat, nu ar fi putut să o sincronizeze mai perfect. El a ridicat privirea, examinându-i trupul îmbrăcat în prosop cu căldură în privirea lui aurie, cu atâta inimă încât ea o putea simți pe pielea ei rece. Sfârcurile i s-au întărit. Privirea lui s-a oprit asupra lor, zăbovind asupra nodului prosopului ei, și băiete, ea a vrut ca acesta să cadă.

Ea și-a dus mâinile la păr, prosopul ridicându-i coapsele, expunându-le, ridicându-i sânii mai sus, iar el a observat fiecare detaliu și, după cortul foarte mare din blugii lui, ea ar spune că i-a plăcut.

"Ai mâncat?" a întrebat ea inocent, conștientă că el o dezbrăca în mintea lui.

"Nu", a mârâit el, cu vocea adâncită de excitare. Mâinile i s-au încleștat pe lângă el și s-a răsucit brusc pe călcâie, ieșind din ușă și intrând în duș, trântind ușa în urma lui.

Mulțumită de reacția pe care o stârnise, Zephyr s-a schimbat în baby-doll-ul ei, adorând felul în care acesta îi îmbrățișa și îi cădea pe curbe. Îi plăcea cum o făcea lenjeria să se simtă, încrezătoare, sexy și dorită, iar aceasta, în special, îi făcea sânii plini să arate incredibil. Acoperindu-l cu un halat lung de mătase și legându-l lejer, astfel încât să poată arunca o privire cu mișcarea, a coborât scările spre bucătărie.

Ursul i s-a alăturat, tropăind pe călcâiele ei. Baron își ridică gâtul de pe covorul unde se afla acum cu Bandit ațipind, îi aruncă o privire dură înainte de a se întoarce să o ignore.

În rest, casa era goală, ușile încuiate, draperiile trase.

Erau singuri.

Soarele apusese de ceva vreme, casa luminându-se automat în jurul amurgului. Priveliștea care fusese incredibilă în timpul zilei era un pic înfricoșătoare noaptea, pentru că era întuneric beznă, iar Zephyr nu mai fusese niciodată atât de aproape de junglă și atât de departe de oraș. Ochii ei nu vedeau absolut nimic în depărtare, chiar dacă auzea sunetele animalelor, ale apei și ale lipsei de civilizație. În depărtare, în extrema stângă, luminile orașului sclipeau. Era ciudat cum reușise să trăiască confortabil aici singură atâta timp. Ea nu ar fi fost în stare să reziste o noapte.

Știind unde se afla totul în bucătărie, datorită turului făcut de Leah, Zephyr se apucă să așeze masa pentru două persoane, luând carbonara care mirosea delicios și pâinea cu usturoi pe care le pregătise Nala pentru ei. Scoase niște vin roșu, le turnă în două pahare pentru a însoți cina, împreună cu două pahare de apă, și aprinse o lumânare în mijloc.

Perfect.

Pașii care coborau au făcut-o să se întoarcă și să-l găsească pe soțul ei, purtând pantaloni scurți largi de sport și un tricou lejer, cu părul ud și ondulat de la duș. El s-a uitat la aranjament, dar nu a comentat, luând loc acolo unde i-a indicat ea.

"Miroase grozav, nu-i așa?" a rupt ea tăcerea, servindu-le mâncarea. "De cât timp o ai pe Nala?"

"Câțiva ani", răspunse el, luând farfuria cu pâine și punând două felii în farfuria ei înainte de a o lua pe a lui. "Era mama uneia dintre fetele care lucraseră cu AV Security."

Aceasta a fost deschiderea ei. "Ce face de fapt AV Security? Știu că oferiți un fel de protecție oamenilor de pe străzi, dar cum funcționează asta de fapt?"

Alpha a luat-o în considerare, înainte de a rupe pâinea. "AV oferă securitate în principal lucrătorilor sexuali, dar facem și extracții din locuri unde oamenii nu vor să meargă."

Zephyr s-a aplecat în față, interesat. "Securitate pentru lucrătorii sexuali?"

El a explicat. "Lucrătoarele din industria sexului sunt în permanență în pericol, de la proxeneții lor, de la clienții lor, de la oricine merge pe stradă." A făcut o pauză, ca și cum s-ar fi gândit dacă să îi spună mai multe, apoi a continuat. "Mama mea a fost lucrătoare sexuală, iar eu sunt rezultatul violului ei. De asemenea, a fost bătută o dată, iar eu am decis că nu sunt de acord cu nimic din toate astea. Aveam o reputație pe străzi. Îmi dădeam numele oricui dorea protecție."

Era surprinsă că vorbise despre mama lui. De asemenea, a fost surprinsă de cât de amabilă fusese femeia care trecuse prin ce trecuse mama lui cu o tânără ca ea. Doar asta o făcea remarcabilă. Dar s-a abținut să comenteze, rămânând la cealaltă parte a conversației.

"Și te plătesc pentru asta?"

"Nu cer o plată, dar cei mai mulți dintre ei vor să o facă. Câștig destul cu luptele."

Zephyr a luat o înghițitură din paste, gemând încântată de deliciul lor, înainte de a întreba. "Cum funcționează banii de luptă?"

"Oamenii pariază, eu lupt. Eu câștig, eu primesc banii."

Folosea cuvinte de parcă ar fi fost demodate. Zephyr clătină din cap. "Și luptele ți-au adus suficient cât să cumperi jumătate din oraș?"

Își mesteca încet mușcătura de paste, privind-o. "Acum duc doar lupte mari. Oamenii pariază sute de mii."

S-a înecat cu gura plină, iar ochii i s-au mărit. "Vorbești serios? Pur și simplu aruncă atâția bani?"

"De obicei este un pariu bine pus la cale", a ridicat el din umeri.

Fascinant. Zephyr nu se gândise niciodată cu adevărat la lucrătorii sexuali sau la lupte, cu atât mai puțin la întreaga industrie, iar acum întrebările se învârteau în capul ei.

"Ce s-a întâmplat cu fata, fiica lui Nala?" a întrebat Zephyr.

"Ea a murit."

"Îmi pare rău."

Câinii au tropăit până la masă, așezându-se liniștiți pe margine, în timp ce ochii lor rămâneau ațintiți asupra mâncării.

"Și aceștia trei?" Zephyr le-a zâmbit câinilor, luând o îmbucătură din pâine. La naiba, era uimitoare. A scos un sunet cu voce tare, iar Alpha și-a curățat gâtul.

"Le-am găsit acum patru ani", a ezitat el, contemplând ceva. "Avusese loc o luptă clandestină între câini. Am plecat să mă întâlnesc cu un informator. Aceștia trei -" a indicat caninii cu furculița "- fuseseră aruncați pe o alee. Era o noapte friguroasă și plângeau, așa că i-am dus la mine în mașină doar ca să-i încălzesc. Nu puteam să-i las să plece după aceea."

Ea s-a înmuiat. El era un protector, întotdeauna fusese. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubise cel mai mult la el.

Și-a întins mâna și a atins-o pe a lui, pielea ei iubind senzația lui, și i-a strâns degetele. "Ești un om bun."

Alpha și-a îndepărtat mâna. "Nu te uita la mine cu stelele alea în ochi, Zephyr. Te păcălești singură dacă crezi că sunt altceva decât o bestie sub această piele."

Zephyr și-a ridicat paharul de vin în cinstea lui. "Atunci lumea are nevoie de mai multe bestii ca tine."

Ochiul lui auriu a strălucit, partea nevătămată a gurii lui întorcându-se în jos la sfidarea ei față de credința lui. Mustățile lui întunecate i-au atras atenția și s-a întrebat pentru a suta oară cum s-ar simți pe pielea ei. Respirația i s-a oprit și i-a văzut degetele încleștate pe furculiță.

"Mă simt ca la o întâlnire", a răsuflat ea.

"Nu este o întâlnire."

Un om încăpățânat. Îl va înfrânge totuși.

"Cum spui tu, sexy."

El nu a răspuns la asta, doar s-a liniștit și și-a terminat repede mâncarea. El s-a ridicat și a curățat vasele înainte ca ea să termine, ieșind grăbit din cameră cu un "noapte bună" aspru aruncat în direcția ei, câinii văzându-l plecând și așezându-se în sufragerie.

Zephyr a suspinat și a terminat de mâncat, trimițându-i mesaje lui Zen despre zi pentru a nu se simți singură. După ce a terminat, s-a curățat și a urcat scările, luminile cu senzor de mișcare stingându-se automat când a plecat.

Ușa dormitorului lui era bine închisă în timp ce ea se ducea în camera ei, ușa de legătură fiind și ea închisă.

Zephyr și-a desfăcut halatul și l-a pus pe comodă, a coborât plasa din jurul patului și s-a urcat în el, uitându-se la ventilatorul din tavan care circula încet aerul în cameră.

Și-a luat vibratorul de pe o parte, cu sfârcurile strânse în aerul rece de excitare, și în cele din urmă l-a pornit. Bâzâitul liniștit a umplut camera în timp ce ea a închis ochii, strecurându-și mâinile sub chiloți, umezeala ei întâlnindu-i degetele.

Ea a expirat, atingându-și sânul cu o mână, amintindu-și de felul în care el îi trăgea părul pe spate în timpul sărutului lor. Și-a lăsat mintea să alunece spre vremurile de demult, când el o privea fierbinte, cu ambii ochi aurii în flăcări, când o sărutase ușor, cu gura exploratoare, cu mâinile tandre pe sânii ei tineri. Se îndoia că ar fi tandru acum, având în vedere felul în care o privea. Nu, o trăgea de păr, o pocnea peste fund și o înfigea în scula lui, șoptindu-i lucruri murdare în timp ce ea încerca să se adapteze la el.

Bătăile inimii ei s-au accelerat în fața fanteziei, degetele ei penetrând-o superficial în timp ce își punea vibratorul pe clitoris, un geamăt liniștit scăpându-i din gură în timp ce dispozitivul îi transmitea plăcere.

Își ținea ochii închiși, blocată în fantezie, amintindu-și cuvintele cu care o amenințase la birou, mintea ei făcându-le mai profane. El îi ținea părul într-o coadă de cal, trăgându-i capul pe spate până când putea să o sărute pe deasupra, înfingându-se în ea atât de adânc încât mișcarea o împingea în pat, sfârcurile ei sensibile zgâriind așternuturile, dar prinderea părului o ținea pe loc.

Oh, Doamne.

A încercat să împingă mai adânc cu degetele, mâinile ei scoțând un zgomot umed și murdar în timp ce și-o trăgea, imaginându-și că era el în timp ce uda

cearşafurile de excitaţie, apăsând vibratorul mai tare pe clitoris în timp ce plăcerea îi zvâcnea prin corp, în pragul unui orgasm, dar nu chiar acolo încă.

Un zgomot din partea ei a făcut-o să deschidă brusc ochii, inima bătându-i cu putere în timp ce privea un bărbat fără cămaşă aplecat asupra ei, cu o mână lângă capul ei, cu ochiul lui auriu concentrat asupra ei ca un şoim pe cale să se năpustească asupra ospăţului său.

Se afla pe marginea orgasmului, ştiind că avea nevoie de mai mult, de el, şi nu avea nicio ruşine să-i ceară asta. "Te rog", a implorat ea, corpul ei zvârcolindu-se pe pat.

"Dă-mi să gust", a poruncit el, iar ea şi-a dus mâna la gura lui, atingându-i cicatricea, acoperindu-i buzele cu esenţa ei înainte ca gura lui să-i sugă degetele, într-o tragere adâncă pe care o simţea în sfârcuri, în stomac, în miezul ei, în timp ce pereţii ei se strângeau goi în jurul nimicului. El şi-a învârtit limba în jurul degetelor ei, cu ochii înfierbântaţi, iar ea a simţit mişcarea pe clitorisul ei, acolo unde vibratorul era apăsat.

"O, Doamne", a gemut ea, muşcându-şi buzele.

Mâna lui, mâna lui mare, cicatrizată, aspră, a intrat direct între picioarele ei, degetele lui nu explorând, nu tachinând, ci penetrând-o, mergând atât de adânc încât ea a simţit că îl strânge în timp ce el o întindea cu două degete groase.

Ea a început să scoată vibratorul, dar el a mârâit. "Ţine jucăria acolo."

Respiraţia i s-a întrerupt la comandă, sânii i s-au zbătut în timp ce el i-o trăgea cu degetele, tare, repede şi adânc, imitând ceea ce ar fi făcut penisul lui, iar ea şi-a îndoit picioarele, desfăcându-şi coapsele mai larg, călcâiele înfipte în pat, în timp ce o plăcere necunoscută începea să se acumuleze. Între vibratorul ei care îi freca clitorisul şi degetele lui care o pătrundeau adânc, se grăbea spre o explozie care avea să o sfărâme şi să o facă bucăţi. Era o încredere discretă în felul în care îi mânuia corpul, încredere pe care creierul ei de şopârlă o aprecia pentru că asta era tot ce îi dădea, un instinct primitiv de bază, de împerechere.

Mişcarea lui era viguroasă în timp ce se înălţa deasupra ei, degetele lui foşnindu-i pereţii păsăricii cu brutalitate, cu atâta nepăsare încât era nebunește de excitant.

Apoi şi-a schimbat unghiul încheieturii, curbându-şi degetele în sus, găsind locul din interiorul ei care a făcut-o să ţipe, gâtul strângându-i-se în timp ce focul topit îi străbătea venele, arzând-o într-o plăcere atât de intensă încât coapsele ei au început să tresară, capul ei săpând în pernă, spatele arcuindu-se în timp ce ea venea, puncte în spatele ochilor ei negri, pereţii ei încleştându-se în jurul degetelor lui nemiloase care rămâneau în ea simţind fiecare contracţie.

"Tu îți scoți jucăria, eu îmi scot degetele."

Amenințarea a făcut-o să-și apuce vibratorul mai tare, cealaltă mână găsindu-i pieptul și săpându-i în piele, vibrațiile de pe clitorisul ei combinate cu degetele lui neîncetate făcându-i corpul să aibă un orgasm după altul, ciclul nesfârșit făcând-o să țipe, să plângă și să se vaită în timp ce corpul ei storcea până la ultima picătură de plăcere pe care o putea obține, inima bătându-i atât de repede încât credea că-i va exploda din piept.

Supraîncărcarea senzorială a durat minute, ore, zile, ea nu știa. Își pierduse orice gând, totul, și devenise doar senzație, prea multă senzație, mult mai mult decât putea suporta, dar el nu s-a oprit, a continuat să i-o tragă cu degetele și a ținut vibratorul apăsat pe clitorisul ei cu degetul mare în timp ce mâna ei începea să cadă, menținând-o plutind într-un spațiu în care plăcerea devenea prea multă, prea intensă, prea insuportabilă.

Este posibil să fi leșinat.

Ea nu știa.

Când conștiința i-a revenit încet, corpul ei era lax, nemișcat, greoi, iar mâna care ținea vibratorul căzuse într-o parte, mici impulsuri de plăcere încă i se împleteau prin mușchi, în timp ce inima îi revenea încet la ritmul ei normal, încă împiedicându-se la fiecare bătaie alternativă la apropierea lui.

A deschis ochii și l-a văzut privind-o, cu maxilarul încordat, cu căldura din ochii lui atât de palpabilă, încât păsărica ei a tresărit epuizată, dându-și seama că degetele lui erau încă în ea.

Ea nu știa ce tocmai se întâmplase.

Sfinte Sisoe.

Și-a scos degetele din păsărica ei dureroasă și s-a îndreptat. Zephyr a văzut umflătura din pantalonii lui scurți, dar era prea epuizată să se miște, cu atât mai puțin să facă ceva în privința asta. L-a privit cum s-a întors și s-a dus în camera lui, închizând ușa în urma ei, lăsând-o singură pe cearșafurile pe care o udase.

Capitolul 14

Zefir

O făcuse să se scurgă.

Zephyr nu se stropise în viața ei, și nu era ca și cum nu ar fi avut experiență sexuală. Avusese câțiva parteneri; doi dintre ei o făcuseră să aibă orgasm. Întotdeauna îi plăcuse sexul și nu se simțise niciodată rușinată să își dorească plăcerea, dar crezuse cu adevărat că era doar una dintre acele femei care nu erau făcute să ejaculeze.

Ea se înșelase. Cu câteva împingeri ale degetelor lui puternice, el a destrămat acea convingere.

În dimineața următoare, în timp ce Zephyr schimba așternuturile și se pregătea să meargă la serviciu, se gândi la noaptea precedentă. Cu capul limpezit de excitație și de beatitudinea post-orgasmică, și-a dat seama că el o căutase, deși spusese că nu vrea să complice nimic cu atracția sexuală. Nimic nu putea fi mai sexual decât ceea ce făcuseră, o premieră pentru ei.

Cu un deceniu în urmă, relația lor nu fusese atât de sexuală, deși nu din lipsă de încercări din partea ei. Ea avea optsprezece ani și el aproape douăzeci și doi, iar el fusese categoric că nu se va culca cu ea până când nu se va putea descurca mai bine singur, de parcă ei i-ar fi păsat de asta. Dar ea îl văzuse înainte de asta, îl văzuse când i-o trăgea unei fete, o dată, împotriva unui perete, și Doamne, adolescenta ei fusese mâncată de gelozie. Își amintea că plânsese la Zen în noaptea aceea, iar sora ei mai mică fusese cea care îi spusese foarte sensibil să vorbească cu el, pentru că el nici măcar nu știa de existența ei. Ea a urmat sfatul, și-a făcut curaj și l-a abordat într-o seară.

Și el se îndrăgostise de ea. Doar pentru a nu-și aminti nimic despre asta.

Zephyr a respirat adânc. Era al ei acum, și asta era tot ce conta. El a inițiat ceva între ei, iar asta a fost victoria ei de azi.

Un pas înainte.

Zephyr iubea felul în care inelul ei strălucea în lumina salonului. De-a lungul zilei, în timp ce se ocupa de doi dintre clienții ei obișnuiți, privirea îi tot aluneca spre felul în care bijuteriile scânteiau în lumina puternică din spațiul ei de lucru și, Doamne, îi plăcea. Îi plăcea greutatea lui pe degetul ei, amintirea faptului că el îi dăduse inelul perfect pentru ea, felul în care toți cei care îl vedeau "oohed" și "aahed" pentru el. Îi plăcea

senzația de durere dintre picioarele ei, amintirea degetelor lui înăuntrul ei de fiecare dată când se mișca, strălucirea de pe fața ei când își vedea reflexia. Ochii ei străluceau și îi *plăcea* asta. Căsătoria i se potrivea. Căsătoria cu *el* i se potrivea.

În timp ce tăia părul unuia dintre cei mai noi clienți ai ei, nerăbdarea ei de a se întoarce la noua lor casă creștea. Nu știa cum va decurge noaptea, dar știa că vrea să fie din nou în prezența lui. Oricât de ciudat ar suna, îi era dor de el.

Scuturându-și gândurile, s-a concentrat pe ceea ce spunea cel mai nou client al ei.

"Ai un inel frumos pe deget."

Zephyr primise complimente în legătură cu ea toată ziua și zâmbea ca o idioată, dar ceva în tonul femeii îi ascuțise privirea. Nu era ceva evident pe care să poată pune degetul, ci doar ceva... *ciudat.*

"Mulţumesc", a zâmbit ea politicos și a tăiat pur și simplu șuvița de păr de culoarea mahonului între degetele ei.

"Doamna Villanova, nu-i așa?", a insistat clientul.

Zephyr și-a păstrat zâmbetul politicos în timp ce o verifica pe doamnă. În jur de 40 de ani, picioare de cioară în colțul ochilor căprui căliți.

Ea a rămas tăcută.

"Soțul tău se ocupă de fete, știai asta?" Ea nu a așteptat un răspuns. "Fetele de pe străzi, el le ia sub paza lui, le oferă alegeri mai bune. E rău pentru afaceri. Dar cel puțin nu va trebui să te întrebi unde își petrece nopțile când nu e acasă. Un om ca el nu s-ar mulțumi să se stabilească, știi."

Zephyr nu a reacționat în exterior când furnicile i-au urcat pe piele. Ceva la femeia asta era tulburător, și nu doar ceea ce știa despre soțul ei. Se simțea scârbos, ca și cum ar fi târât mirosul a ceva putred înăuntru cu ea.

Pornind uscătorul de păr ca să nu mai fie nevoită să-i asculte vorbele, Zephyr a terminat repede cu părul ei, cât de repede a putut, abia petrecând timp pentru a-l face să arate la fel de bine cum era ea cunoscută. A dat din cap unuia dintre asistenți și i-a indicat să se ocupe de ultimele setări, lăsând-o pe femeia respingătoare în urmă, în timp ce se ducea la tejgheaua principală pentru un respiro.

Recepționista și-a ridicat sprâncenele. "Prânz prost?" Ceea ce era un cod pentru un client îngrozitor.

A zâmbit slab, cu mintea plină de întrebări, nu despre Alpha, pentru că știa deja ce făcea, ci despre femeie și cine naiba era ea. De unde știa toate astea despre soțul ei și, mai important, ce căuta la locul de muncă al lui Zephyr spunându-i toate astea? Ce rost avea asta?

Demonița în cauză s-a apropiat de tejghea și a plătit, urmărind-o în tot acest timp pe Zephyr cu ochi ageri. Chiar când a ieșit din partea ei, s-a aplecat de la înălțimea ei.

"Sindicatul este cu ochii pe tine acum."

Și a plecat.

Zephyr nu știa ce era Sindicatul, dar cu siguranță nu părea un club la care să vrea să fie membră. Încruntându-se la întâlnirea bizară, Zephyr a scuturat din cap și și-a încheiat ziua, total speriată de femeia aleatoare. A ieșit din salon și l-a găsit pe Victor, bodyguardul și șoferul ei de bună credință, citind un ziar în timp ce se sprijinea de Rover-ul mare, câteva femei uitându-se la el în timp ce treceau pe lângă el.

"Criminal în serie pe străzi?" sărea de pe prima pagină. Era criminalul despre care fusese vorba în biletul de la nunta din Tenebrae?

"Este la Trident?", a întrebat ea fără preambul despre soțul ei.

Victor a împăturit ziarul și a dat din cap.

"Bine. Du-mă la el, te rog."

Deoarece salonul ei era la doar câteva străzi distanță, nu le-a luat mai mult de câteva minute să ajungă la turnuri, cu atât mai puțin pentru a ajunge la etajul 28th .

La ora asta târzie a serii, când soarele apunea deasupra orașului, erau surprinzător de mulți bărbați în zona deschisă decât în timpul zilei. Toți s-au întors să se uite la ea când a ieșit din lift, cei mai mulţi dintre ei i-au dat versiunea respectuoasă a semnului bărbătesc. Faptul că era soția șefului lor o pusese pe o scară mai înaltă.

"Hei", a venit Hector s-o întâmpine, chelia lui strălucind ca întotdeauna în lumină.

"Yo, e înăuntru?" a salutat ea cu un zâmbet. Ar fi trebuit s-o neliniștească faptul că era singura femeie într-o cameră plină de bărbați mai înalți, mai puternici și cu siguranță mai răi decât ea. Dar știind că toți erau oamenii lui Alpha, că el era cel mai înalt, cel mai puternic și cel mai rău din gașcă și că ea era a lui, a făcut ca o minge caldă de fluturi să-i erupă în stomac. O făcea să se simtă în siguranță, protejată, știind că, deși nu o iubea încă, niciunul dintre tipii ăștia nu putea să pună un deget pe ea fără să simtă mânia soțului ei
.

"E la telefon", a rânjit Hector. "Dar dă-i drumul."

Dându-le din cap, ea și-a urcat poșeta pe umăr, și-a aranjat bluza pentru a arăta mai mult decolteu și a bătut la ușa lui, intrând.

Ochiul lui auriu se îndreptă spre ea în timp ce el se lăsase pe spate în scaun, privind-o cum încuie ușa în urma ei.

"Se pregătește să iasă din afacere." O voce de femeie spuse din difuzorul de pe birou. Zephyr a ezitat, așteptându-se ca el să facă apelul privat, dar nu a făcut-o, pur și simplu păstrându-și privirea fixă asupra ei.

Intrigată să vadă această latură a lui, ea și-a lăsat geanta pe podea și a ocolit biroul, așezându-se în poala lui, l-a înconjurat cu brațele și și-a băgat capul sub bărbia lui. I-a simțit corpul înțepenindu-se la contact și ea l-a strâns, închizând ochii și inspirându-i parfumul. Doamne, îi plăcea mirosul lui, cald, moscat și masculin, ca pădurea sălbatică și pământul umed, ca acasă.

"Și ea nu păstrează tăcerea", a continuat vocea femeii. "Am sentimentul că ea ar putea fi următoarea pe care o va lovi."

Mâinile lui au rămas pe brațele scaunului, corpul lui rigid sub ea.

Dacă el credea că ea va fi respinsă de lipsa lui de reciprocitate, se înșela. Ea era făcută din încăpățânare și voință. Îl doborâse îmbrățișare cu îmbrățișare până când el fu nevoit să o cuprindă cu brațele din exasperare. Ea se ghemuise în pieptul lui, urmărind V-ul expus de primii trei nasturi ai cămășii negre, marginea unei cicatrici ieșind la iveală pe pectoral.

"Fii cu ochii pe ea", îi porunci el femeii de la telefon, cu o voce mai aspră decât de obicei. Lui Zephyr îi plăcea să creadă că era datorită apropierii ei. "Vreau să știu în momentul în care ceva nu e în regulă."

"S-a făcut, șefu'", a semnat femeia, deconectând apelul. Liniștea domnea în birou, luminile aprinzându-se una câte una în timp ce soarele apunea deasupra pădurii, arzând întregul oraș.

"Ce faci?", a întrebat el, ținându-și încă mâinile la el.

Zephyr a zâmbit. "Îmbrățișare."

L-a simțit inspirând, pieptul lui dilatându-se pe obrazul ei, înainte de a se dezumfla când a expirat. La naiba, ar fi trebuit să stea invers. A ratat bătăile inimii lui. *Data viitoare.*

"Asta nu face parte din contract", i-a reamintit el, cu mâinile prinse de brațe.

Doamne, era drăguț uneori.

"Nici faptul că îmi oferi orgasme uluitoare nu este, dar, hei, nu mă auzi plângându-mă."

"Uimitor?"

Desigur, se va concentra pe asta.

"Orgasme năucitoare, care topesc oasele, care răsucesc degetele, care sparg pământul."

El nu a răspuns, dar ea a simțit că era mulțumit. *Bărbați.*

"Deci, fetele astea de sub AV?" a început ea, ridicându-i nasturele de la cămașă. "Le cunoști?"

Degetele mâinii stângi au început să bată pe cotieră, inelul pe care i-l dăduse ea părând delicat pe mâna lui aspră și mare. "Nu toate, nu."

"Dar toți sunt acolo de bunăvoie, nu?" Trebuia să fie sigură. "Nu sunt... constrânși sau altceva?"

L-a simțit cum se retrage și se uită în jos la ea. "De unde vine asta?"

I-a povestit despre întâlnirea cu femeia, simțindu-l din nou crispat. El a apăsat pe difuzor.

"Victor. Ia camerele de la locul de muncă al lui Zephyr de azi. Vreau să văd fiecare client care a intrat și a ieșit de acolo."

Zephyr continua să se joace cu butonul. "Este Sindicatul, nu-i așa? Sunt vești proaste."

El nu a confirmat sau infirmat.

"Fetele de sub AV", a distrat-o el în timp ce aștteptau. "Poate că nu au venit în această lume de bună voie, dar nu este ușor să ieși. Multe se obișnuiesc prea mult cu ea, se sperie de normalitate. Mulți se bucură de banii pe care îi poate strânge. Și mulți vor să scape, dar nu știu cum."

"Nu-i poți ajuta să iasă?" a întrebat Zephyr, dorind cu adevărat să știe. Lumea lui începuse să se infiltreze în a ei, dar ea încă nu înțelegea cum funcționează.

A râs fără umor. "Nu sunt un salvator, Zephyr. Și cel mai bine e să nu te gândești la mine ca la unul. Tot ce le pot oferi acestor femei este să aleagă - să mi se alăture și să fie în siguranță, sau să rămână nesigure. Și odată ce mi s-au alăturat, sunt libere să plece oricând. Dar eu nu sunt un om bun, moral. Te pot ucide la fel de ușor cum te pot face să ai orgasm. Sânge sau spermă, mâinile mele le poartă bine pe amândouă."

Probabil că era cel mai mult ce-i spusese vreodată dintr-o dată, și era mult de asimilat. Lui Zephyr îi plăcea să creadă că era morală, dar cât de mult din asta se datora educației ei? Ar fi simțit la fel dacă ar fi dus o viață singură pe străzi și nu cu o familie caldă și iubitoare? I-ar fi păsat de bine sau de rău atunci când scopul era supraviețuirea?

Ea nu știa. Și trebuia să accepte cine devenise el acum, și nu băiatul care fusese cândva, chiar dacă moralitatea lui fusese întotdeauna distorsionată.

L-a strâns și, deși el nu i-a răspuns, ea l-a simțit relaxându-se ușor.

O zi la un moment dat.

PARTEA 2
MANTUL

*

**"Și, în cele din urmă, am fost cu toții oameni,
beat pe ideea că dragostea, doar dragostea, ar putea vindeca rupturile noastre."**
-Christopher Poindexter

Capitolul 15

Zefir

În următoarea lună, au intrat într-o rutină.

De luni până joi, Alpha se trezea devreme pentru a alerga câinii și apoi se antrena cu oamenii lui, în timp ce ea se pregătea pentru muncă. O vedea doar pe Nala, care venea să gătească, și pe Leah, care venea să aibă grijă de casă și de câini după alergare. Ursul - de care se atașase cel mai mult pentru că era doar o minge de dragoste care avea nevoie de animale de companie și de mângâieri - era de obicei cel care o urmărea de când se trezise. Bandit - care reușise să găsească unul dintre sutienele ei preferate și să facă din el jucăria lui - era morocănos și venea la ea când voia el. Baron - care încă nu dădea doi bani pe nimic în afară de stăpânul său morocănos - abia dacă se uita la ea, indiferent cât de mult încerca ea să-i atragă atenția.

În acele zile din săptămână, ea mergea la salon, își termina ziua și se ducea să îl caute pe Alpha la Trident, unde stătea în poala lui în timp ce el termina de obicei convorbirile. Uneori, Hector intra și vorbeau, iar el o lăsa să stea acolo, fără să-și ia mâinile de pe brațe. Dar faptul că îi permitea să participe la întâlnirile lui private îi dădea speranțe.

Aflase multe despre acest nou Alfa prin asta. Aflase că se întâlnea cu santinelele sale o dată pe săptămână pentru a primi informații actualizate, că era îngrijorat de ucigașul care ucidea fete care voiau să iasă din afacere, că Sindicatul era o organizație care nu-l plăcea. De asemenea, a învățat, ascultându-i convorbirile și văzând cum oamenii săi îl ascultau, că era deopotrivă respectat și temut, că fetele îi erau recunoscătoare, că își construise ceva ce restul lumii nu vedea. Pentru cei din afară, el era doar un mogul imobiliar. Pentru cei din lumea interlopă, era un om care trebuia luat foarte în serios. Iar ea, din trecutul ei complet normal, era surprinsă de fiecare bucățică despre el pe care o afla.

După Trident, se întorceau împreună acasă, luau cina împreună și, dacă reușea să-l convingă să se uite la o emisiune sau la un film, ceea ce făcea de obicei, făceau asta împreună. Timpul pe care îl petreceau îi alimenta sângele cu viață, pompându-i-o prin inimă, făcând-o mai vie decât se simțise vreodată. Chiar dacă ea era cea care vorbea între ei, el asculta, iar asta o înduioșa. Vorbea despre familia ei, despre ziua ei, despre visele ei, iar el asculta fiecare cuvânt. Nu răspundea la majoritatea, dar era receptiv, iar asta o făcea să-și păstreze

speranța, chiar dacă el îi amintea constant că era vorba doar de câteva luni și că termenul limită se apropia.

Vinerea, el ieșea din oraș pentru a-și verifica imperiul, iar Zephyr lua cina cu părinții ei, petrecând noaptea cu Zen înainte de a se întoarce în dimineața următoare. Deși tatăl ei se apropiase de Alpha, mai ales pentru că era putred de fericită, mama ei încă nu se apropiase, chiar dacă mariajul lor îi adusese beneficii clare. Faptul că fiica ei se căsătorise cu evazivul, dar putred de bogatul Villanova îi sporise cu siguranță punctele sociale.

În weekend, își petrecea timpul cu sora ei la SLF, înainte de a veni acasă și a petrece timp cu soțul ei. Și totul era o mare fericire domestică.

Doar că el s-a abținut.

Emoțional, fizic, era o prăpastie între ei pe care nu știa cum să o acopere. Oricât de mult ar fi încercat să-l seducă, nu funcționa. El nu venea niciodată în camera ei, nu o atingea când ea îl îmbrățișa, nu se uita la ea dacă era pe jumătate goală. Își cumpăra cele mai grosolane bikini și înota în piscina ridicol de mare când el stătea pe terasă cu dopuri de urechi și asculta muzică rock pentru care ea nu avea gust, dar ochii lui nu se îndreptau niciodată spre ea. Ea a purtat în mod deliberat lenjerie intimă la cină, iar el și-a menținut privirea deasupra gâtului ei. Ea și-a pus vibratorul la cel mai tare nivel, iar ușa lui a rămas încuiată.

Săptămâni, iar frustrarea ei creștea. În timp ce simțea că face progrese în unele privințe, se simțea blocată în altele. El încă îi numea temporari, încă respecta contractul și, deși ea devenise colega lui de apartament, se simțea încă reticentă. Se simțea trecătoare, ca și cum ar fi putut pleca și nimic nu s-ar fi schimbat.

Și uneori chiar o trăgea în jos.

Dar ea nu l-a lăsat să vadă asta. Nu l-a lăsat să vadă felul în care distanța lui deliberată o ciobea zi de zi, puțin câte puțin, bucată cu bucată. Nu l-a lăsat să vadă cum o remarcă seacă îi trezea uneori amintiri pe care ar fi vrut să și le amintească, ca să o poată lua în brațe și ea să nu mai lupte pentru ele. Nu-l lăsa să vadă nimic din toate astea, îi dădea doar dragostea și zâmbetele ei și spera să se îndrăgostească de ea așa cum o făcuse cândva.

Și în fiecare zi, speranța ei se stingea un pic.

Zephyr stătea la intrarea în turn după o zi de muncă, cu umerii căzuți.

O prindea încet, dădea și dădea și dădea, spera și spera și spera. Erau căsătoriți de o lună, iar el nu o sărutase, nu o îmbrățișase, nu îi întorsese afecțiunea sub nicio formă. Singura dată când venise la ea în cameră nu părea decât o scăpare.

"Ești bine?" a întrebat-o Victor în timp ce ea stătea la intrarea în turn, fără să intre.

A zâmbit, deși nu voia să o facă.

"Da, doar... pierdut în gânduri, cred."

Victor a ezitat, înainte de a-i strânge umărul.

Ea a apreciat asta. Victor fusese un prieten bun pentru ea. O parte din ea voia să nu intre în clădire, doar ca să-l țină în brațe când el nu o ținea pe ea.

"Știi ce?", s-a hotărât ea. "Mă duc să iau ceva de mâncare acolo." A arătat spre cafeneaua de peste drum, din celălalt turn. "Tu mergi înainte."

Înainte ca Victor să poată răspunde, ea a traversat strada și a intrat în cafenea, găsind un loc într-un colț și comandându-și un cappuccino. Zephyr se juca cu inelul ei în timp ce aștepta, tăcută și gândindu-se la întrebări, îndoiala infiltrându-se în ea. Vorbise cu Zen despre găsirea unui medic care să își dea cu părerea despre amnezia lui, iar sora ei îi spusese să nu abordeze pe nimeni din oraș. Având în vedere relațiile pe care le avea și faptul că ea era soția lui, nu voia să atragă atenția nimănui asupra situației.

A sorbit din cafea și s-a uitat la telefon, ezitând înainte de a apăsa butonul de apelare a numărului.

A sunat de câteva ori înainte de a răspunde o voce feminină răgușită. "Dr. Amara Maroni."

Zephyr făcuse o pasiune feminină pentru Amara și nici măcar nu-i era rușine de asta. Cu câteva zile în urmă, găsise contactul Amarei în biroul soțului ei, lângă cel al lui Dante, și îl salvase, știind că era un terapeut practicant. Mai important, era din familie și nu ar fi reprezentat un pericol pentru Alpha.

"Bună, Amara", a salutat Zephyr. "Aceasta este Zephyr Villanova. Soția lui Alpha. Ne-am întâlnit pentru scurt timp la nunta ta."

"Bineînțeles", putea să audă surpriza din vocea celeilalte femei.

"Este un moment bun să vorbim?" a întrebat Zephyr, urmărind cu degetul marginea cănii ei. "Am nevoie de opinia ta profesională despre... cineva."

S-a auzit un zgomot de fond, iar Amara s-a întors, părând serioasă. "Bine. În primul rând, vreau să știi că orice îmi vei spune va rămâne confidențial între noi. Poți fi deschisă în legătură cu orice vrei să discuți. Eu sunt aici."

Zeiță totală.

Zephyr respiră adânc, asigurându-se că era singură în colț. "Cineva pe care l-am cunoscut acum câțiva ani a avut un accident. L-am întâlnit recent... din nou, dar nu-și amintește de mine sau de accident. Întrebarea mea este, este posibil ca reamintirea timpului nostru să îl afecteze în mod negativ? Pentru că creierul lui ar trebui să țină anumite lucruri departe de el pentru a-l proteja,

nu? Sau este..." se întrerupse ea, controlându-și gura înainte ca aceasta să îi fugă din cauza nervozității.

Amara a ascultat, luându-și timp pentru a răspunde, cu vocea ei moale. "Creierul este foarte complicat, Zephyr. Poate bloca traume pentru vieți întregi pentru a proteja oamenii. Ai petrecut ceva timp cu această persoană acum?"

"Da."

"Și el nu-și amintește de tine? Nici măcar un lucru? Nici măcar o urmă de familiaritate?", a întrebat ea pentru a confirma.

"Nu," Zephyr clătină din cap.

Tonul Amarei a devenit compătimitor. "Atunci îmi pare rău. Sugestia mea în astfel de cazuri este să nu-i amintești pacientului de incidentul traumatizant sau de orice altceva care îl înconjoară. Poate declanșa unele reacții extrem de adverse, chiar și crize psihotice în anumite cazuri. Dacă creierul lui te suprimă pe tine sau amintirile tale, cel mai bun lucru ar fi pur și simplu să o iei de la capăt."

Zephyr se holbă la masă. "Am încercat asta și nu merge."

Amara a ezitat. "Este Alfa?"

"Da."

"Îmi pare rău", compasiunea din vocea celeilalte femei aproape că o descumpăni.

Zephyr a simțit cum îi arde nasul. "Mulțumesc pentru ajutor. Doar că nu știu ce să fac acum." Și a revărsat întreaga poveste, schema despre căsnicie, distanța pe care el o păstra între ei, totul pentru femeia care o asculta fără să judece.

Când a terminat, Amara a vorbit din nou. "Am câteva sfaturi, dar mai mult ca prieten decât ca profesionist."

"Trage."

Amara a chicotit. "Nu spune asta în preajma acestor oameni. Te vor lua la propriu."

Zephyr a zâmbit, dar a așteptat ca cealaltă femeie să vorbească.

"Nu-l cunosc foarte bine pe Alpha", a început Amara. "Dar el și Dante sunt foarte asemănători în unele privințe, și are sens. În cazul meu, singurul lucru care îl împingea întotdeauna pe Dante să acționeze era distanța. Mai exact, eu punând distanță între noi în orice fel. Nu spun că va funcționa și cu Alpha, dar având în vedere că sunteți într-un impas, s-ar putea să vă facă să vă răzgândiți."

"Dar cel puțin voi ști dacă mai există vreo speranță sau dacă suntem condamnați." Zephyr se gândi la idee. Îi plăcea, mai ales pentru că se simțea deja secătuită de faptul că micșora mereu distanța dintre ei. Poate că avea

nevoie să se oprească puțin, doar să se reîncarce, să nu plece nicăieri, dar nici să nu meargă la el. Avea sens. În plus, femeia care dădea sfatul întreținuse o relație cu un tip ca Dante de peste un deceniu, așa că avea *un merit bun.*

"Mulțumesc, Amara", a spus Zephyr cu sinceritate. "Ai fost de mare ajutor."

"Desigur. Mă bucur foarte mult că ai simțit că poți ajunge la mine." Plânsul lui Tempest se auzi în fundal, iar Amara suspină. "Amintește-mi să nu mai am niciodată alt copil."

Zephyr a simțit cum i se curbează buzele. "Dante nu ajută? Credeam că e un tată implicat."

"Oh, este", a confirmat Amara. "Când se joacă și e fericită. Dar când e irascibilă și mă scoate din minți? Nu. Nu e nicăieri în casă. E ca și cum omul ar avea un radar intern sau ceva de genul ăsta. Mă gândesc să-i ofer și eu un tratament la distanță."

Râzând la asta, Zephyr a lăsat-o pe Amara să se ocupe de nepoata ei și a sorbit cafeaua, starea ei de spirit scăzând din nou. Și-a luat cât timp și spațiu a vrut, a comandat un latte cu caramel și a citit pe aplicația de pe telefon o poveste de dragoste gotică plasată într-un castel. Clienții veneau și plecau, afară se întunecase și, în cele din urmă, după două ore de stat acolo, a plătit nota și a ieșit, simțindu-se încă deprimată.

Și voia doar să meargă acasă.

Din fericire, Victor era în mașină în fața cafenelei, așteptând în ciuda faptului că ea îi spusese să plece, iar ea a urcat, spunându-i să o ducă înapoi. Era o zi lucrătoare și trebuia să fie la Trident, dar nu se simțea bine. Victor i-a aruncat o privire întrebătoare în oglinda retrovizoare, dar ea a ignorat-o. Peste o jumătate de oră, în ciuda traficului, a zărit spalierul familiar. A lăsat mașina și a ocolit dealul până în spate, unde se afla liftul, salutând membrii personalului pe drum. Liftul simplu a dus-o sus, lătratul lui Bear și Bandit întâmpinând-o înainte ca ea chiar să treacă de nivel, punându-i un zâmbet automat pe față. Au întâmpinat-o cu lingeri și mișcări de coadă, bucuroși să o vadă din nou, și chiar Baron i-a dat un lătrat de *"oh, te-ai întors"* înainte de a se întinde pe punte. La ora asta târzie, casa era deja goală.

Zephyr a făcut repede un duș și a luat cina singură pentru prima dată în ultimele săptămâni, rupând rutina lor de a mânca împreună. Apoi, chiar dacă era întuneric, a ieșit la o plimbare pe pista din jurul perimetrului, luându-l pe Urs cu ea pentru a-și limpezi mintea. Deși nu se plimba mult pe potecă, traseul îi era suficient de familiar pentru a se simți confortabil cu verdele. De asemenea, a ajutat și faptul că erau paznici care patrulau la fiecare șase metri sau cam așa ceva.

Revenind la casă după o vreme, a deschis ușa, dându-i drumul lui Bear din lesă, doar pentru a fi întâmpinată de privirea furtunoasă a soțului ei.

Și, pentru prima dată de la întâlnirea lor, ea l-a ignorat, întorcându-se spre scări.

Mâna lui a prins-o de braț când a trecut, întorcând-o cu fața spre el.

"Unde ai fost?" rosti el, iar Zephyr se holbă la pieptul lui.

Degetele lui îi prinseră bărbia, după atâta timp, încât ea aproape uitase cum se simțise atingerea lui. Cât de al naibii de trist era asta?

El i-a înclinat fața în sus, ochiul său auriu luând-o în primire. Ea l-a lăsat. A rămas tăcută, ceea ce nu-i stătea în fire, și l-a lăsat să vadă ce voia el să vadă.

"Unde ai fost?" a întrebat el, mai încet acum.

Ea a ridicat din umeri. "Am ieșit la o plimbare."

Degetul lui i-a urmărit bărbia. "Nu ai venit azi la turn."

Speranță. Speranță proastă, idioată.

"Așteptai?" a întrebat ea, urând felul în care vocea ei nu ascundea speranța din ea.

El nu i-a răspuns, iar ea a suspinat. La ce se aștepta? Că o va lua în brațe și îi va spune că a așteptat-o, că a fost îngrijorat, că a venit mai devreme acasă să vadă ce s-a întâmplat? S-ar putea să fi făcut toate aceste lucruri, dar nu le-ar fi recunoscut niciodată, nu când intenționa să nege orice lucru serios între ei.

Înghițind în sec, ea s-a smuls din strânsoarea lui. "Noapte bună, Alpha."

A auzit în spatele ei aspirația lui ascuțită.

Da, nici ea nu i-a spus niciodată Alpha.

Cred că există o primă dată pentru toate.

Capitolul 16

Zefir

Timp de două zile, ea a fost într-o stare proastă și a evitat să meargă la biroul lui. Dar inima ei proastă nu a lăsat-o să sară peste ritualul mesei, știind că el începuse să se bucure de timpul petrecut mâncând împreună, mai ales când nu avusese niciodată o parteneră înainte. Mâncatul în singurătate era nasol și ea știa asta, așa că, deși era morocănoasă, nu a renunțat la cinele lor. Dar nu se mai îmbrăca în lenjerie intimă pentru ei. În schimb, începuse să-și poarte pijamalele obișnuite, fără intenția de a-l seduce în starea ei de spirit actuală. Ea nu știa, iar el nu-i spunea, dacă el îi atribuia schimbările de dispoziție sindromului premenstrual sau altceva.

Dar Amara avusese dreptate.

Deși soțul ei nu făcuse absolut nimic, începuse să o supravegheze mai mult. Îl suna mai des pe Victor să vadă ce mai face. Stătea la masă chiar și după ce își termina mâncarea, dacă ea mânca. Aseară chiar lăsase ușa dintre camerele lor ușor întredeschisă. Dar nimic din toate acestea nu i se părea o victorie. În schimb, ea avea sentimentul că el o testa. Ea trebuia doar să vadă unde o duce. Acum că nu mai atenua tensiunea cu umorul și vorbele ei, acum că tăcea și îl forța să înfrunte ceea ce îngroșa aerul atunci când se aflau în aceeași cameră, ceva se construia, se activa, ca un vulcan adormit din exterior care bolborosea cu lavă, așteptând momentul potrivit pentru a erupe și a provoca distrugere. Stătea la gura vulcanului, privind lava ieșind din mantaua pământului, știind că ar putea să o distrugă, dar așteptând-o. Voia să fie ploaia care să cadă peste magmă și să sfârâie, să o ude până se îmbogățește. Voia să se infiltreze până la rădăcinile lui uscate, să-i hrănească solul inimii și să-l umple din nou cu viață.

Aflată în biroul său pentru prima dată în două zile, căsătorită dar fără prea multe progrese de peste o lună, Zephyr privea apusul soarelui peste pădurea din depărtare, meditând la gândurile ei, cu umerii prăbușiți. Venise la Trident pentru că faptul că stătea departe de el nu făcea altceva decât să o facă și mai nefericită. Deși ceva se schimbase, tot nu era suficient.

Sunetul ușii biroului care se închidea a răsunat în spațiu, rupându-i gândurile.

O prezență în spatele ei a făcut-o să fie conștientă de el, căldura lui încălzindu-i inima înghețată. Întotdeauna îi plăcuse asta la el, cum o putea face să se simtă în siguranță, cum o putea aprinde și încălzi în același timp. Înainte să-l întâlnească, ideea de el o fascinase pe fetiță, dar după aceea, realitatea lui îi

pălise gândul. Orice s-ar fi întâmplat sau nu de-a lungul săptămânilor, Zephyr începuse să se îndrăgostească mai mult de realitatea lui acum. Îi plăcea omul care devenise, felul în care se purta cu personalul său, felul în care se purta cu câinii săi, felul în care era pur și simplu. Îi plăcea că își purta cicatricile fără rușine, că supraviețuise în orice situație și că ieșise întărit de pe partea cealaltă. Perseverența pe care o purta pe piele, respectul pe care îl impunea oamenilor săi, bunătatea pe care o arăta celor vulnerabili, era un om pentru care merita să cazi în iad. Iar uneori, când își lăsa garda puțin jos și o privea cu blândețe, asta aprindea speranța în inima ei.

Ea încă îl iubea. Iar el nu.

Și era deopotrivă de acord cu asta, dar și chinuită de această cunoaștere.

Ea s-a îndepărtat de fereastră pentru a-și lua geanta de pe birou, iar mâna lui pe brațul ei a oprit-o din nou. Făcea asta de multe ori, o oprea din drum și se uita la ea, încercând să o înțeleagă.

"Ce joc joci?", a întrebat el în cele din urmă, rupând tensiunea care se acumulase în ultimele câteva zile, cu ochii ațintiți asupra ei.

Frumos.

Ea a încercat să își tragă brațul afară. El a ținut-o bine, ferm, dar nu strâns.

Ar fi vrut să poată renunța la jocul pe care îl jucase, dar nu putea. Nu-i putea face asta, iar acum era prinsă într-o situație pe care și-o făcuse singură, cu un soț pe care-l iubea, unul care nu-și amintea de ea, nu o iubea și nici măcar nu avea încredere în ea. Și asta o înfuria. Speranța ei pe moarte o făcea să *fie lividă*.

Zephyr s-a împins la pieptul lui, uitându-se la el. "Lasă-mă să plec."

"Nu până nu-mi spui care a fost agenda ta, Zephyr."

Nu-i mai spusese curcubeu de ceva vreme, la fel cum ea nu-i mai spusese decât Alfa.

"Planul meu", a șuierat ea, "era să te fac să mă iubești."

Strânsoarea lui se strânse pe brațul ei. "Nu a mers, pentru că nu te cred."

Au. O mică fisură.

"Spune-mi adevărul", a cerut el, rece și calm, complet neafectat, spre deosebire de interiorul ei. "Acum îmi pierd răbdarea."

"Nerăbdarea ta nu este problema mea."

"Dar furia mea este", a spus el periculos. "Nu mă vrei furios, Zephyr."

S-a uitat la el, incapabilă să înțeleagă ce să facă. Să-i spună ceva însemna să-i rișteze starea mentală, iar el se vindecase suficient cât să fie bine. Exista o singură cale de a-i distrage atenția. "Ce ai de gând să faci, bestie?" l-a provocat ea deliberat, smulgându-și brațul din strânsoarea lui.

Ceva i s-a aprins în ochi. El s-a uitat la ea, cu nările în flăcări, tensiunea crescând în timp ce ei rămâneau blocați.

Înainte ca ea să mai poată respira, el o lipise de fereastră, cu fața lipită de geam, cu forma lui mare în spatele ei, uimind-o cu bruscheța cu care mirosul lui familiar îi trecea prin nas.

Ce joc juca?

"Îți voi da ceea ce m-ai implorat. Da sau nu?" a mârâit el în urechea ei, răsucindu-i părul și trăgându-i capul pe spate cu o mână, atingând-o după atâta timp încât s-a înecat în senzații.

Era ceva întunecat în el, felul în care o chestiona, felul în care o trăgea de cap, felul în care o strângea în geam. Zephyr nu știa ce se întâmplase pentru a-l declanșa brusc și, deși nu-și dorise nimic mai mult decât ca trupurile lor să se conecteze, a încercat să întoarcă capul pentru a-l privi și a înțelege ce se întâmpla.

Mâna lui în părul ei îi limita mișcările.

"Ce..."

"Da" - nu a lăsat-o să termine, trăgându-i gâtul pe spate - "sau nu?"

Acesta era unul dintre lucrurile pe care le descoperise despre bărbatul care devenise el - obsesia lui pentru părul ei. Îi plăcea să-l tragă, să se joace cu șuvițele, pentru control sau pentru altceva, nu știa ea. Și ei îi plăcea, tragerea de scalp, felul în care o făcea să se supună voinței lui, felul în care o făcea să se simtă dorită, ca și cum ar fi depășit limitele controlului lui și el nu se mai putea abține. Pumnul lui în părul ei devenise ancora ei. Și ea nu știa ce îl călărea, dar orice ar fi fost, el era acolo. Asta trebuia să însemne ceva, nu?

"Da", a șoptit ea.

Cuvintele nu-i ieșiseră de pe buze înainte să simtă mâna lui mare și aspră trecând pe sub rochia ei, ridicând-o. L-a simțit apucându-i chiloții pe o parte, trăgând brusc de mătase până când i-a săpat în șold suficient cât să muște, chiar înainte ca aceasta să se rupă și să se rupă din cusătură, sunetul fiind puternic în cameră.

Respirația ei se intensifica, imobilitatea ei și asprimea lui făcându-i mâinile să se sprijine de sticlă, frigul de pe palmele ei și căldura din spatele corpului ei făcându-i carnea să tremure în așteptare, în timp ce corpul ei se pregătea pentru el.

În cele din urmă.

Își dorea asta, îl dorea pe el, de atât de mult timp încât nu-și mai amintea un moment anterior. Primul lor sărut fusese tot așa, ea împotriva unui gard metalic și el în spatele ei, el îngenuncheat în spatele ei, întinzând-o înainte de a

se arunca în ea. O mâncase, chiar pe unde ar fi putut merge oricine, apoi se ridicase, o învârtise în jurul lui, sărutând-o cu sucurile ei pe gură, împingând-o atât de tare împotriva gardului încât îl simţise pe spate zile întregi. Aşa cum erau primele săruturi, fuseseră murdare, dar fuseseră şi ele, şi perfecte, şi ceva ce ea îşi amintea în timp ce el o împingea împotriva geamului.

În unele privinţe, nu se schimbase deloc.

I-a simţit degetele verificându-i umezeala şi şi-a lărgit picioarele pentru a-i permite accesul, bucurându-se de siguranţa cu care degetele lui i-au atins buzele inferioare, tachinându-i clitorisul, cufundându-se uşor în ea înainte de a se retrage, suficient pentru a-i da doar gustul a ceea ce avea să urmeze.

"Al naibii de îmbibat", a mormăit el împotriva gâtului ei, prinzându-şi mâna sub genunchiul ei drept şi trăgându-i piciorul peste el, întinzându-l obscen de larg în timp ce se ducea pe vârfuri pe celălalt picior. "Te excită furia mea?"

A făcut-o. Ea nici măcar nu trebuia să-i răspundă, el ştia. Faptul că era presată de geam, că luminile erau aprinse în spatele ei şi oricine se uita în sus o putea vedea, că era imobilizată în poziţia în care o avea el, îi făcea pulsul să bată.

I-a auzit fermoarul în spatele ei, l-a simţit cum se scoate şi i-a simţit capul penisului pe păsărica ei plângătoare. Şi Doamne, îl dorea. Îl dorea atât de mult, înăuntrul ei, făcând sex cu ea ca bestia pe care o numise ea, revendicând-o pentru ca lumea să ştie că era doar a lui, iubind-o suficient de bine încât să-şi amintească de asta în anii ce aveau să vină.

Ea şi-a ţinut respiraţia, cu inima în gât, emoţia, finalitatea, inevitabilitatea acestui lucru făcând-o să se fluiere împotriva lui. El nu a mai spus niciun cuvânt, doar şi-a strâns strânsoarea pe părul şi genunchiul ei şi, cu o singură împingere, norul de furtună care atârna deasupra ei de săptămâni întregi s-a rupt.

Un ţipăt puternic i-a scăpat, mâinile ei împingând geamul pentru a se sprijini în timp ce ea expira greu, adaptându-se la mărimea lui, pereţii ei fluturând în jurul lui într-o plăcere acută care se simţea pe muchie de cuţit cu durerea. El a început încet să împingă înăuntru, scufundându-se în ea centimetru cu centimetru, şi, Doamne, era masiv, carnea lui caldă dinăuntrul ei o făcea să se simtă atât de plină încât capul i se înclina pe spate, neştiind unde se termina el şi unde începea ea. Se simţea uriaş, mai mare decât oricine altcineva pe care îl avusese vreodată, şi nu a fost surprinsă, având în vedere volumul lui, că era proporţional, dar a fost surprinsă de cât de bine se simţea întinderea în timp ce pereţii ei se luptau să-l primească, să-l acomodeze, să-i facă plăcere.

Sânii ei s-au lipit de geamul rece, contrastul corpului lui cald din spatele ei făcându-i sfârcurile strânse. Tragerea de scalp îi împinse sângele spre sud, șoldurile ei rotindu-se împotriva lui pentru a se mișca agitat, având nevoie de frecare, având nevoie să parcurgă din nou acea linie durere-plăcere.

El s-a retras câțiva centimetri și a intrat din nou, forța împingerii împingând-o împotriva geamului, ochii ei privind în jos și realizând cât de adânc ar cădea dacă geamul s-ar sparge. Acel strat suplimentar de pericol a trezit ceva întunecat în interiorul ei, ceva care i-a răspuns împingându-i excitația mai sus, făcându-i sucurile să îi curgă între coapse în moduri de care își va aminti mâine și va roși. În acel moment, nu-i păsa. Se simțea consumată, în cel mai bun mod posibil, dorința lui era ceva atât de tangibil încât pulsa în ea, egalându-i bătăile inimii. Doamne, era excitată, atât de excitată încât nici nu mai conta de ce el ceda tentației, ci doar că o făcea.

"Mai tare", l-a îndemnat ea, cu vocea întretăiată, în timp ce se ținea de geam, sprijinindu-se, simțindu-i blugii pe fundul ei. Faptul că el îi ridicase rochia, îi rupsese chiloții și pur și simplu își desfăcuse fermoarul pentru a o împinge înăuntru a făcut ca pereții ei să se strângă în jurul lui, urgența lui ajungând la ea.

Le-a surprins reflexia în geam, forma lui întunecată, masivă, uriașă față de ea, peticul de pe ochi umbrit și ochiul lui auriu pe fundul ei, cicatricea dispărând în barba lui scurtă. Zephyr îi puse o mână pe partea laterală a gâtului, atingându-i carnea caldă, și văzu cum ochii lui se închid la atingerea ei.

Rahat.

Săptămâni, luni, ani de dor s-au scurs în acel moment, inima ei strângându-se în timp ce ochii îi ardeau. Îi lăsă, știind că el nu o poate vedea, și se concentră pe duritatea lui în ea, care o apăsa atât de adânc încât aproape că se simțea puțin inconfortabil.

El nu a făcut-o mai tare, așa cum îi ceruse ea, ci s-a retras încet și a împins-o din nou înăuntru, atât de încet, încât a simțit creasta, venele, căldura, totul intrând în ea, ceea ce părea a fi la nesfârșit. I-a scăpat un geamăt înfundat, capul ei căzând pe spate, degetele ei săpându-i în partea laterală a gâtului, în timp ce el o ținea pe loc, complet la mila lui, împungând-o în ritmul lui.

Indiferent cât de mult își mișca șoldurile, cât de adânc îl strângea, el nu mergea mai repede. Dar a mers adânc, atât de adânc încât s-a simțit inconfortabil de plină când a ajuns la fund, l-a simțit apăsând undeva în interiorul ei la unghiul care i-a făcut pereții să îl mulgă mai repede, i-a simțit respirația întretăiată în urechea ei.

"Mai tare, te rog", a implorat ea, având nevoie de mai mult, având nevoie de frecarea neîncetată care să o împingă dincolo de limită, în loc să o tachineze chiar pe ea, oferindu-i un gust de extaz înainte de a i-l lua, iar și iar. Și cu felul în care era presată, nu-și putea mișca mâna în jos pentru a se ajuta.

El a păstrat controlul asupra rugăminții ei, rotindu-și șoldurile o dată într-o mișcare deliberată, iar ochii ei s-au închis, stelele izbucnindu-i în spatele pleoapelor în timp ce el atingea acel punct dulce și evaziv din interiorul ei. A făcut-o din nou, și din nou, și din nou, *loviți, trageți, rotiți,* iar și iar, încet și controlat și deliberat, iar bătăile inimii ei s-au accelerat, pulsând în gâtul ei, în gâtul ei, în păsărica ei. Pofta se încolăcea în pântecele ei ca un șarpe al păcatului, strecurându-se prin venele ei, desfășurându-se și mușcând până când a simțit căldura otrăvitoare consumându-i fiecare centimetru de piele, făcând-o febrilă, fervență, fanatică în dorința ei.

El a ciocănit în acel loc, neîncetat, constant, cealaltă mână strecurându-se spre clitorisul ei, frecându-l fără milă până când ea a simţit că picioarele încep să-i tremure, genunchii să-i tresară, respirațiile ei grele transformându-se în gemete, totul concentrat pe locul în care erau uniți, de unde arsura s-a răspândit și s-a răspândit și s-a răspândit până când ea a fost un dezastru tremurând, coapsele ei sacadându-se în strânsoarea lui, corpul ei căzând, dar ținut în picioare doar de penisul lui în păsărica ei și de pumnul lui în părul ei. Se simțea cu adevărat trasă în țeapă de el, controlată de corpul lui, și a ejaculat, atât de tare încât unghiile i s-au înfipt în partea laterală a gâtului, făcându-l să sângereze de forța orgasmului ei, cu ochii închiși, cu trupul în flăcări, cu gura deschisă într-un țipăt rămas tăcut pe care încă îl mai simțea tremurând în gât în timp ce înghițea aer.

El a alunecat afară și ea a țâșnit, fălcile tremurându-i, corpul ei căzând în pahar când mâinile lui au părăsit-o. Înainte ca ea să termine, mâinile lui s-au dus la scula lui și, în câteva secunde, ea a simțit țâșnetele calde ale seminței lui pe fundul ei expus, murdăria lui excitând-o chiar dacă tocmai venise, făcând-o să vrea mai mult.

S-a terminat în câteva minute sau ore, nu știa.

Ea a rămas lipită de geam când el i-a lăsat piciorul jos, făcând un pas înapoi.

I-a auzit din nou fermoarul și a deschis ochii ca să îl vadă în oglindă, aranjându-și hainele. A așteptat ca el să spună ceva, să o atingă, să o sărute ușor, orice. Privirea lui a rămas pe spatele ei timp de câteva secunde, pumnii lui strângându-se și desfăcându-se, iar ea a privit, fericirea ei post-orgasmică devenind goală când el s-a întors și a părăsit biroul, lăsând-o rece pe geam, cu sperma lui picurându-i pe fund și cu o greutate strânsă în stomac.

Capitolul 17

Alfa

"Ești un ticălos, știi?" Tonul ironic al lui Dante l-a luat prin surprindere la telefon.

Alpha o privea pe Jasmine vorbind cu una dintre fetele din sediul AV, cu mintea preocupată.

"Și eu mă bucur să te aud", spuse Alpha, distrat. Distrat de prea multe lucruri care se întâmplau în jurul lui. Criminalul își lăsase în sfârșit ADN-ul la ultima scenă. Soția lui îi dăduse peste cap de câteva zile. Sondajele lui se întorseseră cu privire la fetele dispărute. Sindicatul încerca clar să-l scoată din peisaj. Se întâmplau prea multe, iar capul lui se simțea scos din joc.

Iar ochiul care îi lipsea îl mânca ca o căţea.

La naiba, părea plângăcios. Alpha nu era plângăcios. Nu știa ce se întâmpla cu el zilele astea.

L-a auzit pe Dante oftând. "Amara a fost supărată de cât de repede ai plecat după nuntă. La fel și Tempest."

Alpha a mormăit. "Abia are un an."

"Și?" a argumentat Dante. Alpha știa mai bine să nu spună nimic despre mica prințesă a lui Dante. Nenorocitul fusese biciuit de ambele fete din viața lui, și asta fără rușine.

"Cum e căsnicia ta?", a întrebat bărbatul mai tânăr, fără niciun simţ al limitei sau al păstrării de sine. Căsnicia lui. Începuse ca o farsă, un joc, iar acum nu știa. Ura să recunoască cât de mult începuse să se bucure de compania ei, cum îl amuza cu cât de drăguță era și cum îl sedusese cu poznele ei. Începuse să se îndoiască de existența unui secret, motivele ei pentru căsătorie îi erau necunoscute și, având în vedere felul în care se purta, știa că cel mai bine era să treacă peste luni cu o oarecare distanță. Totul mergea bine. Până când ea nu mai apăru la turn.

Alpha își amintea că stătea în biroul lui, uitându-se la ușă, ceva răsucindu-i-se în stomac când ea nu a venit. L-a sunat pe Victor, care i-a spus că plecase acasă. Gândindu-se că poate nu se simte bine, a împachetat totul și a ajuns acasă, doar pentru a-l găsi gol, farfuria ei de cină spălată și uscată. Ea mâncase fără el. Și asta... făceau asta împreună. Ea se întorsese și plecase. Nu era ea însăși.

Și apoi îi spusese Alpha. Nu soț, nu chipeș, nu un nume absolut ridicol ca "plăcintă cu dovleac". *Alfa*.

Asta îl enervase, și se enervase și mai tare că se enervase. Pentru prima dată în viața lui, Alpha urâse să-și audă numele. Stând acolo, uitându-se la forma ei tăcută cum se ferește de el, ceva urât, urât se înrădăcinase în stomacul lui. Și nu dispăruse, nici când începuse să ia cina cu el în pijama, nici când pur și simplu se dusese la culcare și nici măcar nu încercase să interacționeze cu el, nici când nu-l mai îmbrățișase.

Ea se strecurase în spatele apărării lui, iar lui nu-i plăcea asta.

Alpha nu era lipsit de apărare, cu atât mai puțin în fața unei femei mici. Și totuși, noaptea trecută, când ea era pe cale să se ferească din nou, apărarea lui se spărsese de ferestrele biroului. Ea îl împinsese la limită, iar el i-o trăgea, și la naiba dacă nu se simțea bine. Dar fiind înăuntrul ei, nu-și pierduse controlul așa cum crezuse. Și asta îi dăduse un plan pentru a recupera controlul în dinamica lor. I-o va trage încet, îi va satisface pe amândoi, va rupe tensiunea sexuală, o va face fericită și va păstra distanța. El era cel mai bun singur, iar ea nu era decât o diversiune, una care se apropia prea mult, se strecura prea mult sub pielea lui. Nici nu-i mai păsa care erau motivele ei, voia doar să lase timpul promis să treacă cu plăcere. Timpul lor împreună avea să se termine și aveau să plece fiecare pe drumul său, satisfăcuți reciproc.

A fost un plan bun.

"De asta ai sunat?", a întrebat el ca răspuns la întrebarea lui Dante.

Dante a chicotit. "Atât de rău, nu?"

Nenorocitule.

"Oricum", vocea fratelui său vitreg a devenit sobră. "Morana a găsit ceva. Sindicatul a pus clădirea aia aici pe numele tău, dar au fost anunțați de cineva. Numele de utilizator al contului era "*f_finisher".* Adresa IP provine din centrul Los Fortis. Îți voi trimite adresa prin SMS."

Fortis Finisher.

Ce naiba?

Criminalul făcea parte din Sindicat? Unul dintre agenții lor căruia i s-a spus să îl vizeze pe Alpha și imperiul său? Sau era un liber profesionist, cineva pe care Alpha îl nedreptățise în trecut? Nu ducea lipsă de dușmani care ar fi fost bucuroși să-l vadă căzând și, în mod clar, ucigașul îi înscena ceva.

"O să verific", îi spuse el celuilalt bărbat, păstrându-și majoritatea gândurilor pentru el. Deși îl aprecia pe Dante și faptul că nu semăna deloc cu tatăl său, o parte din el nu se putea abține să nu simtă amărăciune față de trecutul lor comun. Nu era un om bun în niciun caz, iar faptul că Dante crescuse cu resurse pe care Alpha a trebuit să sângereze pentru a le câștiga și să-l roage pe Lorenzo Maroni să-i salveze mama, era încă un ghimpe în coasta lui.

Încercase să nu lase ca experiența sa anterioară să îi coloreze relația cu Dante, mai ales că celălalt bărbat fusese insistent în a dori să aibă o relație bună cu el, dar uneori asta se vedea. Alpha nu avea ușor încredere în oameni și, deși încercase să-și păstreze mintea deschisă, în cele din urmă, spera să fie complet de acord cu bărbatul, pur și simplu pentru că dorința de a avea o familie, orice familie, era acută în inima lui.

Nu se gândise niciodată că va avea copii, mai ales pentru că nu se gândise niciodată să aducă pe lume o viață fără mamă. Din propria lui experiență, știa cât de formativă era dragostea unei mame pentru un copil, iar el nu văzuse niciodată o femeie și simțise că vrea ca ea să-i nască copiii. Zephyr ar fi fost o mamă grozavă, era sigur, dar nu avea încredere în ea. Îi ascundea ceva și, deși nu avea senzația că era ceva nefast, îl neliniștea. Nu știa ce ar fi putut ascunde o fată ca ea, cu un trecut atât de diferit de al lui pe cât se putea imagina.

A văzut-o pe Jasmine dând ușor din cap și a încheiat convorbirea cu Dante, spunându-i că va lua legătura cu el în curând.

"A spus că a văzut un tip cu un hanorac negru", a început Jasmine apropiindu-se de el. "Și un alt tip care fugea. Cel cu glugă este cel care mi-a lăsat plicul pe mașină."

Un alt plic. De data aceasta cu o pată cu sperma lui găsită la locul crimei, un loc al crimei pe care oamenii lui reușiseră să-l acopere datorită acelui avertisment.

Alpha era complet nedumerit. Singurul loc în care își lăsase sperma recent fusese pe fundul soției sale și se îndoia că cineva ar fi putut să i-o fure fără știrea lui, mai ales cu toată supravegherea din clădire. Totuși, va verifica să fie sigur de două ori odată ce va fi singur.

"Altceva?" a întrebat Alpha, menținându-și conversația pe drumul cel bun.

Jasmine a scuturat din cap și a plecat. Hector a intrat, urmat de soția lui. Ea părea obosită. Lui nu-i plăcea asta, și nu-i plăcea că nu-i plăcea asta. Ea a ezitat în prag, cu incertitudinea în ochi, în timp ce se întreba cum s-ar fi putut schimba lucrurile după noaptea trecută, iar Alpha se întreba cum o femeie care purta totul pe față putea să-i ascundă ceva.

Hector a ridicat sprâncenele la ea, uitându-se între ei, transmițând clar un fel de tensiune. Asta a stimulat-o să își lipească un zâmbet fals pe față, unul care nu îi plăcea deloc, și să vină lângă el. S-a așezat pe brațul scaunului lui, și nu în poala lui, așa cum făcuse în fiecare seară în ultimele săptămâni, și, la naiba, lui *nu* i-a plăcut asta.

El s-a încruntat, dar se îndoia că ea l-ar fi văzut cu partea cicatrizată a feței lui îndreptată spre ea.

"Trebuie să-l doborâm pe ticălosul ăsta, șefu'." a rostit Hector, încrucișându-și brațele pe piept. "Fetele nu au mai fost atât de îngrozite de mult timp."

Era terifiant. Cu viteza cu care cădeau cadavrele, întregul oraș intrase în alertă. Poliția începuse în sfârșit să se ocupe serios de cazuri, iar oamenii lui din departament îl țineau la curent cu tot ce descopereau, ceea ce nu era nimic din ceea ce nu aflase de unul singur. Presa exagera, numindu-l pe făptaș de la Street Slasher la Fortis Finisher sau Red Ripper. Frica se înrădăcinase pe străzile sale, iar acum, el fusese scos din postura de observator pentru a se afla în mijlocul ei. Criminalul trebuia găsit, repede.

"Crezi că e un... om de serviciu?" a presupus Zephyr din partea sa, referindu-se la teoria comună pe care o elaborase poliția, conform căreia tipul era cineva care curăța străzile și le scăpa de indivizii cu risc ridicat. Mass-media mersese pe această teorie, împroșcând-o pe toate ziarele și canalele. Și toate se înșelaseră.

"Nu. Există un tipar al crimelor sale", a gândit el cu voce tare. "Nu ucide oamenii de pe străzi la întâmplare. Victimele lui, cel puțin cele de care știm până acum, au fost toate fete care voiau să plece de pe străzi."

"Deci el îi ține în afacere?" Vocea lui Zephyr era incredulă. "Dar de ce?"

"Cred că e mai mult decât atât", l-a privit Hector cu atenție. "Ei sunt victimele lui, dar tu ești ținta lui. Vine după ceea ce știe că este important pentru tine și te pregătește pentru asta. Întrebarea este de ce. De ce tu? Și de ce acum? Dacă ucide în mod activ de mai bine de doi ani, de ce a început să-ți însceneze asta și să planteze probe false la locul crimelor tocmai acum? Ceva trebuie să-l fi declanșat. Și trebuie să-l prindem înainte să facă mai mult rău."

Alpha a fost de acord cu fiecare cuvânt. "Ia-i pe Jasmine și pe Victor cu tine la ultima scenă. Du-te și verifică singur. Întreabă în jur. Vreau să știu orice ar fi putut vedea cineva. Și vreau să știu cum să-l contactez pe omul care îmi lasă mesaje."

Hector a dat din cap și a plecat, închizând ușa în urma lui.

Alpha își trezi ecranul computerului, făcând clic pe pictograma vocală din colț care fusese special concepută pentru vocea sa. "Afișează transmisia de securitate de ieri de la ora 20:00."

Pictograma a vâjâit când comanda sa a fost înregistrată și, în câteva secunde, avea ecranele împărțite care arătau diferite unghiuri ale clădirii de aseară. Totul arăta așa cum ar fi trebuit să fie. A dat clic pe ecranul cu biroul său, iar acesta s-a mărit.

A auzit-o pe Zephyr cu respirația întretăiată în timp ce îi privea pe ecranul alb-negru, corpul ei fiind complet ascuns vederii în timp ce el o acoperea, blugii

lui coborând în timp ce pompa în ea, doar piciorul ei bine conturat fiind vizibil în timp ce el îl ținea ridicat.

Sângele i s-a urcat la sculă, sunetul de la difuzoare amintindu-i de respirația lui grea și de gemetele ei. Era mare, și scula lui era mare, și nu știa cum îl luase, dar la naiba dacă senzația păsăricii ei umede strângându-se în jurul lui nu fusese cel mai bun lucru pe care îl simțise în ultima vreme.

Și-a desfăcut fermoarul de la blugi, scoțându-și scula, și a simțit cum ochii ei se îndreaptă spre el în timp ce el își trecea mâna peste ea. Era ca și cum barajul din el avea o fisură. Nu se eliberase complet, dar se scurgea din ce în ce mai mult, iar el voia mai mult.

"Da sau nu?", i-a adresat aceeași întrebare pe care i-o pusese și înainte, menținându-și decizia de a păstra relația fizică acum. Tensiunea dintre ei era prea mare. Încercase să reziste cât de mult putuse, dar în momentul în care ea îl numise bestie, ceva în el cedase. Din fericire, își păstrase încă suficient control încât să nu-și lase adevărata fiară să iasă la iveală. Atâta timp cât o ținea sub control, ar putea funcționa și ar fi mult mai puțin periculos pentru ea.

Ezitarea din răspunsul ei îl făcu să se uite într-o parte la ea, unde era cocoțată pe brațul scaunului său.

Ochii ei frumoși, cameleonici, îl priveau, verdele din alune dispărând pe măsură ce pupilele ei se umflau, privirea ei fixându-se pe chipul lui, nu pe penisul lui. Ea s-a aplecat mai aproape, apăsându-și buzele pe colțul gurii lui, chiar deasupra cicatricei, într-un sărut care s-a dus până la pieptul lui, făcând ceva să bubuie înăuntru.

Voia să întoarcă capul și să-i prindă buzele în întregime, să o guste din nou și să se delecteze cu felul în care ea îi răspundea cu atâta abundență. Dar sărutarea ei era periculoasă.

Din fericire, ea s-a tras înapoi înainte ca el să reușească.

"Da", a răsuflat ea încet, excitare clară în vocea ei.

Înainte ca ea să poată da înapoi sau să se răzgândească, el a tras-o în poala lui, ținând-o cu spatele la el și făcând-o să stea cu fața la monitor. Mulțumindu-i celui de sus că purta rochii, i-a dat chiloții la o parte. Îi avea pe cei pe care îi rupsese ieri, ascunși în sertarul lui după ce se masturbase în fața ei înainte de culcare.

Era udă, dar nu la fel de mult ca de obicei.

"Privește cum devii o mică curvă pentru mine. Doar pentru mine", i-a spus el cu voce joasă la ureche și a simțit-o cum se înmoaie, din cauza cuvintelor lui, a imaginii sau a amintirii, nu știa și nu-i păsa. Ea era suficient de lubrifiată, iar el s-a înclinat, alunecând înăuntru, ținându-și mâinile pe șoldurile ei.

Fundul ei curbat s-a lipit de pelvisul lui, spatele i s-a înclinat de plăcere când el a intrat adânc, mâinile ei căzând pe biroul din fața ei. Aterizându-și picioarele pe pământ, el s-a așezat în timp ce ea urca și cobora pe scula lui, pereții păsăricii ei mulgându-l și, la naiba, plăcerea îi urca pe șira spinării. Își dorea să o înțepe tare, să o împingă adânc în ea și să o umple în pântecele ei. Și-a imaginat cum ar fi fost ea, rotundă cu sămânța lui, țâșnind la atingerea lui, și asta i-a făcut ceva la creier.

El i-a apucat șoldurile când ea a încetinit și a ajutat-o să se miște, sprijinindu-și capul pe scaun în timp ce ea se flexa.

O bătaie în ușă a făcut-o să se liniștească în fața lui.

El a oprit filmarea și și-a împins scaunul mai aproape de birou, pereții ei fluturând în jurul lui odată cu mișcarea, și a ținut-o așezată în poala lui, masa acoperindu-le trupurile inferioare.

"Intră."

I-a simțit surpriza la comanda lui, încheieturile degetelor devenindu-i albe în timp ce ea stătea complet nemișcată, cu capul drept și privind monitorul ca și cum ceva foarte important era pe ecran și ea era concentrată pe el.

Doi dintre băieții lui care fuseseră într-o misiune de recunoaștere au pășit în birou, nefiind surprinși să o găsească în poala lui. De-a lungul săptămânilor, toată lumea din cartierul general o văzuse acolo la un moment dat, iar asta nu mai ridicase nicio sprânceană.

"Șefule," unul dintre băieți i-a dat din cap. "A existat un transport de fete către Sindicat acum douăzeci de ani. Au venit de la Tenebrae la Xalin la Los Fortis. Cincisprezece fete. Nu a existat nicio activitate interlopă în oraș pe atunci, așa că fetele au fost distribuite de aici. Am dat de urma a douăsprezece dintre ele. Nouă sunt moarte. Trei sunt sub sindicat. Trei sunt dispărute."

Faptul că Alpha a rămas tare în ea în timp ce asculta raportul macabru i-ar fi deranjat pe majoritatea oamenilor. Lui nu-i păsa, o ținea nemișcată și simțea cum pereții ei tremurau în jurul lui în timp ce ea îl privea purtând o conversație, un ușor tremur în corpul ei fiind singurul indiciu că abia își păstra calmul.

"Și Luna Caine?" întrebă el, interesat doar de informațiile pe care i le promisese fratelui său vitreg.

"Una dintre cele dispărute", a răspuns celălalt tip. "O urmărim, dar ne ia ceva timp."

Alpha le dădu un semn din cap. I-ar fi putut lăsa să plece, dar se bucura de chinul micuței sale soții, se bucura de felul în care încerca să pară complet

inocentă și concentrată asupra monitorului, în timp ce se încleșta în jurul penisului său ca o târfuliță intimă în prezența companiei.

La naiba, era *excitat.*

Așa că i-a ținut pe băieți de vorbă. Le-a cerut fiecare detaliu al raportului. Dacă li s-a părut ciudat, nu au comentat. Nici nu se uitau la soția lui, ceea ce îl bucura pentru că erau pricepuți și nu i-ar fi plăcut să-i piardă. Posesivitatea era atât surprinzătoare, cât și neliniștitoare, dar el o pusese pe seama faptului că ea îi purta numele. El avea o reputație și în timp ce ea era atașată de numele lui, ea făcea parte din ea. Era logic ca el să vrea ca toată lumea să țină minte asta și să o trateze la fel.

El i-a ținut de vorbă și și-a băgat încet mâna sub fusta ei, apăsându-i clitorisul.

Corpul ei a înghețat, degetele ei apucând marginea mesei atât de tare încât el se temea că își va rupe unghiile vopsite în roz.

I-a frecat clitorisul.

Bărbații au raportat.

Păsărica ei îl strângea atât de tare, încât simțea cum îi urcă focul pe șira spinării, direct la cap.

El a continuat să frece.

Bărbații continuau să vorbească.

Ea continua să tremure, coapsele îi tremurau în timp ce încerca să-și mențină partea superioară a corpului nemișcată.

L-a ciupit puternic între degete.

Și, cu o tresărire umedă, a ejaculat în poala lui, umerii lăsându-i-se în jos ca și cum tocmai ar fi suspinat, o respirație puternică părăsind-o.

I-a dat la o parte pe băieți, foarte aproape de a exploda, dar fără să vrea să intre în ea de dragul planului său.

Dându-i o palmă peste fund, el a împins-o în sus, a luat niște șervețele de pe birou și a venit în mâna lui.

După ce plăcerea a scăzut, s-a curățat și și-a băgat scula la loc.

În momentul în care el a terminat, ea s-a prăbușit, tot corpul ei tremurând. El a lăsat-o să-și tragă răsuflarea, redând din nou videoclipul, concentrându-se pe urmările sesiunii de pe ecran.

El a urmărit întregul videoclip, s-a văzut plecând, a văzut-o îndreptându-se pe ecranul alb-negru și curățându-se cu șervețelele de pe biroul lui. Ea a aruncat șervețelele folosite în coșul de gunoi din colț și biroul a rămas gol până când personalul de curățenie a venit dimineața să ducă gunoiul. Ucigașul ar fi putut lua șervețelele de oriunde, odată ce acestea au părăsit biroul său. Dar

întrebarea era: cum a știut criminalul să găsească mostra? A fost un noroc sau ceva mai nefast?

Alpha nu știa. Ignorând felul în care trupul ei moale și maleabil se cuibărea lângă el, a privit din nou videoclipul.

Capitolul 18

Zefir

A spune că Zephyr era confuză ar fi un eufemism. Habar n-avea ce naiba se întâmplase.

În ultimele două săptămâni, soțul ei a renunțat la politica sa de "fără contact sexual", relația lor trecând de la colegi de cameră la prieteni de sex într-o clipită, cu termeni și condiții despre care ea habar nu avea.

După modul foarte palpitant și ușor scandalizant în care o luase în biroul lui, în timp ce discuta cu bărbații lui, ca și cum ea nu ar fi fost la un fir de păr distanță de un orgasm masiv, o luase acasă. A salutat câinii, au luat cina și apoi, în timp ce ea strângea vasele, el a aplecat-o peste blatul din bucătărie, i-a strâns părul și a mârâit: "Da sau nu?"

Spusese da, și i-o trăgea. Încet, deliberat, într-o manieră atât de controlată încât o făcea să vrea să rupă lesa pe care el i-o punea în ritm, să încerce să scoată bestia la joacă. Încercase să vorbească, iar el nu făcuse decât să-i tragă părul pe spate, strâmbându-i gâtul și lovind undeva atât de adânc în ea încât își pierduse orice gând rațional. După ce fusese relaxată, el o ridicase și o pusese în patul ei, lăsând-o singură după aceea.

Și de atunci i-o trăgea peste tot prin casă - în patul ei, pe canapea, pe balconul lui, aplecat peste hamac, împins de cabina ei de duș. Peste tot. Și nu că i-ar fi părut rău, dar a lăsat-o confuză și ușor nemulțumită. Pentru că, în timp ce el a luat-o peste tot unde a putut, ori de câte ori a vrut, el s-a păstrat distant. Era mereu controlat, mereu lent, și o lăsa rece după aceea. De asemenea, el nu venea niciodată în ea. La început, ea crezuse că era pentru protecție și că el pur și simplu uitase prezervativele în căldura pasiunii, așa că ea îi spusese că era în regulă și că lua pilula. Asta nu schimbase nimic. El nu a intrat în ea, nu a îmbrățișat-o, nu a sărutat-o și, deși erau mai intimi fizic decât fuseseră vreodată, ea nu s-a simțit niciodată atât de departe de el ca atunci.

Nu mai vorbeau așa cum o făceau înainte. De fiecare dată când ea începea o conversație, hotărând că va ceda și îi va spune adevărul, el o apleca. Întotdeauna din spate. Întotdeauna încet și constant. Întotdeauna distant.

A făcut-o să vrea să plângă.

Ea ura când el făcea asta - i-o trăgea încet până-i ieșea creierul și apoi o lăsa neîmplinită, dorind mai mult. Iar în cele două săptămâni, el a făcut asta de multe ori. Era incapabilă să spună nu de fiecare dată când el o ruga, atât pentru

că îi plăcea senzația corpului lui apăsat pe ea, cât și pentru că nutrea speranța că *de* data *asta* va fi mai bine, că *de* data *asta* o va ține în brațe.

Și nu a făcut-o niciodată.

Devenise mai morocănoasă în ultima săptămână, mai retrasă, iar ea ura asta. Cu cât se întindea mai mult să îl îmbrățișeze, cu atât el se îndepărta mai mult. Cu cât voia mai mult să vorbească cu el și să comunice, cu atât zidurile lui se ridicau. Nici măcar nu mai știa ce poate face.

Zephyr se sprijinea pe marginea piscinei, privind priveliștea care își pierduse frumusețea pentru ea. Era weekend, ziua ei liberă, și își petrecea dimineața în piscină, sub soare, înainte să plece la SLF. Câinii leneveau pe terasă și, deși Zephyr nu fusese niciodată o înotătoare înrăită, îi plăcea piscina și îi plăcea să fie în apă. Plutind pe spate, privind cerul albastru și ascultând sunetele naturii, aproape că putea să uite de sine pentru câteva minute, să evadeze într-o lume din mintea ei.

O stropire puternică pe partea cealaltă a piscinei a făcut-o să deschidă ochii, spulberându-i fantezia.

Soțul ei străbătea apa cu ușurință, trecând pe sub apă înainte de a ieși la suprafață, îndepărtând apa cu mâna lui mare, ochii lui aurii luminându-se în soare.

Ura faptul că inima ei încă zvâcnea de fiecare dată când el era aproape.

Micul fraier.

Zephyr și-a pus coatele pe margini, sprijinindu-se de peretele piscinei, și l-a privit cum tăia spre ea în mișcări puternice. S-a oprit în fața ei, fețele lor fiind la același nivel, iar Zephyr a continuat să-l privească, încercând să înțeleagă unde îi era capul. Probabil că și el făcea la fel.

În liniște, ea și-a ridicat mâna și și-a atins cu degetele cicatricea de pe partea laterală a feței lui, trecând-o până la colțul gurii, încercând încă o dată.

"Cum te-ai ales cu asta?", a întrebat ea încet, simțind șanțul adânc al cărnii marcate.

"Nu știu." Vocea lui era aspră, iar brațele i se apropiau de părți pentru a o închide înăuntru.

Exact cum se gândise. Posibilitatea ca memoria lui să fie definitiv pierdută sau deformată devenea din ce în ce mai reală. Și dacă el nu-și amintea motivul cicatricilor din ultimul deceniu și nu-și amintea de ea după ultimele luni de când erau împreună, se îndoia că o va face vreodată, iar ea trebuia să se împace cu asta.

Și acesta era unul dintre motivele care o rețineau să îi spună adevărul despre trecutul lor, oricât de mult ar fi vrut să îi scape - exista un motiv pentru

care creierul lui o uitase. Dacă ea îi declanșa ceva în memorie de care creierul lui încerca în mod clar să-l protejeze? Dacă dezlănțuia o traumă puternică pe care mintea lui o suprimase? Nu putea risca asta, nu după ce văzuse cât de departe ajunsese el, cât de mult se antrenase pentru a-și depăși dezavantajul, cât de liniștit devenise cu ochiul lipsă.

Și-a lăsat degetele să alunece încet, până la plasturele de la ochi, simțind textura pielii. El a rămas nemișcat, lăsând-o să exploreze.

Ezitând, ea s-a uitat la el pentru permisiune. "Pot?"

Brațele i se strângeau în timp ce se agăța de marginea piscinei. Zephyr era conștientă de intensificarea respirației lui în timp ce degetul ei rămânea pe plasturele de la ochi. Ceva se întâmpla chiar acolo, în acel bazin de apă, în plină zi. În timp ce singurul lui ochi rămânea fixat pe ea, în timp ce el dădea din cap, ceva se întâmpla, se schimba, se realinia. Inima îi bătea cu putere, ea a ridicat clapeta, încet, până când a ajuns pe capul lui.

Și inima ei s-a frânt.

Pleoapele îi erau vindecate. Pielea fusese cel mai probabil cusută împreună atunci când suferise rana, cicatricea care pornea de la scalp fiind o linie verticală, urâtă, care trecea peste carnea pleoapelor. Cândva, acolo fusese un glob auriu, puternic și frumos, care o privise cu dragoste. Îl văzuse aprins de amuzament, de căldură, de afecțiune.

Ceva îi luase asta, i-o smulsese din ființă și nu-l lăsase decât cu cicatricea.

Ochii îi ardeau, ea a atins ușor tăietura de deasupra pleoapei, lăsându-și degetul să simtă carnea ridicată. El s-a încordat când degetele ei au făcut contact, urmărind-o cu mare atenție cu celălalt ochi. Zephyr a studiat cicatricea pe care o ascundea sub peticul de piele și s-a aplecat în față, sărutând-o ușor.

El a inspirat brusc, respirația lui fiind caldă pe gâtul ei.

Orice s-ar fi întâmplat între ei, orice gânduri ar fi avut despre ei, el împărtășise ceva intim, ceva important, ceva profund privat cu ea. Și asta conta mai mult decât orice altceva, nu? Asta îi dădea mai multă speranță decât ar fi putut avea orice altceva.

El o lăsase să intre în pielea lui. Ea trebuia doar să se acomodeze acolo.

Sărutându-i cu blândețe cicatricea, ea a urmărit urma liniei zimțate, ținându-i în mâini părțile laterale ale maxilarului, simțindu-i părul facial care îi acoperea palmele. L-a sărutat pe obraz, de-a lungul liniei până la colțul gurii, conștientă în tot acest timp de felul în care el se ținea, încordat și rigid, dar care îi primea afecțiunea. Și i-a oferit-o cu generozitate, iubindu-l așa cum îi dorea inima, deschis, fără rușine, din abundență.

Ea s-a oprit la colțul gurii lui, retrăgându-se un centimetru pentru a-l privi, cu pieptul zvâcnindu-i.

Din prima noapte de la bătaie, când ea a sărit pe el, el n-a mai sărutat-o. Prin toate jocurile lor și zarva din jurul casei, nu o sărutase nici măcar o dată, chiar dacă ea murise după gura lui, tânjind după gustul lui, flămândă într-un fel în care nu fusese niciodată pentru că el fusese chiar acolo, dar totuși atât de departe.

I-a ținut privirea, momentul suspendat între ei, invitația, rugămintea, chemarea clară în timp ce închidea ochii, așteptând, rugându-se, sperând că nu o va lăsa din nou rece, că va închide distanța și îi va reporni inima acolo unde se zbătea în pieptul ei.

El a împins-o subtil în fundul piscinei, cu respirația lui mentolată pe fața ei, cu brațele lui voluminoase care i se strângeau în lateral, cu peretele pieptului lui presându-i sânii. Sfârcurile ei, oricât de sensibile ar fi fost, se loveau de el. Ea a rămas nemișcată, ca un râu care așteaptă ca pământul să-și schimbe cursul, curgând unde o duce, întorcându-se când se apleacă.

"Nu trebuia să faci asta, Zephyr."

Cuvintele lui erau blânde, cu o tentă letală care o făcea să strângă mai tare ochii. Zephyr. Nu se mai numea "curcubeu" de atâta timp, încât devenise o amintire, așa cum devenise "rază de soare", un nume pe care îl ținea ascuns în siguranță într-un sertar mental, pentru a-l scoate când avea nevoie de alinare.

Nu a spus nimic, pur și simplu i-a ținut fața, dorința de a-i spune cine fusese cândva pentru el ciocnindu-se cu dorința de a-i proteja mintea de ea însăși. Și-ar fi asumat povara cu plăcere dacă asta l-ar fi ținut sănătos și în siguranță.

Și era foarte trist, dar îi era dor de el.

Era chiar acolo, lângă ea, iar ea îi ducea dorul cu fiecare celulă din corpul ei.

"Uită-te la mine", i-a ordonat el, iar ea s-a conformat, deschizându-și ochii și fixându-i privirea cu a lui.

Degetul lui mare a ajuns la bărbia ei, i-a ținut fața în loc, iar fața lui a coborât.

Inima trosnindu-i în piept, Zephyr i-a ținut privirea în timp ce el își lipise gura de a ei, buzele ei despărțindu-se într-un oftat când el s-a retras, urmărind-o ca un șoim, s-a apropiat din nou, lipindu-i un alt sărut moale de gură care contrazicea agresivitatea care fierbea în corpul lui.

Ea a închis ochii, abandonându-se senzației buzelor lui pe ale ei, părul lui facial frecându-i gura, limba lui trecând peste margine pentru a gusta puțin, bărbia lui ținând-o nemișcată. Ea a luat-o și i-a atins din nou cicatricea cu degetele.

Și barajul *a explodat.*

Într-o clipită, el a lipit-o de peretele piscinei, gura ei deschizându-se în timp ce el o jefuia ca un sălbatic într-un golf de comori, luând, revendicând și controlând tot ce putea atinge. Apa se prelingea în jurul ei în timp ce ea își înfășura picioarele în jurul taliei lui musculoase, înclinându-și capul într-o parte, mergând unde o ducea el, urmându-i exemplul în timp ce se hrănea cu sufletul ei.

A fost neglijent și înfometat și agresiv, numai buze, dinți și limbă. Și Zephyr nu se simțise niciodată atât de prețuită, atât de dorită, atât de dorită ca atunci.

S-au sărutat în piscină minute în șir, s-au sărutat și s-au sărutat și s-au sărutat. La un moment dat, el i-a dat la o parte bluza de bikini și i-a strâns sânii, trăgându-i de sfârcuri până când ea s-a zvârcolit împotriva lui. La un moment dat, ea și-a zgâriat unghiile pe spatele lui și a călărit împotriva durității care o apăsa în inima ei. La un moment dat, el a lăsat-o să respire în timp ce o mușca de bărbie înainte de a se arunca în ea pentru a gusta din nou, ca și cum nu se putea sătura de ea, ca și cum avea nevoie de sărutul ei pentru a rezista, ca și cum ea era salvarea pentru păcatele lui.

Nu știa cât timp au stat în piscină, doar sărutându-se, dansând cel mai vechi dans din lume cu trupuri care cunoșteau pașii chiar înainte de a-i gândi, într-o sincronizare care îi făcea să pară că o fac de ani de zile.

Sunetul lătrăturilor le-a spart bula.

Alpha s-a tras înapoi, cu pieptul zvâcnindu-i, buzele ușor umflate, pupila din ochiul lui auriu suflând în timp ce ea ofta, recuperându-și respirația, cu inima plină și corpul în flăcări, privindu-l. Mâinile lui s-au flexat pe șoldurile ei o dată, iar el a inspirat, dându-i drumul. Și-a aranjat plasturele de la ochi și s-a ferit sub apă, înotând spre cealaltă parte.

Zephyr l-a privit cum s-a ridicat, apa curgându-i pe trupul puternic, și s-a dus la scaunul de piscină pe care se afla prosopul. În timp ce el își înfășura prosopul mare în jurul șoldurilor, ea se întoarse să vadă ce făcuse câinii să latre. Hector stătea pe punte, cu fața încruntată, așteptându-l pe soțul ei, câinii stând în jurul lui. Privirea lui nu era bună, iar Zephyr s-a întrebat dacă totul era în regulă.

Ar fi ieșit din apă dacă ar fi purtat costumul de baie obișnuit, dar începuse să poarte bikinii minusculi acasă, simțindu-se confortabil în corpul și pielea ei, așa cum nu mai fusese niciodată, fără să se gândească la burta ei de buddha, la celulita de pe fund, la lipsa de spațiu între coapse sau la brațele ei fără tonus, nu în fața lui Alpha, nu cu felul în care o privea el, nu cu felul în care o făcea să

se simtă în preajma lui. Dar cu siguranță că nu avea de gând să iasă afară și să-i ofere lui Hector o priveliște a tuturor.

Alpha își înnodă prosopul în jurul șoldului în timp ce se îndrepta spre terasă, bărbatul care fusese în piscină cu ea dispărând cu fiecare pas, liderul lumii interlope întunecate luându-i locul. Câinii l-au adulmecat înainte de a se împrăștia, Bear venind la locul unde Zephyr plutea la marginea piscinei. Își aplecă capul pentru a o scărpina, iar ea îi făcu pe plac.

"Crezi că se va desprinde din nou, domnule Urs?", l-a întrebat ea încet pe canin, frecându-i capul, cu ochii pe soțul ei și pe mâna dreaptă a acestuia, amândoi vorbind serios. Câinele a dat un uf.

"Sper să nu o facă și el."

Capitolul 19

Zefir

Nu știa dacă se detașase, dar cu siguranță dispăruse. Și nu voia să presupună automat că era din cauza ei.

Nu a venit acasă în noaptea aceea, nici în următoarea, nici în următoarea, iar Zephyr a așteptat, a așteptat, a așteptat.

După ce plecase cu Hector după sărutul aburit, el nu se mai întorsese. Se dusese acasă după voluntariat, luase cina uitându-se la un film și, când devenise clar că el nu se va mai întoarce, se prăbușise pe canapea înconjurată de câini. Asta mai ales pentru că nu dormise niciodată singură în nicio casă, iar gândul de a urca în camera ei din casă înconjurată de sălbăticiuni o făcuse să tremure. Cel puțin cu câinii, nu fusese atât de rău. Ursul în special, așa drăguț cum era, se încolăcise pe picioarele ei, expansiunea și contracția corpului lui elegant ușurându-i puțin nervii.

Nala venise dimineața și o trezise, Leah venise imediat după aceea să aibă grijă de câini, iar Zephyr plecase la muncă cu Victor, se întorsese și așteptase. Se clătise și se repetă.

În seara următoare, coborâse la primul nivel pentru a se întâlni cu alți membri ai personalului de pe proprietate, luase cina vorbind cu Zen și se tolăni din nou pe canapea în compania câinilor, Bear lăsându-și capul pe stomacul ei cu compasiune canină.

Nici Alpha nu mai avusese niciun contact cu ea de câteva zile. Și deși instinctul ei o făcea să creadă că era din cauza ei, trecea peste asta. Era posibil să fi intervenit ceva urgent și el să fi fost suficient de ocupat încât să nu o sune. Îi spusese doar lui Victor să-i transmită mesajul că va fi plecat pentru câteva zile și asta fusese tot. Și putea foarte bine să fie vorba de rahatul cu lumea interlopă sau de rahatul cu criminalul sau de alte rahaturi de care ea habar nu avea pentru că el nu comunica cu ea.

Așa că încerca să nu o ia personal, chiar dacă știa sigur că Victor îi dădea informații despre ea. Și asta era nasol pentru că nu știa dacă era mai supărată sau mai rănită.

"Hei, Zee!" a strigat sora ei din spatele lungii săli comune din clădirea SLF, unde femeile care stăteau acolo se uitau la televizor sau jucau jocuri de societate. Zephyr a privit-o întrebătoare.

"O domnișoară vrea să vă vadă."

Zephyr își lăsă ochii să alunece spre o tânără fată de lângă Zen, ceva înflăcărat prinzându-i rădăcini în stomac. Fata, cu părul negru drept și ochii pe jumătate morți, nu putea avea mai mult de paisprezece ani. Dar vânătaia purpurie de pe partea dreaptă a feței ei o făcu pe Zephyr să strângă din dinți.

Oh, monstrul.

Și-a păstrat zâmbetul strâns pe față și i-a făcut semn fetei să înainteze spre scaunul din fața ei. "Vino aici, scumpo", a ademenit ea, păstrându-și vocea ușoară și moale.

Fata a înaintat încet, ca și cum ar fi fost îndurerată, iar degetele lui Zephyr s-au încolăcit în jurul foarfecei ei.

"E în regulă dacă îți ating părul, scumpo?" a întrebat Zephyr după ce s-a așezat timid, știind din experiență că unii supraviețuitori nu voiau ca cineva să le atingă părul sau anumite părți ale capului. Oricât de mult i-ar fi frânt inima, știa că trebuie să o întrebe pe fată.

Fata a dat din cap.

Zephyr îi dădu un zâmbet moale, încurajator. "Ai un păr atât de frumos. Știi ce vrei să fac cu el?"

Fata a scuturat din cap.

Zephyr și-a ridicat șuvițele blonde într-o parte a feței, ținându-și ochii departe de vânătaie. Cineva îl bătuse pe îngeraș în cel mai rău mod, iar Zephyr voia să-l găsească pe nenorocit, să-l înece într-o cadă și să-și arunce uscătorul de păr în ea.

Și-a fixat ochii cu cei gri ai fetei din oglinda de vizavi. "Ce părere ai? Îl voi tăia așa, ca să fie ca o pană și să cadă chiar aici, hmm?"

Maxilarul fetei a tremurat, dar a dat din cap.

Zephyr s-a pus pe treabă, ajustându-și scaunul și mutând chiuveta portabilă în spatele capului ei, spălând rapid părul fetei. Masându-i punctele de presiune de pe scalp pentru a-i oferi puțină ușurare, Zephyr a sporovăit, spunându-i fetei fără nume ce face la fiecare pas, vorbindu-i despre diferiți nervi din cap, văzând-o relaxându-se la auzul vocii ei. Nu o întreba niciodată nimic personal, învățând de timpuriu că supraviețuitorii nu vorbeau decât dacă voiau. După ce a terminat și părul ei era curat, și-a înfășurat un prosop în jurul capului și și-a îndreptat scaunul.

Zen i s-a alăturat pe o parte, scoțând chiuveta portabilă.

"Ești pe cale să fii uimită, dragă", i-a spus Zen fetei, luând loc. "Știi despre Cenușăreasa?"

Fata a dat din cap în timp ce Zephyr își scotea prosopul, pregătindu-și foarfecele și pieptănul.

Zen a preluat conversația. "Zee este ca zâna cea bună. O să te simți atât de nouă după ce termină ea. Uită-te la tot părul ăla blond și frumos!"

Doamne, își iubea sora și modul în care îi păsa cu adevărat atât de mult, modul în care îi stimula pe oameni să creadă în ei înșiși.

S-a apucat de treabă și, după aproape douăzeci de minute, era foarte mulțumită. Întregul look al fetei se schimbase, un bob elegant care cădea pe maxilarul ei, bretonul lateral cu pene adăugând o notă feminină stilului, făcându-i ochii gri să iasă în evidență.

"Îți place?" a întrebat Zephyr, fericită să vadă că munca ei aduce ceva în ochii tinerei fete.

"Da", a șoptit fata, vorbind pentru prima dată, ochii ei luându-și în considerare propria față. Și-a încrucișat ochii cu cei ai lui Zephyr în oglindă, spunându-i cu o singură privire mult mai multe decât ar fi putut cuvintele ei vreodată. Zephyr îi strânse ușor umărul. "Arăți minunat."

Fata și-a șters o lacrimă și s-a așezat mai dreaptă. I-a dat lui Zen un semn din cap, iar ei au plecat.

În timp ce Zephyr făcea curățenie în stație, se gândea la privirea tinerei fete. Acea privire era exact motivul pentru care Zephyr își petrecea ore întregi din weekend în acest loc, chiar dacă degetele o dureau la final, chiar dacă se ducea acasă și plângea după aceea în unele zile care o loveau puternic. Dar fiecare secundă a meritat.

"Doamna Villanova."

Vocea feminină venea din spatele ei. Se întoarse să o vadă pe Jasmine, una dintre fetele cărora le făcuse o schimbare de look cu mult timp în urmă. Își amintea de ea datorită mărcii pe care o avea pe față atunci, o marcă pe care o acoperise cu un tatuaj floral, făcând din linia maxilarului ei o operă de artă.

"Jasmine?"

Femeia a făcut ochii mari. "Îți amintești de mine?"

"Bineînțeles", a zâmbit Zephyr, verificând cât de diferit arăta față de ultima dată când o văzuse. "Arăți bine", a complimentat-o pe cealaltă femeie. "Stai, de unde ai știut că acum sunt doamna Villanova?"

Jasmine s-a așezat pe scaunul liber din fața ei. "Sunt una dintre santinelele lui Alpha. Victor mi-a spus că v-ați mutat aici. M-am gândit că e timpul să mă prezint cum se cuvine."

Stai, era aceeași Jasmine despre care vorbise zilele trecute? Lumea e mică.

Tânăra femeie se uită la Zephyr. "Victor mi-a mai spus că ai fost lăsată singură."

Zephyr s-a prăbuşit. Nu dormise bine de câteva nopţi, avea un junghi în gât de când dormea pe canapea, menstruaţia era pe cale să vină şi starea ei emoţională era proastă. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să vorbească despre soţul ei, pentru că era prea obosită ca să mai scoată la iveală supărarea. Îşi trecu mâinile prin părul Jasminei doar pentru a avea ceva de făcut.

"A fost un incident anul trecut", a vorbit Jasmine în liniște, deoarece mai erau și alții în apropiere, care o priveau în oglindă. "I-a rupt șoldul unei fete din greșeală în timpul... ei bine, în timp ce era cu ea. Nu a mai fost cu nimeni de atunci."

Zephyr a făcut o pauză, ascultând cu atenție. Rănise grav o femeie. Acesta era motivul pentru care nu se dădea în vânt după ea. Nu voia să lase bestia să iasă din nou. Doamne, cred că l-ar fi înnebunit latura lui protectoare. *Totul avea sens.*

"De ce îmi spui asta?" a întrebat-o Zephyr pe cealaltă femeie, curioasă.

"Pentru că îți sunt datoare", a declarat Jasmine, cu ochii aprinşi. "Nu știu de ce te-ai măritat cu el, dar am simțit că trebuie să te anunț. A intrat într-unul dintre marile turnee de lupte, şi nu a mai făcut asta de câțiva ani. Faptul că a fost în arenă mai multe nopți la rând în loc să fie acasă cu tine spune ceva."

"Că vrea să mă evite?"

"Exact. Şi Alpha Villanova este multe lucruri, dar un laș nu este unul dintre ele."

Jasmine a sărit jos de pe scaun. "Doar nişte alimente pentru gândire."

Zephyr s-a uitat la inelul de pe degetul ei, la inelul pe care i-l adusese chiar înainte de a se retrage, şi a decis că trebuie să facă din nou munca grea pe picioare. Doar o ultimă încercare.

Inimă proastă.

Şi-a încheiat activitatea de voluntariat la SLF, îmbrățișându-şi sora, şi a ieşit din clădire pentru a-l găsi pe Victor la telefon, sprijinit de maşină.

"Du-mă la el", a cerut ea, iar tânărul a privit-o surprins.

"Eh", a ezitat el. "E la o luptă în seara asta."

"Ştiu. Ia-mă sau mă duc singură." A alunecat în SUV. Victor şi-a terminat apelul şi s-a urcat pe scaunul şoferului, ieşind din parcare şi intrând pe strada aglomerată.

"Se bate des?" l-a întrebat ea pe singurul tip pe care şi-l făcuse prieten pe partea asta. Având în vedere că îşi petrecea cel mai mult timp cu Victor, care îi asigura securitatea, i s-a părut logic. În plus, ştia din experiența anterioară că era susceptibil la interogatoriile ei.

Victor a virat ușor la dreapta spre zona industrială. "Nu. De obicei, o face doar când are ceva energie acumulată. Obișnuia să lupte pe străzi în fiecare seară când eram mai tineri, dar nu a mai fost în arena mare de câțiva ani."

"Dar a luptat în ultima săptămână?" Ea a vrut să confirme.

"Da, doamnă."

"Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune așa."

"Da, doamnă."

Ugh.

Victor a oprit în parcarea unui depozit, mișcându-și bărbia spre acesta. "Asta e locația."

Mișto. L-a condus afară din mașină pentru câteva secunde și și-a desfăcut rapid sutienul. De obicei, nu-și lăsa sânii liberi, pentru că aveau nevoie de suport, dar trebuia să-l împingă la limită. Desfăcându-și părul, și l-a ciufulit cu degetele pentru a-i da un aer proaspăt ieșit din pat, și-a ajustat bretonul și s-a asigurat că bluza ei albastră arăta puțin decolteu. Coborând din mașină, l-a băgat în pantalonii ei scurți de blugi, bucuroasă că alesese ciorapii cu plasă pentru acea zi, și și-a pus rucsacul alb drăguț pe ea.

"Să mergem."

Victor a condus-o la cel mai mare depozit din cartier și, cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai tare se auzeau uralele din interior, mult mai tare decât la prima luptă pe care o văzuse.

Era destul de încântată să-l vadă în elementul lui. Nu o lăsase niciodată să vină la o luptă în urmă cu un deceniu, îi spusese că nu era un loc pentru o fată ca ea. Se întâlniseră în parcările întunecate, la fel ca cea prin care trecea ea, și-

"Se pare că va fi o luptă mare în seara asta", a murmurat Victor, întrerupându-i șirul gândurilor.

Zephyr se scutură pentru a-și limpezi mintea și se concentră pe prezent.

Au intrat și, de la bun început, și-a dat seama că era o luptă mult, mult mai mare. În primul rând, interiorul depozitului fusese transformat într-un fel de ring de luptă, mijlocul fiind unul dintre acele pătrate înălțate cu frânghii ale căror nume nu le știa. În al doilea rând, de data aceasta era o mulțime mult mai numeroasă și mai selectă. Majoritatea bărbaților, și câteva femei, stăteau în jurul ringului pe scaune pe o parte, separați de cealaltă mulțime care aplauda. În colțuri erau poziționați mai mulți bodyguarzi, de data aceasta cu arme, și un tip care lua pariuri pe jucători.

Victor a condus-o la un scaun gol din față și a așezat-o. Din locul ei, nu se afla nici la trei metri de ring.

Un crainic a sărit în ring, ridicând ambele braţe pentru a reduce mulţimea la tăcere.

"Doamnelor şi domnilor!" Vocea lui a răsunat în spaţiul mare. "Bine aţi venit la lupta preliminară a sezonului! Primul nostru meci, între omul faimos pentru că îşi tranşează adversarii cu câte o tăietură pe rând, omul care antrenează cei mai buni luptători de pe continentul său, tocmai din Rusia, doamnelor şi domnilor, Ravager!"

Zephyr a privit cum un bărbat surprinzător de arătos, înalt, fără cămaşă, cu părul blond ca gheaţa, a sărit calm în ring, cu mușchii bine definiți, o verighetă de platină strălucindu-i pe mâna stângă. Se uita la spectatori, nemișcat, aproape ca și cum s-ar fi plictisit, ochii lui luminoși observând totul. "Și de pe Riviera, masacrându-și adversarii, Hellhound!"

Doamne, cine a venit cu numele astea?

Un băiat slab și sprinten care părea să aibă în jur de 20 de ani a sărit în sus, zâmbind și făcând cu mâna mulţimii.

Prezentatorul a sunat clopoţelul și s-a retras.

Tipul de la Hellhound și-a pus un fel de chestie conectată pentru lovituri pe degete și a venit la Ravager, care s-a ferit, a prins gâtul băiatului într-o strânsoare și l-a rupt, totul în cinci secunde.

Zephyr a gâfâit când băiatul a căzut mort pe ring, mâinile ducându-i-se la gură. Mulţimea s-a dezlănţuit, banii au făcut schimb de mâini. Doi bodyguarzi l-au ridicat pe băiat și l-au luat.

Exact așa.

Mort.

Băiatul era *mort.*

Ea a tras de mâneca lui Victor. "Ce s-a întâmplat? Ce fel de luptă este asta? Asta nu s-a întâmplat data trecută!"

Victor a scuturat din cap. "Aia a fost o luptă locală. Ei pot merge în orice direcţie. Asta e internaţională. Moartea face cei mai mulţi bani".

"Și Alpha a fost... luptând în aceste meciuri ale morţii? Îşi omoară adversarii?"

Victor a râs. "De ce crezi că încă mai respiră? Nu degeaba i se spune The *Finisher*."

Sfinte Sisoe.

Sfinte Sisoe.

Știind că el a luptat a fost un lucru, dar văzând-o. Doamne, îi venea să vomite.

Zephyr și-a pus capul între genunchi și a respirat adânc, cu mâinile tremurându-i, întrebările care se învârteau în mintea ei de săptămâni întregi izbindu-i capul. Era cu adevărat depășită de situație cu el? Să-l fi tras în căsnicie pentru a-l iubi din nou fusese o greșeală? Ar fi fost el vreodată capabil să iubească după atâția ani de mers pe aceste străzi întunecate?

Pentru prima dată de când îl regăsise, Zephyr se simțea mai mult nesigură de propria decizie decât sigură. Vedea întunericul, știa că există întuneric, încerca să îi ajute pe cei care supraviețuiau prin el, dar nu îi aparținea. În inima ei, ea era lumină, în multe feluri încă nepătată de brutalitățile care existau în lume, și era recunoscătoare pentru asta.

Ce naiba făcea?

"Zee?"

Oh, Doamne, nu acum. Nu când era pe punctul de a face un atac masiv de anxietate.

A expirat și s-a îndreptat în timp ce Alec, fostul ei soț care o înșela, a luat loc lângă ea, chipul lui frumos încrețindu-se în confuzie văzând-o acolo, ochii lui căzând pe sânii ei.

Doamne, era o idioată.

"Îl cunoști pe tipul ăsta?" a întrebat Victor, mâna ducându-i-se la arma de la șold, gata să-l elimine.

Zephyr a suspinat. "Da. Pleacă, Alec", i-a spus ea fostului ei soț, ținându-și ochii ațintiți asupra inelului.

I-a simțit degetele atingându-i părul burgundy. "Frumoasă culoare. Am auzit că ești târfa lui Villanova zilele astea."

Nevastă, dar nu l-a corectat, conștientă fiind de modul în care opera Alec. El a provocat-o să îi acorde atenție și a luat-o ca pe o deschidere, așa că Zephyr l-a ignorat.

"Știe cât de bine sugi o sculă?"

El doar cerea o reacție, iar ea a strâns din dinți, ținând capul drept înainte. El a tras de șuvița ei. "Te iubesc, Zee. Mi-e dor de corpul tău mic și strâmt. Vino în spate cu mine."

Doamne, nu-i venea să creadă că a fost cu broasca asta timp de doi ani. Întotdeauna a fost atât de alunecos?

Prezentatorul a intrat din nou în scenă, aplaudând pentru liniște. "Ultimul nostru meci preliminar, doamnelor și domnilor", a răsunat din nou vocea sa, "este între campionul de anul trecut, Kraken of Killroy, și faimoasa bestie cu un singur ochi, chiar al nostru, The Finisher!"

Zephyr a privit concentrat cum campionul de anul trecut, un bărbat mare cu pielea închisă la culoare, a sărit pe scenă și a intrat în ring, săltând în picioare și scuturându-și mușchii, comportamentul său încrezător, intenția sa concentrată.

Și apoi, soțul ei, nu, *Finisher* a intrat în ring.

Nu-l văzuse niciodată așa.

Zephyr și-a ținut respirația, cu mâinile încleștate pe coapse în timp ce îl privea cum se îndrepta spre centru, fixându-și banda adezivă în jurul mâinilor. Purta o bandană în jurul frunții, probabil pentru a-și ține părul lung departe de față, corpul său masiv și semnele sale fiind expuse tuturor ochilor goi din încăpere, îmbrăcat doar în pantaloni scurți negri de sport. Se întreba cum se lupta cu un singur ochi, cum compensa dezavantajul față de adversarul său cu vedere perfectă.

Alpha și-a crăpat gâtul, și-a flexat degetele și a ridicat privirea, privirea lui îndreptându-se spre ea.

I-a văzut surpriza de pe față când a văzut-o acolo, urmată de ceva foarte, foarte întunecat, când privirea lui s-a îndreptat spre Alec, de lângă ea, de care uitase complet. I-a văzut maxilarul încleștat, degetele flexate din nou, ochiul luând în considerare fiecare detaliu al corpului ei așezat înainte de a zăbovi asupra mâinii pe care Alex o avea pe părul ei.

Lui Alpha îi plăcea părul ei.

Cu inima în gât, Zephyr a privit cum acesta s-a întors spre adversarul său când a sunat clopoțelul. Tot corpul i se simțea încordat, la limită, ca și cum ar fi fost pe cale să cadă de pe o stâncă foarte înaltă și foarte abruptă.

Prezentatorul a plecat cu ringul și meciul a început.

Bărbații se învârteau unul în jurul celuilalt, amândoi observând, dar fără să facă vreo mișcare. Krakenul a scos un cuțit, s-a ferit la dreapta înainte de a se îndrepta brusc spre stânga, în unghiul mort al lui Alpha, și l-a lovit, tăindu-i pieptul.

Zephyr s-a agățat de brațele scaunului, încheieturile degetelor devenindu-i albe, corpul tremurându-i din cauza adrenalinei pe care o simțea inundându-i organismul din cauza rănii lui.

Alpha nici măcar nu a reacționat la tăietură, doar s-a întors și a făcut o rostogolire pe sol, aterizând în picioare cu o mișcare agilă. Krakenul s-a întors odată cu el, nepermițându-i să ajungă la spate. L-a lovit din nou, dar a ratat, iar Alpha l-a lovit puternic în stomac, forța loviturii făcându-l să se clatine înapoi. Krakenul și-a revenit, scuturându-se, și s-a îndreptat din nou spre Alpha, furios, iar *Finisherul* l-a apucat de încheietură, răsucindu-i brațul la spate în

timp ce se poziționa în spatele Krakenului. Cu mâna liberă, a prins cealaltă încheietură a mâinii care ținea cuțitul și a dus-o la gâtul Kraken-ului.

Zephyr privea, deopotrivă captivată și îngrozită, cum le întorcea cu fața la ea, asigurându-se că se uită.

Nu se putea uita în altă parte nici dacă încerca.

Ținându-și privirile încrucișate, el i-a tăiat gâtul, centimetru cu centimetru.

Mulțimea s-a dezlănțuit în jurul ei, scandându-i numele, strigând cuvinte care erau doar un zumzet în tot sângele care îi curgea prin urechi.

Ea a continuat să privească, incapabilă să se miște.

Alpha se îndepărtă de cadavru, lăsându-l să cadă jos, cu pieptul și brațele acoperite de sudoare și sânge, și cu ochii pe ea. Cuțitul în mână, a sărit de pe ring, arzând-o cu intensitatea lui până când respirația a devenit dificilă, și s-a îndreptat spre ea.

Ea și-a înclinat capul pe spate când el a păși între picioarele ei, suficient de aproape încât bărbia ei să-i atingă coapsa. El a ridicat cuțitul și ochii ei s-au mărit, neînțelegând ce se întâmplă.

În cele din urmă, le-a întrerupt privirea, mutându-și ochii într-o parte.

Zephyr se întoarse să-l vadă pe Alec înghețat pe scaun, cu cuțitul sub încheietura mâinii care îi atinsese părul, marginea lamei apăsând pe ea până când putu să vadă o linie de sânge rupând pielea.

"Va fi gâtul tău data viitoare când te voi vedea lângă soția mea", a mârâit Alpha încet. "Ne-am înțeles?"

Alec a înghițit în sec și a dat din cap.

"Atunci du-te dracului."

Atunci lama i-a ajuns la bărbie, aproape așa cum făceau întotdeauna degetele lui, îndreptându-i atenția înapoi spre el.

"Cine sunt eu?", a întrebat el liniștit, cu fața la nivelul taliei lui, cu ochii ei absorbiți de ai lui.

"Ce?"

"Cine. Sunt. I?"

A înghițit în sec. "Soțul meu."

Partea nevătămată a gurii lui s-a ridicat, dar amuzamentul nu i-a ajuns la ochi. Înainte ca ea să mai poată răsufla, el i-a strâns părul în mâna liberă, prinzându-l într-un mod care i-a făcut scalpul să i se rumenească de senzații. Lama a coborât de la bărbie, iar respirația ei s-a întretăiat, corpul ei fiind cuprins de un flux de senzații la semnalele confuze pe măsură ce cobora pe gâtul ei, pe panta pieptului ei zvelt, ajungând să se odihnească în decolteul ei.

"Și tu cine ești?"

Gura ei s-a întredeschis. "Soția ta."

El a lăsat cuțitul să coboare pe panta sânului ei drept până la sfârcul ei ascuțit, lovindu-l cu lățimea lamei, iar ea a oftat, căldura răspândindu-se prin corpul ei, adunându-se între picioarele ei.

"*A mea.*"

Cu acel singur cuvânt, ea a fost distrusă, decimată, terminată, fiecare celulă din corpul ei sfârâind la cererea foarte publică, foarte dominatoare a ei.

Pentru a accentua și mai mult ideea, a aruncat cuțitul la o parte, s-a aplecat, a tras-o peste umăr, dându-i lumea peste cap încă o dată.

Capitolul 20

Zefir

Ea s-a agățat de el în timp ce o ducea prin mulțime undeva în spatele depozitului, corpul ei zdruncinându-se pe umerii lui largi, coapsele lipicioase de sângele de pe pieptul lui, sânii ei liberi atârnând în jos și aproape amenințând să iasă din decolteu din cauza gravitației.

Au fost huiduieli, strigăte și sugestii murdare în timp ce el mergea cu hotărâre, cu mâna pe fundul ei într-un mod care striga "proprietar".

O ușă s-a deschis și s-a închis, apoi ea era în picioare și stătea pe o masă într-un fel de vestiar și, înainte de a putea procesa orice altceva, mâna lui era înfășurată în jurul părului ei, trăgându-i capul înapoi, corpul lui la nivelul ei, sângele adversarului său mort mânjindu-i pieptul de la el, umflătura mare din pantalonii scurți presând în păsărica ei.

"Ai vrut bestia", a mârâit el pe buzele ei. "Iată-l."

Gura lui a sărutat-o furios pe a ei - adânc, întunecat, decadent. A fost carnal, mistuitor, revendicativ, pârjolind-o de la rădăcina scalpului de unde trăgea el până la vârful degetelor de la picioare. Era ceea ce își imagina ea că un Neanderthal i-ar fi oferit femeii sale după ce ar fi vânat un urs, ceea ce un pirat i-ar fi oferit fecioarei după ce i-ar fi cucerit corabia, ceea ce un războinic i-ar fi oferit amantei sale după ce i-ar fi ucis dragonii.

A fost un sărut al revendicării, al puterii, al foamei, unul care să facă sângele să fiarbă și capul să se învârtă, iar ea a căzut în spirală cu limba lui în gura ei. Gura lui a rămas pe a ei, mâna lui liberă apucându-i sânul și strângându-l dureros. Gura ei s-a deschis într-un oftat și el s-a retras, privind-o cu ochiul acela auriu, fața lui mai întunecată, mai dură, mai fierbinte ca niciodată.

Mâna lui s-a relaxat pe sânul ei, privirile lor s-au încuiat, iar el i-a plesnit sfârcul.

Un țipăt i-a scăpat.

"Mai tare", a poruncit el, lovindu-i celălalt sân cu palma mare, chiar pe sfârc, și la naiba dacă căldura nu a izbucnit din puncte pentru a se aduna în burta ei, coapsele ei strângându-i talia. Era prima dată când el făcea așa ceva și, Doamne, ea îl dorea și mai mult. S-a aplecat mai aproape, dorindu-i din nou gura, dar el a evitat. Degetele lui au tras cu putere de sfârcul ei suprasensibilizat, înainte de a-i mai da o palmă. "Mai tare."

A gemut, închizându-și ochii, în timp ce greutatea sânilor ei creștea odată cu sângele, sfârcurile ei turgesc din cauza senzațiilor.

El și-a înfășurat pumnul într-o altă buclă din părul ei și i-a tras capul înapoi, inhalându-i linia gâtului, buzele lui oprindu-se la urechea ei. "Ți-a plăcut afară?"

"Da", a răsuflat ea în timp ce degetele lui îi smulgeau sfârcul rigid, strângându-l iar și iar, făcându-i șoldurile să se miște ritmic împotriva erecției lui, urmărind plăcerea promisă.

"Vrei bestia, târfulița mea?" Vocea lui adâncă în urechea ei o făcu să gâfâie, cuvintele lui smulgând ceva murdar din ea. Doamne, da, voia să fie cea mai nerușinată pentru el, voia ca el să îi facă tot ce dorea.

"Da." Ea a încercat să se miște mai mult, dar fără succes. El o imobilizase, iar asta nu făcea decât să-i sporească excitația, știind că era complet la mila lui în timp ce el îi făcea tot ce voia acolo.

El și-a apăsat umflătura direct în clitorisul ei peste hainele lor, trăgând-o de păr și de sfârc în același timp, mușcându-i lobul urechii, sângele și sudoarea de pe corpul lui acoperind-o pe al ei, iar maxilarul ei a tremurat, plăcerea ei atingând apogeul. Urma să vină dacă el nu se oprea. Nu știa dacă era din cauza instinctelor inferioare care reacționau la sânge și la feromonii lui, sau doar din cauza faptului că nu avusese nicio plăcere timp de o săptămână după ce el o făcuse să ejaculeze zilnic, sau doar din cauza naturii foarte posesive a pretenției lui. Dar în timp ce el îi trăgea, îi plesnea și îi răsucea sfârcurile, scuturându-și lungimea tare împotriva ei, iar și iar, chiar peste clitorisul ei, Zephyr a simțit începutul orgasmului, plăcerea trecând prin sângele ei, capul ei căzând pe spate, totul, de la mâna lui în părul ei, la degetele lui pe sânii ei, la gura lui pe gâtul ei, la penisul lui pe clitorisul ei, hipersensibilizându-i corpul până la punctul în care nu mai putea suporta avalanșa de senzații.

Cu un zgomot puternic, ceva între un geamăt și un țipăt, ea s-a sfărâmat în brațele lui.

"Uită-te la tine cum mă uzi." El a arătat umezeala foarte evidentă dintre picioarele ei, corpul ei lubrifiindu-se în speranța că el o va devasta.

"Ai stat acolo, goală ca dracu' sub asta, și ai lăsat un alt bărbat să-ți respire aerul", i-a șoptit el încet, periculos în gât. "Data viitoare, va fi sângele lui pe pielea ta când o să ți-o trag atât de tare încât nu te vei mai putea mișca săptămâni întregi. Pune-te în genunchi."

A înghițit în sec, cu inima izbindu-i-se de coaste, cu mintea zbuciumată în timp ce se lăsa în jos, mâna lui în părul ei ținând-o nemișcată. El și-a dat jos pantalonii scurți, expunându-se în fața ei pentru prima dată, iar Zephyr a rămas fără suflare. Întotdeauna îl simțise pe la spate sau pe deasupra hainelor

și știa că era bine dotat, dar văzându-l a făcut-o să realizeze *cât de* bine dotat era. Putea foarte bine să i-o tragă și să o facă să simtă asta săptămâni întregi.

Ea s-a aplecat în față pentru a-l lua în gură, dorind să-l guste pentru prima dată, dar el a ținut-o pe loc cu o mână, masturbându-se cu cealaltă, privind-o. Mâna lui mare se mișca în sus și în jos pe arborele lui, penisul lui fiind îndreptat spre sânii ei. Ea i-a strâns, adâncindu-și decolteul, și și-a tras bluza în jos, expunându-i, sfârcurile fiindu-i tari și dureroase de la degetele lui aspre.

El a gemut la această priveliște, lăsându-și capul pe spate, venele apărându-i pe antebrațul adiacent cicatricei și pe gât, în timp ce el a ejaculat, cordoane din sămânța lui caldă lovindu-i pieptul.

Zephyr a respirat mai tare când el a terminat. Nu apucase să-l termine așa cum ar fi vrut, dar nu se supăra, nu văzându-l cum se desface așa.

El îi dădu drumul la păr și se duse la unul dintre dulapurile din cameră, aruncându-i un prosop să se curețe. Zephyr s-a ridicat în picioare, cu picioarele tremurându-i, cu genunchii dureroși, și și-a șters lichidele de pe piept cum a putut mai bine, ajustându-și bluza în timp ce se uita la el, care stătea la câțiva metri distanță, redevenind rece și calm.

"Nu trebuia să vii aici."

Punea din nou distanță între ei.

Buzele i se strângeau, furia, durerea, dorul revenind.

"Nu te-ai întors."

Nu o făcuse. Nu de zile întregi. Nu de săptămâni. Nu de ani de zile. Ea a așteptat.

O lăsase singură pe marginea unui drum și nu se mai întorsese, iar o parte din ea îl ura atât de mult pentru asta.

Ea a închis distanța dintre ei, împingându-se de pieptul lui. "M-ai părăsit." Ura felul în care îi tremura maxilarul când amintirile pe care le ținuse la distanță au inundat-o în starea ei vulnerabilă. "M-ai uitat", a șoptit ea, incapabilă să mai țină asta în ea. Secretul devenise otravă în venele ei, corodând-o din interior în timp ce încerca să îl protejeze.

Partea nevătămată a feței lui s-a încruntat, privirea lui fixându-se pe ea. "Nu te-am uitat."

"Ai făcut-o." Ochii ei s-au îndreptat spre gâtul lui, iar ai ei s-au strâns. "Și nici măcar nu știi asta."

Mâna lui a ajuns la bărbia ei, atrăgându-i ochii să vadă o privire feroce pe fața lui în timp ce încerca să înțeleagă ce voia să spună. El nu ar fi înțeles. Nu va înțelege niciodată.

Și dintr-o dată, s-a simțit complet *epuizată.* El trăgea și împingea și trăgea și împingea și ea era secătuită. Nu mai avea nimic de dat.

S-a prăbușit, iar capul i s-a așezat pe pieptul lui. Probabil că ar fi trebuit să-i pese că erau acoperiți de sângele cuiva, dar pur și simplu nu putea să se deranjeze. Își simțea inima prăbușindu-se, emoțiile intrând într-o altă spirală descendentă a urâtului, și tot ce voia era să meargă acasă, să doarmă și să nu se miște până nu se simțea mai bine. Dar nu știa unde ar putea dormi - camera ei din conac era tulburătoare singură, canapeaua o durea și el nu o voia în patul lui.

Totul s-a prăbușit peste ea.

La ce se *gândise?*

Asta a fost chestia, ea nu a fost. *Simțise* și luase deciziile din inimă și nu din cap. El nu-și amintea de ea din cauza rănii care îi luase ochiul și se părea că nu-și va aminti niciodată. Dar ea spera, undeva în adâncul sufletului, că poate timpul petrecut împreună va declanșa un răspuns emoțional în el, fără să ia în considerare faptul că el își petrecuse ultimii zece ani fără să vrea să simtă. Putea să-i povestească despre istoria lor, dar ce rost avea? Era atras sexual de ea, se simțea teritorial față de ea, dar asta nu echivala cu niciun atașament emoțional. Pentru el, să pună distanță între ei era ușor. El nu a avut probleme detașarea pentru că el nu a fost atașat în primul rând. O dusese într-un oraș nou și o lăsase singură, o dusese la el acasă și o abandonase timp de câteva zile. Și dacă ea nu ar fi venit aici să-l găsească, probabil că și-ar fi petrecut întreaga durată a restului căsniciei lor departe, cu ea urmărindu-l.

Doamne, era o *proastă.* O proastă prea emotivă care se atașase prea ușor de speranță.

O lacrimă a căzut pe obrazul ei și pe umărul lui.

Mama ei avusese dreptate. A fost o farsă de căsătorie.

Ea a inspirat, respirând adânc parfumul lui, fixându-l în memorie înainte de a se îndepărta, fizic și mental. Trebuia să înceteze urmărirea. Trebuia să plece, să se regrupeze, să desfacă mizeria pe care o făcuse în viața amândurora.

A fost o greșeală. O greșeală bine intenționată și îndrăgostită, dar totuși o eroare.

S-a îndepărtat un pas și a simțit privirea lui asupra ei pentru un minut lung, degetul lui urmărind lacrima de pe obrazul ei.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat el încet, iar ea a evitat să se uite la el, îndreptându-și hainele.

"Trebuie să plec", i-a spus ea, rupându-i strânsoarea și îndreptându-se spre ușă, având nevoie de spațiu de la el.

Mâna lui pe braţul ei a oprit-o. "Ce s-a întâmplat?", a întrebat el din nou, iar ea a mai tras adânc aer în piept, neştiind cum să îi răspundă. Aşa că n-a făcut-o. Oricum, comunicarea lor era naşpa. S-a desprins din strânsoarea lui liberă şi a deschis uşa.

Victor stătea de pază afară, împiedicând pe oricine să vină în calea lor.

"Poţi să-mi dai haina ta, te rog?", l-a întrebat ea, simţindu-se murdară şi mizerabilă, şi cu adevărat degradată pentru prima dată în viaţa ei.

Victor şi-a scos fără cuvinte haina şi i-a înmânat-o, cu ochii aţintiţi spre bărbatul pe care îl simţea în spatele ei. Simţea cum privirea lui singulară o străpunge şi a ignorat-o. Înfăşurându-şi jacheta în jurul ei în timp ce Victor îi înmâna geanta pe care o lăsase pe scaun, ea s-a îndepărtat. A luat geanta şi şi-a ţinut capul plecat, ieşind din depozit şi intrând în parcarea întunecată. Respiraţia îi tremura. S-a urcat în maşină, iar Victor a urcat să conducă.

"Acasă?" a întrebat el, pornind contactul, şi nu, ea nu voia să meargă acasă pentru că nu se simţea ca acasă. Nu simţea că aparţine locului ei, nu într-un loc în care îşi aruncase inima din nou şi din nou, doar pentru ca ea să fie respinsă.

"Aş dori să merg la apartamentul surorii mele, vă rog."

I-a văzut ochii lui Victor în oglinda retrovizoare, dar el şi-a ţinut limba şi a condus în noapte.

Zephyr privea pe fereastră, sprijinindu-şi capul de geam, încercând să-şi strecoare gândurile şi să înţeleagă ce simţea, amestecul exagerat de emoţii din interiorul ei fiind derutant. O parte din ea încă voia să se întoarcă şi să lupte pentru ei, partea care fusese fascinată de el la zece ani, se îndrăgostise de el la optsprezece şi îl regăsise acum. Acea parte voia să sară în braţele lui, aşa cum făcuse în acea primă seară la luptă, şi acea parte voia să rămână în speranţa că poate îl va face şi pe el să o iubească.

Dar o altă parte, o parte mai întunecată, îşi bătea joc de fata cu dragoste şi îşi batjocorea speranţa. Îi spunea că e o proastă pentru că a crezut că e posibil, o idioată pentru că a încercat, şi că nu a făcut altceva decât să se pregătească pentru mai multă suferinţă în ultimele luni. Deşi poate că el nu o rănea intenţionat, avea puterea să o distrugă. Îşi amintea sentimentul când o lăsase singură în Tenebrae, când îi spusese fratelui său că nu era o "căsătorie adevărată", când o dusese la el acasă şi o lăsase complet singură într-un loc nou.

Un pas înainte, zece paşi înapoi. Şi ea era doar... terminată.

Maşina s-a oprit în faţa fostului ei bloc de apartamente, iar ea a coborât, târându-se până la uşă. A introdus codul şi s-a întors spre Victor, care o escortase până acolo.

"O să stau cu sora mea", i-a spus ea, încă strângându-i jacheta. "Mâine nu am de lucru, așa că nu trebuie să fii aici. Îți voi curăța jacheta și ți-o voi returna."

Victor i-a aruncat o privire îngrijorată. "Trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de mine."

I-a zâmbit puțin și a intrat în clădire, închizând ușa în urma ei. După memorie, a ajuns în fața fostului ei apartament și a sunat la sonerie. Era o seară târzie de weekend și, de obicei, Zen stătea trează în acele zile, urmărind un serial polițist.

Ușa s-a deschis pentru a o descoperi pe sora ei surprinsă, care s-a uitat la ea și a tras-o înăuntru. "Oh, Zee."

Zephyr a izbucnit în plâns.

Capitolul 21

Zephyr, acum zece ani

Parcarea vechii şcoli în care s-au întâlnit ar fi înfiorătoare dacă nu ar fi vorba de aleea îndrăgostiților de după colţ, unde toţi copiii se strecurau pentru a se întâlni.

Zephyr aştepta lângă gardul de delimitare, în spațiul umbrit din spatele clădirii, auzind sunetele unei petreceri şcolare undeva pe câmp în timp ce aştepta. Nu era şcoala ei, nici cartierul ei, casa ei fiind la trei kilometri distanță de locul respectiv. Dar era cel mai apropiat loc privat pentru ei, departe de lumea ei şi departe de a lui. El nu voia niciodată ca ea să se apropie de cartierul lui, iar ea nu-l putea avea în al ei fără ca părinții ei să afle, iar mama ei nu ar fi acceptat niciodată.

Zephyr se uită în jos la ceasul de la încheietura mâinii, un cadou pe care i-l făcuse cu câteva luni în urmă, la împlinirea vârstei de optsprezece ani, faţa înroşindu-i-se de amintirea a ceea ce îi mai făcuse în acea noapte. O împinsese chiar împotriva gardului de care se sprijinea şi o devorase. Ea voia mai mult. Îl dorea pe el.

Un zgomot din dreapta ei a făcut-o să ridice privirea, un zâmbet despicându-i obrajii când l-a văzut alergând spre ea, într-un tricou negru şi blugi, cu părul negru dezordonat şi ud de la duş. El a intrat direct în spațiul ei personal şi i-a ţinut faţa în mâinile lui mari, înclinându-şi buzele peste ale ei, sărutând-o adânc.

"Vreau să-ţi mănânc zâmbetul, rază de soare", a spus el în gura ei. "Înghite-l întreg şi luminează-mi interiorul cu el."

Ea a zâmbit mai larg, lăsându-l să o sărute cât a vrut, împingându-şi degetele prin firele lui umede. Întâlnirea cu el fusese fatală. Deşi îl urmărise de-a lungul anilor datorită uneia dintre prietenele ei care locuia în cartierul lui, nu vorbise niciodată cu el până acum două luni. Prietena ei o dusese să îl vadă luptând, dar a părăsit-o pentru prietenul ei. Zephyr, singură şi speriată, se întorcea acasă când a văzut-o. A condus-o pe jos până acasă, pentru că nu avea maşină, şi timp de opt kilometri, au vorbit, au vorbit şi au vorbit. Ea mărturisea că îl văzuse cu câțiva ani în urmă, că o cunoscuse pe mama lui şi că îl urmărise de la distanță de-a lungul anilor. Şi el ar fi vrut să o vadă din nou după ce a lăsat-o în faţa casei ei.

Şi de atunci nu făcuse decât să devină mai profundă, mai intensă. Ştia că vor fi împreună pentru totdeauna, că dragostea lor este sortită ca a părinților şi

bunicilor ei. Întotdeauna a avut o legătură cu el pentru că erau meniți să fie împreună.

El a tresărit brusc în gura ei și ea s-a retras, ridicând privirea să vadă de ce. Partea laterală a buzelor lui era ușor vânătă.

"Tocmai ai venit de la o luptă?" A atins ușor vânătaia. Ochii lui chihlimbar intens, aproape ușori ca aurul lichid, o priveau. Știa că lui îi plăcea când se agita pentru el, chiar dacă ei nu-i plăceau luptele.

"Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip", râse el cu un râs întunecat. Deși era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât ea, experiențele de viață îl întărâtaseră, îl maturizaseră dincolo de vârsta lui. Încerca să nu lase să se vadă asta în timpul lor limitat împreună. A lipit-o de gard, sărutând-o pe gât, acolo unde se întâlnea cu umărul ei.

"Într-o zi, curând", i-a spus el între două mușcături. "O să-mi iau o mașină și o să te iau de acasă ca să nu mai trebuiască să vii pe jos până aici. Un Jeep." Nasul lui i-a inhalat parfumul, iar ea s-a bucurat că își pusese parfumul lui preferat. "Și o să te duc la un drum lung departe de oraș. Ți-ar plăcea asta?"

Ea a zâmbit, privind în sus la stele. "Mmmhmm."

"Și într-o zi, voi ieși din gaura asta de rahat. Mă voi îmbogăți. Îți voi construi o casă. Voi avea câini. Îți plac câinii, nu?"

În teorie, ea a făcut-o. "Cred că da."

El a pufnit un râs pe gâtul ei. "Și într-o zi, când voi avea bani, îți voi cumpăra cel mai frumos inel, rază de soare. Vrei să iei asta?"

Ea s-a tras înapoi, mâinile ei luându-i obrajii roșii. "Nu mi-ar plăcea nimic mai mult."

I-a lăsat un sărut pe buze. "Raza mea de soare. Mă luminează dinăuntru."

Zephyr se topi de el, ochii ei arzând în timp ce el continua să vorbească.

"Mă faci să vreau să fiu un bărbat mai bun pentru tine."

O, Doamne, avea de gând să o facă să plângă.

Sunetul telefonului care îi suna l-a îndepărtat. A preluat apelul, jucându-se ușor cu părul ei în timp ce asculta pe cineva vorbind la celălalt capăt al firului. "Bine, dă-mi două minute."

Zephyr s-a uitat la el cu întrebări tăcute.

I-a oferit un zâmbet răutăcios, arătând brusc foarte chipeș. "Am o surpriză pentru tine."

Inima îi zvâcnea în piept. "Ce?"

El a scuturat din cap, mergând înapoi, arătând spre ea cu un zâmbet. "Rămâi acolo. Nu te mișca. Mă voi întoarce."

Zephyr a râs. "Bine. Ce se întâmplă dacă un băiat vine să flirteze cu mine în timp ce tu nu ești aici?"

Ochii i s-au întunecat. "Spune-i că ești a mea. Ar scăpa dacă ar ști ce e bine pentru el."

Zephyr râse în timp ce își împinse părul înapoi de pe frunte, fugind după colț și dispărând din peisaj.

Ea a rămas cu ochii pe colț, așteptând, cu un zâmbet pe față.

Zece minute.

Zâmbetul s-a estompat.

Cincisprezece minute.

O greutate i s-a așezat în stomac.

Treizeci.

Ea l-a sunat. *"Numărul la care încercați să ajungeți nu este disponibil."*

Patruzeci și cinci.

A început să pășească, cu ochii îndreptați spre colț.

O oră.

Plumb s-a instalat. A trecut de colț, până la șosea. Gol.

Două ore.

A sunat din nou. *"Numărul la care încercați să ajungeți nu este disponibil."*

Și din nou. *"Numărul la care încercați să ajungeți nu este disponibil."*

Și din nou. *"Numărul pe care îl formați este incorect. Vă rugăm să verificați numărul și să încercați din nou mai târziu."*

A așteptat pe marginea drumului, panicată, dar sigură că ceva îl reținuse, că se va întoarce și își va cere scuze că a speriat-o.

El nu a făcut-o.

Dawn a venit, dar el nu.

Capitolul 22

Alfa

Ceva nu era în regulă.

Alpha stătea pe terasă, privind priveliștea, cu ceva gol în piept. Tocmai se întorsese de la plimbarea cu câinii și nu putea să pună degetul pe ceea ce era în neregulă, dar ceva era.

Nu știa dacă era din cauza faptului că Dante îl sunase cu două zile în urmă, spunându-i că primise vești noi de la Vin, omul lui sub acoperire. Sau dacă era vorba de faptul că una dintre antenele sale despre fetele dispărute se întorsese și cu informații despre cele trei fete nedescoperite, și că trebuiau să se întâlnească pentru a-i da informațiile. Sau faptul că crimele din oraș se opriseră brusc în ultimele săptămâni, iar Alpha știa în sinea lui că era calmul dinaintea furtunii.

Poate că nu era niciunul dintre aceste lucruri. Poate că era doar faptul că, pentru prima dată de când locuia în ea, casa lui se simțea goală.

Totul părea gol. Și liniștit. Prea liniștit. Nu se auzea niciun râs, nicio glumă feminină, nicio muzică pop în difuzoare care nu-i plăcea deloc. Doar el și singurătatea lui, exact cum își dorise înainte. Nu și-o dorea acum.

S-a dus doar la sora ei, și-a spus el. El știa că erau apropiate și că îi era dor de sora ei. Nu era mare lucru.

Dar ceva în el nu era de acord. Știa că a dat-o în bară. Știa că asta era ceva important. Îi amintea de felul în care ea se retrăsese în sine după ce el se retrăsese și, Doamne, se simțea ca cel mai mare ticălos de pe planetă. Poate că era. Evitase să se uite la el în vestiar, iar ea *nu* făcea *niciodată* asta. Ea se holba la el constant, găsind mereu noi motive să se uite la el, iar lui îi plăcea asta. Îi plăcea felul în care ochii ei îi apreciau forma deteriorată, deschis și sincer. Îi plăcea cum se lumina când se uita la ea. Îi plăcea cum ochii ei îl urmăreau chiar și atunci când credea că el nu era conștient de ei.

Și îi lipsise. Tot timpul cât fusese plecat, îi fusese dor de ea.

"Ai uitat de mine.

Ea a vrut să spună ceva când a spus asta. Nu știa ce, dar îl tot frământa. Fusese clar de la început că ea știa lucruri despre el, că ascundea ceva. Și dintr-o dată s-a întrebat dacă avea vreo legătură cu o parte din viața lui de care nu-și mai amintea. Trebuia să vorbească cu ea.

"Ah, sper că Zee doarme în sfârşit sus", a comentat Leah în timp ce îi aducea cafeaua.

Alpha a luat-o, încruntându-se. "Mulţumesc. Ce vrei să spui?"

"Dormea pe canapea când ai fost plecat." Leah a scuturat din cap. "Cred că faptul că era în preajma câinilor a făcut-o să se simtă mai bine. Să fie singură în casă trebuie să fi fost înfricoşător pentru o fată de oraş ca ea."

La naiba, era aşa un ticălos. Nici măcar nu se gândise cum ar fi fost ea în absenţa lui. De fiecare dată când părăsea oraşul, îşi petrecea noaptea acasă la părinţii ei şi se întorcea doar când se întorcea el. Cum de nu se gândise la asta?

Ursul se văita din colţul lui de pe punte, cu ochii lui sufletişti trişti. Se ataşase cel mai mult de ea şi se îmbufnase fără ea. Chiar şi Bandit se dusese în camera ei, probabil ca să-i simtă mirosul şi să-i mai fure un articol de îmbrăcăminte. Baron nu dădea doi bani pe asta.

A mângâiat câinii cu o mână, sorbind din cafea şi uitându-se la privelişte.

Se va revanşa faţă de ea când se va întoarce.

Ar fi bine.

***

Nu a fost bine.

Soţia lui dispăruse.

Timp de trei zile, el a aşteptat ca ea să vină acasă. Ea nu a venit. Camera ei, lucrurile ei, locurile în care i-o trăgea, sutienul ei galben de care Bandit devenise obsedat, toate îşi băteau joc de el. I-a lăsat un pic de spaţiu, ştiind că făcuse ceva de a dat-o în bară.

În a patra zi, el a sunat-o.

Nu a răspuns niciodată.

Ceva strâns i-a intrat în stomac.

A trecut pe la locul ei de muncă şi i-au spus că şi-a luat liber toată săptămâna. El s-a îndurat chiar să îi ceară lui Victor să o contacteze în legătură cu jacheta lui, pe care el ura că ea o avea, iar mesajul lui Victor a rămas necitit.

Şi acum, pentru prima dată, era îngrijorat că era vorba de altceva. Oare faptul că îl văzuse, îl văzuse cu adevărat în forma lui monstruoasă, tăind gâtul unui om şi acoperind-o de sânge ca o fiară primitivă o speriase? Şi-a dat seama că nu mai vrea să facă parte din el şi din lumea lui? Sau a fost altceva?

"Ai uitat de mine.

Cuvintele răsunau ca o acuzație în capul lui. Felul în care ea rostise cuvintele îi bântuia mintea, distanța oferindu-i brusc claritatea necesară pentru a privi în retrospectivă ultimele luni. Ea nu-i ceruse nimic, nici măcar reciprocitate pentru afecțiunea ei. Și totuși, el simțea că făcuse o greșeală imensă, imensă, retrăgându-se, ferindu-se de ea.

Alpha stătea în fața blocului ei, gândindu-se la toate posibilitățile, și se întreba de când această farsă de căsnicie devenise atât de importantă pentru el.

"Intri?" a întrebat Hector din față, știind că se întâmplă ceva între el și soția lui, dar fără să se amestece.

Durerea fantomă din orbita ochiului drept îi făcea pielea de sub plasture să-i mănânce. Amintirea buzelor ei moi sărutându-l acolo unde era cel mai urât a făcut ca greutatea din pieptul lui să fie mai mare, atât de mare încât a trebuit să tragă aer în piept. La naiba, cât de rău o dăduse în bară?

Strângând din dinți, a coborât din mașină și s-a dus la ușă, apăsând butonul pentru apartament.

Zgomotul s-a întrerupt când vocea lui Zenith a venit din difuzor. "Cine este?"

"Alpha", a spus el în micul aparat și a auzit tăcere pe linie. Spera să nu-l fi lăsat pe dinafară. Având în vedere cât de apropiate erau surorile, nu credea că Zenith avea o părere prea bună despre el în acest moment. Ar fi spart nenorocita de ușă dacă ar fi fost nevoie, dar voia să evite asta. Nu avea sens să îngreuneze inutil lucrurile.

Din fericire, ușa s-a deschis și el a intrat, pentru prima dată după mult timp, temerea adunându-se în stomac, la posibilitatea ca Zephyr să nu vrea să se întoarcă cu el. Asta îl făcu să se oprească în loc, epifania că nu voia să o piardă, nu încă, scufundându-se peste el. Nu se săturase de lumina ei. Erau atât de multe de trăit între ei, atât de multe pe care el le refuzase în mod deliberat. Ea se strecurase înăuntru, fie că el voia sau nu, iar acum nu voia ca ea să plece. Realizase că avea ceva de pierdut, pentru prima dată de la moartea mamei sale.

Își frecă pieptul, scăpându-i un răget scăzut la gândul că ea îi va spune că nu se va mai întoarce niciodată.

Nu. Ar fi aflat ce a mers prost și ar fi reparat-o.

Și dacă nu putea?

Ușa apartamentului s-a deschis înainte ca el să-și termine gândul, cumnata lui mai tânără privindu-l cu o seriozitate care-i contrazicea vârsta. Ea a ieșit din apartament și a închis ușa în urma ei, încrucișându-și brațele pe piept, privindu-l în mod constant, fără niciun semn al fetei nervoase pe care o întâlnise cu câteva săptămâni în urmă.

"Nu sunt sora de sânge a lui Zephyr", a început ea, pe un ton sumbru. "Părinții noștri m-au adoptat când eram mică. Nu-mi amintesc prea multe din copilăria mea dinaintea lor, dar îmi amintesc că atunci când am venit în această familie, eram singură și speriată."

Alpha îi luă cuvintele în seamă, încercând să înțeleagă unde voia să ajungă, ușor enervat că îl ținea departe de soția lui.

"Zee s-a uitat o dată la mine și a decis că mă iubește", își amintește Zenith, cu vocea tremurându-i de emoție. "Nu mă cunoștea, dar nu i-a păsat. Și din acea zi, m-a iubit. Se strecura noaptea în patul meu pentru că știa că mi-e frică să dorm singură. Vorbea cu mine ore întregi pentru că știa că asta mă face să mă simt bine. Mi-a oferit toată dragostea ei, chiar și atunci când eu nu o puteam iubi la rândul meu, și m-a salvat în mai multe feluri decât își imaginează. Îi iubesc pe părinții noștri, dar singurul motiv pentru care sunt cine sunt astăzi este sora mea și dragostea ei necondiționată și nesfârșită pentru mine. Așa este ea. Așa iubește ea. Și oricine iubește ea este cea mai norocoasă persoană de pe acest pământ."

Alpha simțea cum piatra i se îngreuna pe piept cu fiecare cuvânt, gravitatea fiecărui cuvânt trăgându-i înăuntru. Respectul lui pentru Zenith crescuse cu o treaptă. Oricine proteja pe cineva cu atâta înverșunare era admirabil. Faptul că își proteja sora era și mai mult.

"Te iubește", spuse Zenith încet în spațiul dintre ei, înclinându-și lumea pe dos. "Și o să mă omoare că-ți spun asta, dar te iubește de foarte mult timp."

"Ai uitat de mine.

La naiba.

Făcuse parte din viața lui. O iubise și el cândva? Inima lui moartă simțise ceva pentru ea la un moment pe care nu și-l putea aminti?

Zenith a continuat, neștiind sau nepăsându-i de tulburarea lui. "Cum și când este povestea ei de spus. Singurul motiv pentru care a pus la cale întregul plan de a se căsători cu tine a fost ca să te poată iubi liber, așa cum îi dorește inima, și poate, doar poate, tu vei învăța să o iubești în schimb."

"Planul meu era să te fac să mă iubești.

Ea îi spusese asta și el nu o crezuse.

Ceva se mișca în el. Își frecă din nou pieptul, încercând să înlăture greutatea pe care o aveau asupra lui cuvintele lui Zenith. Faptul că Zephyr mersese până la drasticul de a se căsători cu el doar pentru a-l iubi era de neînțeles. Nimeni nu făcea nimic fără un motiv ascuns. Dar, dacă Zenith era să fie crezut, soția lui o făcuse.

"Se ofilește", i-a tremurat vocea lui Zenith, ochii ei umezindu-se de furie în timp ce îl privea. "Se ofilește în fiecare zi în care te-ai îndepărtat de ea. Și nu știu ce ai făcut, dar pur și simplu a trecut peste limită."

Ce făcuse el? Alpha își aduse aminte de vestiar pentru a suta oară, încercând să localizeze unde a mers totul prost, și tot nu știa. Să fi fost atunci când a mânjit-o cu sânge? Când a terminat de ejaculat pe ea? Când i-a spus că nu ar fi trebuit să fie acolo? Își reluase totul în minte de o sută de ori și tot nu înțelegea ce anume a pus-o pe gânduri.

Zenith nu terminase. "A stat în pat, deprimată, și deși are din când în când schimbări de dispoziție, asta... mă doare să o văd așa. Dacă intri pe ușa aceea, fă-o doar dacă o poți face să se simtă mai bine. Aveți o singură șansă." A făcut un pas mai aproape, îndreptându-i un deget spre față. "Pentru că hai să lămurim un lucru, cumnate. Nu-mi pasă cine ești, dacă o distrugi din nou, te voi termina sau voi muri încercând."

Îi plăcea foarte mult cumnata lui. Și, în acel moment, era foarte bucuros că Zephyr avea pe cineva ca ea în colțul ei. Nu credea că l-ar putea ucide, dar aprecia sentimentul de violență. Dar petrecuse destul timp zăbovind afară. Era timpul să o găsească.

"Unde este?", a întrebat-o el, uitându-se cu atenție la ușă.

"Nu lăsa cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat să-ți scape." Zenith făcu un pas înapoi și deschise ușa, aruncându-i o mică privire. "E în dormitor. Ușa din dreapta."

Alpha s-a întărit și a intrat, mergând direct la ușa indicată de ea, fără să știe ce va găsi în spate, dar gata să lupte pentru asta.

Capitolul 23

Zefir

Nimic nu se compară cu a te cuibări sub o pătură, a te întinde pe perne moi și așternuturi curate și a lăsa timpul să treacă în timp ce te ascunzi de lume.

Zephyr nu știa cât timp trecuse din momentul în care venise în apartament și nu-i păsa. Plânsese, făcuse duș, spălase totul și își vopsise părul albastru ca inima ei. Nimic nu spunea mai bine schimbare decât culoarea părului. A mai plâns, și-a luat o săptămână de concediu și a dormit. Și când s-a trezit, a rămas în pat, fără să vrea să se mai ridice din pat. Știa că avea unul dintre episoadele ei depresive, cele pe care le avusese de la dezechilibrul hormonal de acum câțiva ani, dar nu era deranjată. Simțea ceea ce simțea și era valabil, iar dacă era un vid depresiv, ei bine, avea de gând să se înece în el. Ori va ieși pe partea cealaltă, ori nu. Nu conta. Nimic nu conta.

Cel puțin, stând în pat, ajunsese la decizia de a lăsa totul baltă, de a renunța la el și la amintirile despre el. După ce se va simți mai bine, va contacta un avocat și va întocmi actele de divorț. Îi va trimite un mesaj lui Victor și îi va cere să aranjeze ca lucrurile ei să fie împachetate și trimise înapoi. Ar fi înregistrat un mesaj pentru Alpha, spunându-i că nu funcționează, i-ar fi urat toate cele bune și l-ar fi lăsat liber să-și trăiască viața fără niciun bagaj.

Și numai gândul de a face asta îi făcea ochii umezi, dar o va face. Îl va lăsa să plece. Poate că într-o zi, va fi fericită din nou cu cineva.

Nu vei fi niciodată suficient.
Iubești, iubești și iubești, și tot pierzi totul.
Nimeni nu te iubește înapoi.

Vocea urâtă a șoptit, iar Zephyr a rămas sub coconul ei, ascunzându-se de ea.

A fost doar un episod. Avea să treacă și avea să redevină jovială, cel puțin pe dinafară. Spera să fie curând, pentru că sora ei își făcea griji pentru ea și ea nu voia asta. Dacă ar dura prea mult, familia ei s-ar implica, iar asta ar face mai mult rău decât bine, oricât de bine intenționați ar fi. I se vor da medicamente care o vor amorți ușor și, în cele din urmă, se va face bine.

Ești fără valoare, prostule. Ai prea multă încredere. Nu va conta niciodată.

Poate că medicamentele de amorțire nu erau o idee atât de rea. Orice ar putea respinge noroiul negru care se împrăștia în ea, eclipsând lumina pe care o iubea, acaparându-i încet mintea, un gând urât la un moment dat.

A auzit ușa deschizându-se și a rămas sub pături în camera întunecată, știind că era doar Zen care o verifica.

Ar fi bine.

Bine, dar nu iubit. Niciodată iubit.

A inspirat pe gură, ținând ochii închiși, lăsând totul să treacă. O să treacă. Indiferent cât de rău era, totul trecea.

Ușa s-a închis, iar ea a rămas așa cum era, sperând să doarmă și să uite de eclipsă.

Patul se înclinase aproape de șoldul ei și ea chiar spera ca Zen să-i verifice pulsul și s-o lase în pace pentru o vreme. Sora ei, datorită muncii pe care o făcea cu supraviețuitorii, se pricepea foarte bine să înțeleagă de ce are nevoie cineva la un moment dat. Întotdeauna fusese așa, emfatică în ciuda faptului că era tăcută. Iar Zephyr avea nevoie de spațiu pentru a lăsa să treacă lucrurile neplăcute fără ca acestea să atingă pe altcineva

Pătura s-a ridicat, iar un corp s-a așezat în spatele ei.

Brațe puternice și musculoase i-au înfășurat talia, trăgând-o înapoi într-un corp mare și dur, mirosul de sălbăticie și de mosc pe care l-a recunoscut instinctiv îmbinându-i simțurile.

Ea a înghețat, complet înțepenită, încercând să proceseze această evoluție.

În toate proiecțiile ei asupra viitorului, și avusese multe din cauza imaginației sale hiperactive, nu existase nici o posibilitate ca el să vină să o găsească. Întotdeauna a presupus că el va spune "drum bun", o va lăsa în pace și va continua să trăiască așa cum a făcut-o întotdeauna.

Era ceva neașteptat, iar ea nu știa ce să simtă. Era fericită că el era acolo? Tristă? Furioasă? Resentimentară? Amară? Iubitoare? Ce simțea ea?

Își dorea ca emoțiile să fie ca florile, drăguțe și cu coduri de culori, astfel încât să le poată alege pe cele pe care le dorea la momentul respectiv. Pentru unii, poate că erau. Nu și pentru ea. Florile ei aveau spini, iar aceștia o făceau să sângereze.

Și nu i-a scăpat din vedere că era prima dată când o ținea așa în brațe, căldura și forța lui solidă învăluind-o, mai bine decât păturile ei, trebuia să recunoască. Totuși, nu se putea relaxa în el. Inima ei, oricât de rănită ar fi fost, îl recunoștea atât ca pe torționarul ei, cât și ca pe vindecătorul ei, iar ea îl lăsa să ducă lupta internă, prea obosită ca să se mai obosească. Voia să o țină în brațe, tocmai acum? Ea îl lăsase, amintindu-și de fiecare dată când nu o făcuse, de fiecare dată când o respinsese sau se îndepărtase când ea avusese nevoie de afecțiune.

Brațul lui s-a strâns în jurul taliei ei, strângând-o ușor, buzele lui sărutându-i pielea de sub gât. Celălalt braț i l-a așezat sub cap, lipindu-i corpul de el. El a inhalat locul în care gâtul și umărul ei se întâlneau. I-a frecat ușor stomacul cu palma lui mare. I-a dat mici apăsări între ele.

Și ura felul în care inima ei de trădătoare zvâcnea la mângâierile lui tandre.

"Mi-e dor de tine, curcubeu."

Cuvintele lui aspre, cu vocea aceea profundă, au făcut-o să închidă ochii.

Nu. Nu. Nu.

El nu făcea asta. Nu.

Acesta nu era planul ei. El îi strica planul. Avea de gând să se complacă și apoi să-i trimită o explicație înregistrată și actele de divorț. El nu trebuia să spună că îi e dor de ea, nu acum. Nu trebuia să-i spună curcubeu, nu acum. Și cu siguranță nu trebuia să o țină în brațe ca și cum ea ar fi contat pentru el, nu acum.

Ea a rămas țeapănă, strângându-și buzele.

"Vorbește cu mine, te rog."

Nu.

Ea nu avea nimic de spus.

Mâna lui a coborât pe brațul ei, apucând-o de mână, răsucind inelul pe care ea îl avea pe deget, inelul pe care îl luase cu atâta speranță. Și-a împletit degetele, mâna lui aspră și mare și atât, atât de tandră cu a ei.

O ustura nasul.

Nu trebuia să facă asta.

"Îmi pare rău", i-a șoptit el în gât.

Trebuia să se oprească.

Și pentru ce îi părea rău? Pentru că a părăsit-o când ea avea optsprezece ani? Pentru că nu și-a amintit de ea? Pentru că nici măcar nu încerca cu ei acum? Pentru că nu i-a acceptat dragostea și nu a avut încredere în ea și a păstrat distanța? Pentru că a dus o viață care l-a împietrit până la punctul în care ea a sângerat pe sârmele ghimpate din jurul inimii lui? Nimic din toate

astea nu a fost vina lui. Nu făcuse asta intenționat. El era doar cine era, iar ea era cine era, și poate, doar poate, nu erau meniți să fie.

"Vorbește cu mine, curcubeu", i-a murmurat el la ureche. "Te rog."

Nu.

Trebuia să plece și să nu le îngreuneze situația.

Ea a înghițit, ținând ochii închiși, memorându-l din nou cu toate simțurile ei.

"Nu știu cum mi-am pierdut ochiul", a început el liniștit. "Memoria mea în jurul acelui moment... este un gol. Nu-mi amintesc dacă a fost un accident sau dacă cineva a încercat să mă omoare. Ar fi putut fi oricare. Nu-mi amintesc prea multe din acea parte."

Zephyr se liniști, nesigur de ce o împărtășea acum. Ea îl implorase pentru firimituri din el, iar el o respinsese iar și iar. Și deși fata din ea simțea pentru el, femeia era nebună.

Ea a rămas tăcută.

"Ai făcut parte din amintirile mele, nu-i așa?" o întrebă el încet, făcând-o să tremure ceva în ea. La naiba cu el pentru că o făcea să se simtă așa.

"Da." Ura felul în care vocea îi crăpa.

Ea a simțit ușurarea lui la răspunsul ei. "Am fost împreună?"

Ea a dat din cap în surdină.

"Ne-am despărțit?"

Nu. Nu au făcut-o.

"M-ai părăsit", i-a spus ea, ținând ochii închiși. "Mi-ai spus să aștept, că ai ceva să-mi arăți, și nu te-ai mai întors. Nu am știut de ce, până când nu te-am văzut la luptă. Acum, știu că trebuie să se fi întâmplat ceva, orice ți-ar fi luat ochiul. Timp de zece ani, nu am știut. M-am întrebat dacă ai murit, dacă m-ai abandonat, dacă ți-ai pierdut pur și simplu interesul."

Mâna lui i-a frecat burta. "Nu-mi amintesc."

"Știu", a răcnit ea. "E în regulă."

Doamne, ura confruntările, dar cel mai bine era să clarifice totul acum.

"Eu..." a început ea, a înghițit, a început din nou. "Nu ți-am spus pentru că am vrut să facem tabula rasa, să vedem dacă te-ai putea îndrăgosti din nou de mine. În plus, nu am vrut să-ți amintesc de orice ascunde creierul tău, să declanșez din nou vreo traumă."

Doamne, a fost greu.

"Dar amândoi ne-am schimbat. Tu ești un bărbat diferit, iar eu sunt o femeie diferită, și în timp ce inima mea încă te iubește..."

"Zephyr-"

"- Cred că asta a fost încheierea de care aveam nevoie. Am încercat, și nu a mers, și sunt de acord cu asta. Serios, sunt. Dar trebuie să te las să pleci acum. Să merg mai departe. Poate să găsesc pe altcineva, să am familia pe care mi-am dorit-o mereu. Să te pun în amintirile mele și..."

S-a trezit brusc pe spate, cu un Alfa foarte mare și foarte intens deasupra ei, înghesuind-o cu brațele. "Mai spune asta o dată", a provocat-o el, cu vocea lui având tăișul periculos al unei lame.

Zephyr a clipit, confuz.

S-a aplecat mai aproape, perindându-i șuvițele albastre cu degetele. "I-am tăiat mâna unui bărbat care ți-a atins părul, Zephyr. Ce crezi că-i voi face unuia cu care *mergi mai departe*?"

I s-a tăiat respirația.

Ea nu anticipase acest lucru.

"S-ar putea să nu-mi amintesc de tine", a șoptit el, buzele lui aproape de ale ei. "Dar acum ești soția mea. A mea. Și aș scălda întregul oraș în sânge înainte să te las să schimbi asta."

El era intens, prea intens, iar ea nu știa cum să se descurce cu asta.

"A fost doar pentru șase luni", i-a aruncat ea în față propriile cuvinte.

El i-a sărutat tăcut gâtul în semn de răspuns.

"Am semnat un contract", i-a reamintit ea, urând felul în care inima îi bătea în coaste.

I-a apăsat un sărut pe nas. "Nu am terminat cu tine, curcubeu mic. Vino acasă."

"Și când ai terminat cu mine?" Ea și-a întors capul într-o parte. "Întoarce-te, Alpha", îi spuse ea pe acest nume, știind că lui nu-i plăcea când o făcea. "Sunt obosită. E mai bine pentru amândoi dacă mergem mai departe."

"Nu se va întâmpla", a afirmat el cu fermitate, așezându-se lângă ea, trăgând-o în brațe.

Ea a încercat să scape, el a ținut-o aproape.

Și era înnebunitor. Nu-i păsa deloc când ea se agățase de el, dornică de tot ce-i arunca el în cale, fără nicio rușine în felul în care își dăruia dragostea. Nu-i cruțase nici măcar o atingere când fusese cea mai vulnerabilă.

Tristețea, durerea și furia ei au fuzionat împreună. Voia să-i zgârie pieptul, să-l facă să sufere măcar o iotă din micile moduri în care o rănise, iar și iar și iar.

Nu. Îi va spune adevărul și îl va lăsa să plece.

Zephyr s-a holbat la tatuajul său care se vedea de sub cămașă.

"Mama ta mi-a spus despre alfajores."

L-a simțit nemișcat în acel moment.

I-a ignorat răspunsul, povestindu-i în liniște despre întâlnirea cu mama lui, despre cele două zile petrecute împrietenindu-se cu ea și despre cum îi vorbise despre Alpha. Nu i-a spus că l-a văzut la spital căzând, nu a vrut ca el să știe că fusese martoră la ceva atât de privat pentru el.

A rămas tăcut o lungă perioadă de timp, analizând totul.

"Cum m-ai găsit?", a întrebat el după mult timp, iar ea a suspinat.

"Am avut o prietenă la școală care locuia în zona ta. Ea mi-a povestit despre tine. Mă duceam să o văd și ocazional te zăream. Asta a durat o vreme."

"Deci m-ai urmărit?"

Tehnic, da. Dar intenția ei nu fusese niciodată dincolo de curiozitate. Nici măcar nu se gândise să vorbească cu el și cu siguranță nu amenințase liniștea lui sufletească.

Ea a rămas tăcută.

I-a sărutat ușor capul, i-a mângâiat spatele, strângând-o în forma lui mare. O înduioșa, și asta funcționa. Își simțea interiorul înmuiat. Dar o parte din ea, cea care dăduse și dăduse și spiralase, acea parte încă se oprise.

Sunteți condamnați. Recunoașteți.

Posibil să fi fost.

"Ar trebui să divorțăm", a mormăit ea în pieptul lui, încercând pentru ultima oară să îl facă să plece. "Ți-am spus tot ce știam. E gata. Nu mai ai curiozități de gestionat. Asta... asta nu va funcționa niciodată. Am fost un prost să cred asta și să merg după ea așa cum am făcut-o. Hai să nu mai pierdem timpul, bine?"

"Nu te las să pleci, Zephyr." Mâna lui pur și simplu i-a urmărit șoldul, cuvintele lui fiind tandre în spațiul dintre ei.

Bătăile inimii ei s-au intensificat. "Dar..."

"Știi cum se face un curcubeu?"

Zephyr s-a încruntat. "Când lumina soarelui trece printr-o picătură de ploaie."

"Viața mea a fost doar gri de când mă știu", i-a spus el încet. "Furtuni de ploaie și nori cu tunete care nu dispăreau niciodată. Tu ai filtrat prin asta, toate culorile strălucitoare și exuberanța și *viața.* Și norii sunt încă acolo, dar ochii mei nu pot părăsi curcubeul suficient de mult pentru a-i vedea. Tu ai schimbat lucrurile. Și nu voi renunța la asta, Zephyr. Nu *te* las să pleci. Scoate-ți asta din cap chiar acum."

Ochii îi ardeau.

Asta a fost frumos. Felul în care el o vedea era frumos. Şi, deşi era încă supărată pe el, l-a îmbrățișat strâns, plângând în brațele lui, fără să știe de ce, și, pentru prima dată în memoria ei recentă, el a ţinut-o în brațe.

PARTEA 3
CORE

*

"Nu poți salva oamenii,
nu poți decât să-i iubești."
-Anais Nin

Capitolul 24

Zefir

Ea nu s-a întors cu el în acea noapte.

Dar el a rămas peste noapte. A rămas toată noaptea, doar ținând-o în brațe, lăsând-o să plângă, lăsând-o să îl lovească, dar fără să o îndepărteze de el. Ea a căzut într-un somn epuizat și s-a trezit cu degetele lui mângâindu-i ușor spatele, cu obrazul ei pe pieptul lui, în timp ce el stătea treaz, pierdut în gânduri. Și ceva s-a schimbat în dinamica lor din acea dimineață. Zephyr nu știa dacă era vorba de faptul că ea începuse să se abțină, sau de faptul că el începuse să ofere mai mult, dar lucrurile nu rămâneseră la fel.

Și ea a rămas cu sora ei în acea noapte, iar el a rămas cu ele, fără să o părăsească cât timp a fost trează, știind că era vulnerabilă și lăsând-o să fie. A ieșit din camera ei cu el în brațe, pentru a o vedea pe Zen uitându-se la Criminal Minds, și s-a așezat lângă ea. Alpha a luat loc de cealaltă parte a canapelei, o conversație tăcută având loc între sora ei și el, iar cei trei au urmărit un episod după altul. Când ea a adormit, el a dus-o înapoi în dormitor și a plecat abia după aceea.

În dimineața următoare, s-a întors nu doar cu micul dejun, ci și cu câinii, toți ținuți în lesă într-o singură mână.

Bear, băiatul ei special, a văzut-o și coada lui a început să se miște neîncetat. În momentul în care au fost liberi, el a atacat-o cu dragostea lui, împingând-o pe podea și lingându-i mâinile în timp ce ea îl îmbrățișa.

"Se plângea acasă", spuse Alpha ironic în timp ce se așeza pe scaunul de lângă blatul din bucătărie. Ceilalți doi câini se plimbau prin apartament, investigând noile mirosuri, Baron adulmecând-o pe Zenith în timp ce aceasta privea amuzată, iar Bandit îi dădea obișnuita lingere.

Hector a intrat pe ușa deschisă, verificând-o pe Zen înainte de a-i da din cap.

"Yo, Zee. Ești bine?"

Ea i-a zâmbit, mângâindu-l pe Urs, care și-a pus capul în poala ei și a început să scoată sunete vesele, ca un motor care trosnește.

"Asta a fost viclean", i-a spus ea lui Alpha, îmbrățișând câinele. "Le-ai adus ca să mă tentezi să mă întorc."

Partea nevătămată a gurii îi tremura, plasturele de la ochi strălucind în soarele dimineții.

Zen râse de pe margine. "Ei bine, oricât de romantic ar fi, trebuie să plec." Ea și-a pus eșarfa de mătase în jurul gâtului. "Apropo, mama și tata vor să vorbească cu tine. Mai bine i-ai suna." S-a uitat la Alpha. "Cumnatul."

Alpha i-a dat din cap. "Cumnată."

Asta a fost drăguț.

Zen a părăsit apartamentul, iar Hector l-a urmat, lăsându-i singuri cu câinii.

"Ar trebui să-ți inviți părinții la cină", a sugerat Alpha, cu o sclipire răutăcioasă în ochii lui aurii.

"Spui asta doar ca să mă întorc."

El nu i-a răspuns, dar avea dreptate. Totuși, ea încă nu se simțea pregătită, așa că a stat deoparte.

El a insistat. Mai devreme, ea fusese cea care îl ducea seara la serviciu, acum o aștepta în fața salonului când termina, o conducea de acolo la apartament, lăsând-o la ușă cu un sărut dur. Fiecare zi era la fel, noua lor rutină. El îi aducea micul dejun și câinii, o lăsa la serviciu, o lua și repeta. În fiecare zi încerca să o convingă să meargă acasă cu el și, de fiecare dată când ea refuza, el nu renunța.

Era ciudat, acest Alfa care refuza cu înverșunare să o lase să plece, unul care o lăsa încet să intre în această nouă inimă a lui. Zi după zi, până când Zen i-a spus să îi mai dea o șansă. Așa că s-a dus acasă. Era la fel, dar se simțea diferit. Poate că ea se simțea altfel.

Leah s-a bucurat să o vadă, spunând că casa era prea goală fără ea acum. Nala era fericită să o vadă, spunând că nimeni nu îi aprecia mâncarea ca ea. Și Alpha, el a fost fericit să o vadă acolo, nu a spus nimic, dar i-a dus geanta în dormitorul principal.

Și-a sunat părinții și i-a invitat la cină în weekend. A sunat-o pe Amara și i-a spus câteva noutăți. Apoi s-a dus în vechea ei cameră și s-a întins în pat.

Asta era chestia cu un episod depresiv. De obicei își revenea, dar uneori, nu. Uneori, o schimba suficient de mult pentru a o observa. Uneori, voia doar să se holbeze la perete și să lase totul să treacă, indiferent cât de bine păreau să meargă lucrurile.

O greutate s-a urcat pe pat cu ea.

Urs.

El s-a văitat încet și s-a întins lângă ea, iar Zephyr a zâmbit, mângâindu-i blana moale.

"Crezi că vom fi bine?", l-a întrebat ea liniștită.

El și-a lipit capul de stomacul ei.

"Nu știu unde mă voi duce de aici."

Brațele i-au alunecat pe sub genunchi și gât, ridicând-o ușor.

"Deocamdată, te duci în dormitorul nostru", a declarat soțul ei aspru, purtând-o prin ușa alăturată și lăsând-o pe pat.

Zephyr a sărit o dată înainte de a se așeza, privindu-l cum închide ușile și își scoate vesta largă pe care o purta acasă, privindu-i mușchii cum i se ondulează în timp ce se dezbracă și se îndreaptă spre pat. Ea se dădu înapoi instinctiv, nu văzuse niciodată această parte a lui, ochii ei observându-i cicatricile, tatuajele, mușchii, totul.

Și-a pus mâinile lângă capul ei, cu un singur ochi concentrat asupra ei. "Acum dormi aici."

Zephyr a înghițit în sec. "Faci asta doar ca să mă atragi înapoi."

"Bineînțeles că sunt."

Zephyr i-a susținut privirea și s-a prăbușit. Era obosită. Întorcându-se pe o parte, s-a uitat pe ușile înalte de sticlă care dădeau spre balcon, a ascultat sunetul cascadei țâșnite și al animalelor și l-a simțit alunecând în spatele ei.

Ea a dormit cu greu toată noaptea, iar el a ținut-o strâns, fără să o lase să iasă o singură dată din cercul brațelor lui, pentru o singură dată dându-i și dându-i și dându-i, în timp ce ea doar lua și se umplea singură.

***

Căldura era cea care o trezea dimineața. Zephyr se simțea ca un furnal, transpirată, încolăcită împotriva unui corp foarte fierbinte, fierbinte la propriu. A gemut, întorcându-și gâtul ca să vadă și să creadă de fapt că se afla în dormitorul principal, unde soțul ei o cărase *(o cărase!)* după ce o adusese înapoi acasă.

El dormea.

S-a întors cât de ușor a putut pentru a nu-l trezi, luându-l în lumina dimineții.

Dormea, cu plasturele de piele pe noptieră, cu partea cicatrizată a feței încă încruntată în permanență, dar cu cealaltă parte relaxată, mai blândă, cu sprânceana nu atât de severă ca atunci când era treaz. Zephyr a cronometrat pe îndelete fiecare detaliu al lui, coborând de la față în jos, pe gât. Cicatricea mare se întindea în jos, peste pectoralul drept, terminându-se chiar sub coaste, unde o aglomerare mai mare de țesut se vindecase împreună, aproape ca și cum cineva ar fi tras un cuțit în jos și i l-ar fi înfipt în coaste. Tatuaje tribale decorau în jurul cicatricilor, aproape ca și cum le-ar fi văzut și ar fi decis să le

evidenţieze pe corpul său. Tatuajele nu aveau o formă sau un scris anume, ci doar desene.

Alte cicatrici mai mici îi presărau trunchiul. Zephyr le-a numărat. Nouă. Atât de multe cicatrici.

L-a atins tandru pe cel de lângă abdomenul lui uşor, înduioşându-se, întrebându-se din nou cât de greu trebuie să fi fost pentru el nu doar să supravieţuiască, ci să supravieţuiască singur în timp ce conducea un trib al său. Chiar dacă era supărată pe el, era lăudabil.

"Atingerea ta." Vocea lui, profundă şi granulată din cauza somnului, a speriat-o. Ea îşi trase mâna înapoi, dar el i-o smulse cu reflexe fulgerătoare, punând-o din nou pe cicatrice. Ochiul lui auriu s-a deschis somnoros, celălalt fiind închis de ţesutul pestriţ, iar ea s-a minunat din nou de faptul că el o lăsa să vadă sub pielea lui.

"Atingerea mea?", a întrebat ea, îndemnându-l să termine propoziţia.

Una dintre mâinile lui mari s-a ridicat, mângâindu-i partea laterală a obrazului. "Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit atingerea ta. I-ai oferit unui om înfometat un ospăţ în fiecare zi, până când a uitat cum se simte foamea, şi apoi i l-ai luat."

Doamne, vorbea ca băiatul pe care îl cunoscuse cândva. Tânărul Alpha îi spusese cele mai frumoase lucruri, i le şoptise în particular, în timp ce el rămăsese încă un dur pe străzi.

"Îmi pare rău că te-am uitat", îi spuse el liniştit, iar Zephyr absorbi momentul, sinceritatea lui, blândeţea lui, atingerea lui.

Ea i-a mângâiat cicatricea. "Nu e vina ta."

El s-a aplecat spre ea, sărutând-o tandru. "Vom face să meargă?"

A fost prima dată când i-a cerut, şi nu i-a spus, să se întoarcă.

"Dacă spun că vreau să plec?" i-a ciugulit nasul.

"O să te ţin în pat."

O bulă de râs îi scăpă din piept. "Şi ce vei face?"

El nu a răspuns, doar a tras-o sub el şi a prins-o în braţele lui masive, corpul lui cocoţat peste ea în timp ce îşi apleca capul, sărutându-i gâtul uşor, coborând până la joncţiunea umărului ei, unde era foarte sensibilă. "Te voi ispiti."

Zephyr a chicotit, ţinându-se de părţile lui, înclinându-şi gâtul pe spate. "Cu scula ta magică?"

I-a simţit partea stângă a gurii ridicându-se.

Telefonul ei bâzâind din lateral a făcut-o să se uite peste el.

"Sunt mama", i-a spus ea, apucând telefonul şi împingându-l la o parte, chiar dacă el nu s-a clintit.

"Zephyr", vocea mamei ei a venit prin difuzor devreme și luminos.

Alpha și-a aplecat capul, trăgându-i bluza de pijama în jos cu dinții, strângându-i sânii în palmele lui masive. Ce naiba făcea?

"Bună dimineața, mamă", a salutat-o Zephyr pe mama ei, capul ei lovindu-se de pernă în timp ce el strângea un sân, lingând sfârcul celuilalt cu o mișcare a limbii. Mătasea lui scurtă a contribuit la senzație, frecându-i pielea sensibilă. Ea și-a înfipt degetele în părul lui, ținând telefonul în celălalt.

"De ce m-a sunat doamna Billie de la bloc și mi-a spus că ai fost cu sora ta săptămâna trecută? L-ai părăsit pe soțul tău?" Speranța din vocea mamei ei era cu adevărat incredibilă. Zephyr se întreba ce ar fi spus mama ei dacă ar fi aflat că soțul ei se înfrupta în prezent din sânii ei de parcă acesta ar fi fost singurul lui scop în viață.

El i-a tras sfârcul cu dinții, iar ea și-a mușcat buza, reținând sunetul care i se ridica în gât, în timp ce își lua răsuflarea pentru a-i răspunde mamei sale.

"Nu, mamă", a răsuflat ea, încercând să pară cât se poate de normală. "Lui Zen doar îi era dor de mine. Nu era obișnuită să locuiască singură - așa că am decis să o vizitez pentru câteva zile."

"Ce-a fost asta?"

Acela era soțul ei, chinuind-o, mușcându-i carnea sânilor, sugându-i sfârcurile adânc în gură, făcând lucruri foarte, foarte rele cu limba în timp ce ea zăcea pe pat, desfrânată sub el. Sexul fusese întotdeauna ceva la care se pricepeau, chiar și atunci când el se abținea. Se întreba cum va fi acum, când el i-o va da.

"Nimic", i-a răspuns ea mamei sale. "Doar plimbam câinii."

De ce mâinile lui coborau și îi depărtau picioarele?

L-a oprit, doar ca să vadă o sclipire în ochii lui în timp ce îi rupea chiloții chiar din mijloc.

"Bine", a spus mama ei, cu sunetul cuptorului cu microunde în spatele ei. "Cel puțin faci puțină mișcare."

Zephyr se uită în sus la tavan, starea ei de spirit scăzându-i.

"Mamă, te sun imediat", a deconectat ea, cu maxilarul strâns.

Alpha s-a uitat la ea, cu sprânceana stângă tăiată confuz.

Zephyr se uită în jos la coapsele ei, coapse pe care le ținea deschise, coapse cu celulită pe care mama ei îi spusese foarte bine intenționat să le tonifieze. De obicei, nu se lăsa afectată de astfel de lucruri, dar cu episodul depresiv și nesigur din care își revenea, era ușor să vadă defectele și să creadă ceea ce toată lumea încerca să îi dea de mâncare.

A încercat să-și închidă picioarele, doar că el i le-a ținut în loc.

"Crezi că sunt frumoasă?", l-a întrebat ea, cu adevărat curioasă ce va spune el. Nu credea că este după standardele societății, dar îi plăcea cum arăta.

Alpha a sărutat-o pe montul ei. "Ce s-a întâmplat?"

"Nu mi-ai răspuns la întrebare."

"Cred", se așează el confortabil, înclinându-i șoldurile și deschizând-o, privind-o cu acea privire aurie. "Ești atât curcubeul meu, cât și comoara mea la sfârșit. Și nimic-" *mușcă* "-nu va-" *linge* "-nu va-" *suge* "-compara."

El a câștigat.

"Tu ești frumusețea întortocheată, eu sunt bestia, îți amintești?" Respirația lui fierbinte a trecut peste ea. "Acum lasă această bestie să te mănânce."

Alpha a întins-o larg, lingând-o de sus până jos, limba lui păcătoasă în timp ce o lovea de carnea ei.

Zephyr stătea întinsă pe spate, mâinile ei apucându-i capul, lăsându-l să o facă să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume.

Capitolul 25

Zefir

Avusese loc o altă crimă și, de data aceasta, părul lui Alpha fusese găsit la locul faptei.

Zephyr se uită uimită la soțul ei din mașină, punându-se la curent cu ceea ce pierduse de când nu mai mergea la biroul lui.

Se îndreptau spre unul dintre cluburile lui Alpha din oraș, iar vechea ei cerere de a se întâlni cu unele dintre fetele lui fusese în sfârșit îndeplinită.

Nu știa dacă retragerea ei îl afectase atât de mult, dacă îi dusese cu adevărat dorul, sau dacă era doar faptul că devenise o companie convenabilă, orice ar fi fost, el încerca. Fizic, emoțional, el încerca și asta însemna totul pentru ea. Încă nu era cel mai vorbăreț, dar își petrecuse ultimele câteva zile dorind cu adevărat să stabilească o legătură cu ea. O chestionase despre trecutul lor, îi povestise despre urmările rănii sale și despre recuperarea care a urmat, o lăsase să-l vadă așa cum nu-l văzuse până atunci, iar ea aprecia asta. Să ia masa cu ea, să se uite la seriale înainte să o ducă la culcare și să mănânce cu ea în oraș deveniseră unele dintre lucrurile lui preferate. Știa că își lua timp din programul său încărcat pentru a i-l oferi, iar asta, mai mult decât orice, o făcea să se simtă prețuită.

În unele nopți, își folosea degetele sau jucăria și îi aducea o plăcere la care ea nici măcar nu se putea aștepta. În unele nopți, folosea limba și dinții lui. Dar el îi făcea plăcere și apoi o ținea în brațe până când dormeau, fără să încerce să-și găsească propria eliberare cu ea. Nu știa dacă era din cauză că plecase după ultima dată când făcuse asta, sau dacă era altceva, dar el încerca să o lase să intre și ea vedea asta. Cu toate acestea, rămăsese un pic precaută, inima ei nefiind încă complet vindecată după ce fusese respinsă de mai multe ori.

Și îi era dor să-l aibă în ea, dar el se ținea complet departe. Ea nu știa de ce. Dar îi plăceau celelalte părți care veneau odată cu Alpha 3.0, așa cum se referea ea la această nouă fază a lui. Înainte, ea vorbise și el ascultase, răspunzând ocazional. Acum, ea vorbea, el se implica un pic, o încuraja să vorbească mai mult. El încă mai era morocănos în preajma oamenilor, dar în particular, a început să se relaxeze, lăsând-o să vadă o altă latură a lui pe care o păstrase până atunci.

"Mai întâi spermă, acum păr", a spus Hector din față, de unde conducea el, Victor fiind pe partea pasagerului. "Asta a luat-o razna."

Zephyr își privea soțul uitându-se pe fereastră, pierdut în gânduri, iar ea își mușcă buza, frica invadând bula de fericire pe care și-o făcuse în ultima săptămână. Un criminal în serie din oraș îi înscenase soțului ei o serie de implicații grave - și faptul că nu aveau nicio idee despre el. Era cineva care dorea puterea lui Alpha sau cineva din trecutul lui? Și dacă era cineva din trecutul lui, Alpha își amintea măcar de el? O, Doamne. Ochii ei au zburat la cicatricea de pe fața lui.

"Cicatricea ta", a spus ea cu voce tare. El și-a întors fața într-o parte ca să o vadă, mișcându-și gâtul în întregime, deoarece ea stătea la periferia plasturelui lui pentru ochi și în afara liniei lui vizuale.

"Ce?", a întrebat el, cu partea stângă a feței serioasă.

"Ar putea criminalul ăsta..." a tras de timp și și-a închis gura, dându-și seama că frații de față ar putea să nu știe despre faptul că el nu-și amintea nimic. A înghițit în sec. "Mai târziu."

El a luat-o în considerare, înainte de a-i da un scurt semn din cap.

"Suntem aici", a anunțat Victor, iar ea a privit afară, concentrându-se asupra prezentului.

Erau în zona industrială. Mai exact, se aflau în aceeași parcare în care venise să-l vadă luptând cu câteva săptămâni în urmă în arena mai mare.

Alpha a coborât din mașină și a venit lângă ea, ridicând-o de șolduri și lăsând-o jos, chiar dacă purta blugi și nu o rochie. Și-a dat seama că îi plăcea să facă asta, ajutând-o să iasă și să intre în mașină cu puterea lui, făcând-o să se simtă mai mică și mai în siguranță lângă el.

"Mulțumesc", i-a zâmbit și a văzut cum ochiul lui a rămas pe gropița ei.

Punându-și mâna mare pe talia ei, el a condus-o la depozitul unde fusese lupta. În noaptea aceea, cu nervii și tumultul ei emoțional, ea nu observase clădirea de lângă depozit. Nu era nimic care să indice că era altceva decât o clădire oarecare, nimic în afară de un semn cu neon pe ușă pe care scria *"Club 69"*.

Cât de original.

Zephyr și-a dat ochii peste cap la semn și a intrat în spatele lui Hector care conducea din față, Victor urmându-i în spate, gâfâind când a văzut interiorul.

Oricum și-ar fi imaginat ea că arată un club al lumii interlope, cu siguranță nu seamănă deloc cu acesta. Întregul depozit fusese transformat într-un club de noapte elegant, desprins dintr-un film cu mafia din anii '80. Zona deschisă avea pardoseală din lemn, barul lung din capăt era lustruit și stivuit, iar scaunele confortabile erau aliniate pe ambele părți ale ringului de dans central. Un set de scări ducea la ceea ce ea presupunea că era zona VIP, acoperită cu

sticlă, de pe ambele părți. Întregul spațiu era îmbrăcat în maro și roșu elegante, iar ea nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Din ceea ce văzuse despre gusturile soțului ei în materie de design interior, acestuia îi plăceau decorurile extravagante.

În timpul zilei, era aproape gol, cu câteva femei care stăteau la bar și vorbeau.

Zephyr a recunoscut-o imediat pe Jasmine.

Cealaltă fată se întoarse să se uite la ei și îi dădu lui Zephyr un zâmbet. "Ei bine, uite cine este. Domnul și doamna Villanova în casă!"

Nu avea de gând să mintă, îi dădea cele mai mari emoții să audă asta.

Celelalte doamne care stăteau cu Jasmine - două dintre ele - s-au întors să o privească curioase. O altă fată stătea într-o parte, iar Zephyr a privit cum Hector se îndrepta spre ea.

"Faci un tur?" a întrebat Jasmine, cu chipul ei frumos tatuat cu trandafiri frumoși deasupra maxilarului.

Zephyr a dat din cap. "Am vrut să cunosc... fetele."

Sprânceana lui Jasmine îi atinse linia părului înainte să scuture din cap. "Nu sunt toate aici. Acelea sunt Irina și Katelin. Veniți, o să vi le prezint."

Zephyr o urmă pe cealaltă femeie în timp ce Alpha se ducea să vorbească cu un alt tip din spatele barului, poate managerul.

Cele două femei așezate, poate puțin mai în vârstă decât ea, o studiau curioase.

"Nu ești ceea ce ne așteptam", a afirmat Katelin, privind-o de sus în jos, dar nu într-un mod răutăcios. "Ești... mică."

Zephyr a râs. "Eu sunt. Eu sunt Zee."

"Mă bucur să te cunosc, Zee", a spus Irina cu un accent puternic. "Trebuie să spun că este neobișnuit pentru tine să ne cunoști."

Zephyr a ridicat din umeri. "Am vrut doar să învăț despre acest loc și despre AV de la voi, doamnelor. Să înțeleg mai bine afacerea din moment ce sunt un străin, știi tu."

Dacă li se părea ciudată, erau suficient de politicoase încât să nu lase să se vadă. A petrecut următoarele câteva minute vorbind cu femeile, înțelegând mecanismele interne ale imperiului soțului ei, aflând majoritatea poveștilor lor și realizând cât de bucuroase erau să lucreze sub paza lui AV.

Jasmine, a aflat ea, fusese proxenetă de tatăl ei de când avea doisprezece ani, timp de aproape un deceniu, până când a încercat să plece și el a bătut-o până aproape de moarte. Alpha a găsit-o și a trimis-o la SLF, iar după aceea a făcut-o ochii lui pe străzi pentru plată.

Irina era liber-profesionistă și fusese violată de doi bărbați care o luaseră într-o mașină. Ea a sărit din vehiculul în mișcare când și-a dat seama că are nevoie de protecție, dar nu vrea un proxenet. Așa că venise la AV.

Katelin făcuse parte din Sindicat, lucrând ca sclavă umană de la vârsta de opt ani, până când un domn bogat a cumpărat-o. L-a ucis pe bărbat, și-a schimbat numele și a fugit în AV.

Zephyr și-a dat seama, de asemenea, în timp ce vorbea cu ei, că nu toți lucrătorii sexuali lucrau la fel. Katelin, de exemplu, avea un bărbat cu care își petrecea timpul pentru bani, iar apoi era liberă să se bucure de viață așa cum dorea. Irina, pe de altă parte, venea la club de două ori pe săptămână pentru a agăța clienți. Jasmine nu lucra sexual deloc.

"În nopțile de luptă", i-a spus Irina, sorbind apă cu gheață, "este deosebit de bun pentru afaceri. Arena este chiar alături. După luptă, oamenii vor să bea, să vorbească, să cheltuiască mai mulți bani. E plin în perioada aceea".

La naiba.

Zephyr se întreba dacă toți oamenii din industrie aveau astfel de povești îngrozitoare, dacă toți erau supraviețuitori ai unor traume imense pe care le mascau cu afacerea sexului. Asta o făcea să realizeze cât de norocoasă fusese în viața ei, cât de privilegiată fusese să se nască din părinți buni care avuseseră grijă de ea, să aibă o soră care o iubea și apoi să găsească un bărbat care să o placă suficient de mult încât să îi simtă lipsa atunci când ea nu mai era.

Dimensiunea a ceea ce Alpha făcuse pentru ele a lovit-o atunci. Le dăduse acestor femei posibilitatea de a alege, dar mai important, le dăduse oamenilor care se uitau mereu peste umăr siguranță și speranță. Iar ea nici măcar nu putea să înțeleagă cum trebuie să se simtă, să poată dormi noaptea fără să-și facă griji pentru siguranța fizică, să știe că există o ieșire dacă o doresc.

Era norocoasă și, stând în compania unor femei care nu fuseseră norocoase, își dorea să facă ceva pentru ele. Dar nu știa ce ar putea face. Nu se pricepea decât la coafură și, într-o oarecare măsură, la gătit. Ce ar putea face pentru ele care să le ofere puțină bucurie, o amintire fericită? Nu știa.

O mână musculoasă a alunecat în jurul taliei ei, înălțimea scaunului punând-o aproape la același nivel cu soțul ei.

"Ai terminat?" a întrebat el, cu vocea adâncă și întunecată.

Ea a dat din cap, oferindu-le doamnelor un mic zâmbet. "Vă mulțumesc că ați vorbit cu mine."

I-au dat din cap și i-au făcut semn cu mâna în timp ce Alpha a luat-o din nou de șolduri, punând-o pe picioare, și a condus-o afară.

"Mulțumiți?" Au ieșit în parcare, mult mai aglomerată cu oameni pe partea cealaltă acum. Zephyr privea curios.

"Ce se întâmplă?"

"Este o seară de luptă", a spus Hector din lateral, alăturându-se lor. "Se încheie semifinalele înainte de confruntarea finală."

Stai, a fost un fel de turneu? "Este pentru un titlu sau ceva?" Zephyr nu se uitase niciodată cu adevărat la sport la televizor, așa că nu știa cum funcționează asta.

Hector a chicotit. "E pentru supraviețuire. Majoritatea tipilor care se bat nu sunt acolo de bunăvoie."

Stai, ce? Își ridică privirea spre Alpha, cu ochii pe intrarea în arenă. "Ce înseamnă Hector?"

Alpha a suspinat. "Luptătorii sunt deținuți de... oameni. Ei îi antrenează și apoi se fac pariuri la fiecare luptă. Deoarece nu există reguli, de obicei se termină cu moarte."

Stomacul i s-a înfundat.

Se uită la bărbații din fața intrării, încercând să vadă dacă poate vedea ceva din acea dinamică. Îl recunoscu pe tipul pe care îl numiseră Ravager noaptea trecută, cel care rupsese gâtul unui băiat în câteva secunde. Stătea într-o parte, în boxeri și vestă, cu părul blond ca gheața nelalocul lui în orașul tropical, cu ochii ațintiți spre ceva în depărtare. Un alt luptător în pantaloni scurți stătea lângă doi bărbați în costum, părând servil.

"Băiatul ăla vrea moartea", a arătat Hector spre luptătorul tăcut. "Ravager este una dintre cele mai brutale mașini de ucis din circuit. Și la cum stă băiatul, știe și el asta."

Puțul era adânc. Nu știuse, nu se gândise că există o întreagă industrie care prosperă din afacerea morții.

"Și de ce mai lupți?" S-a uitat la Alpha, încercând să înțeleagă de ce își risca viața astfel de fiecare dată când nu era forțat de cineva să o facă.

A ridicat un umăr lat. "Mi-am dobândit reputația prin luptele de stradă din copilărie. Și ocazional trebuie să urc în ring pentru a trimite un mesaj." I-a aruncat o privire grea cu un ochi. "Să nu te pui cu mine sau cu ce e al meu."

Dacă încerca să îi distragă atenția, reușea.

S-a scuturat de ultima replică și de semnificația din spatele ei, urmărind conversația. "De asta erai în ring în nopțile trecute? Sau mă evitai pe mine și te băteai?"

După cum i s-a încordat spatele, ea a știut că era vorba de cea din urmă variantă.

Ea a suspinat. "Cel puțin nu va trebui să te întorci din nou la Inelul Morții."

Pauza lui i-a făcut inima să tresară și nu într-un sens bun. "Ce?"

"Trebuie să intru în ring. Încă o dată pentru turneu."

Plumbul îi infuza venele. "De ce? De ce?"

"Pentru că am luptat deja și am câștigat", a chicotit Alpha ușor din bărbie, vorbind la fel de dezinvolt despre lupta până la moarte cum vorbea despre părul ei. "Renunțarea acum va trimite un mesaj greșit."

"Dar..."

Strânsoarea lui pe bărbia ei se înăspri. "Așa funcționează lumea mea, Zephyr. Mesajul pe care îl trimiți este omul care ești. S-ar putea să fiu soțul tău aici, dar afară? Eu sunt Alfa. Așa că voi lupta în acel ring, iar tu, draga mea soție, vei sta în față ca data trecută și mă vei încuraja, arătând tuturor că poate ești mică, dar nu ești slabă."

Zephyr se holbă la el, cu inima bătându-i în piept, și își întoarse privirea pentru a-l găsi pe Ravager privindu-i. Dacă ceea ce spunea Alpha era adevărat, el avea să se lupte în curând cu mașina de ucis, iar ea avea să asiste la tot.

Capitolul 26

Alfa

Să audă de cumnata sa în timpul zilei a fost o surpriză.

Alpha își șterse fața cu prosopul, sudoarea curgându-i pe piept când sunetul telefonului îl întrerupse în mijlocul antrenamentului. Cu lupta care se apropia, știind că adversarul său va fi Ravager, Alpha se pregătea pentru prima dată după mult timp.

A ridicat telefonul, punându-l la ureche, ochiul cicatrizat mâncându-l de senzația fantomatică din cauza transpirației.

"Cumnată", a salutat el, curios de ce l-ar fi sunat pe el și nu pe Zephyr pentru ceva. Singurul lucru la care se putea gândi era SLF.

"Cumnat", răspunse Zenith, tonul ei serios făcându-l imediat să se concentreze.

"Ce este?", a întrebat el, cu o strângere de inimă în piept la gândul că soției sale i se putea întâmpla ceva. Acesta putea fi singurul motiv pentru care ea părea atât de sumbră.

"Tocmai am ajuns acasă și am găsit un plic", l-a informat ea. "Îți este adresat."

La naiba.

De ce naiba i-ar fi trimis un bilet lui Alpha prin Zenith, dintre toți oamenii? Jasmine, el putea înțelege. Zephyr de asemenea. Dar să lase un bilet pentru Zenith, la ea acasă, nu avea niciun sens.

Alpha a privit în jurul centrului de antrenament, cel pe care îl avea pentru luptători în districtul industrial de lângă arenă. Era la aproximativ cincisprezece minute de locul unde locuia ea.

"Poți, te rog, să mi-l aduci?", a cerut el. "S-ar putea să fie urgent."

Zenith a fost de acord și el i-a spus adresa, a închis și s-a dus la vestiar să se schimbe, cu mintea plină de întrebări.

Telefonul i-a sunat din nou, de data aceasta soția lui.

"Rainbow", a pus-o pe difuzor, trăgându-și blugii. "Să înțeleg că te-a sunat sora ta?"

"O, Doamne, e aceeași chestie cu plicul negru?", se grăbi vocea ei, dulce și feminină. "Crezi că știe ceva despre ADN-ul tău de la ultima scenă? Te vei întâlni cu el? Nu vreau ca polițiștii să încerce să te aresteze pentru ceva ce nici măcar nu ai făcut așa..."

"Respiră", a poruncit el, o fărâmă de amuzament încolţindu-se în el, în ciuda evoluţiei sumbre.

O auzea cum îşi trage răsuflarea, suflând în alta, şi simţea mişcarea buzelor lui la ea. Ea făcea asta de multe ori, făcea lucruri firești care făceau ceva în el să se uşureze, deşi nu ştia dacă ea ştia asta. De când o adusese înapoi, ea fusese puţin mai rezervată, se abţinuse suficient de mult pentru ca el să simtă asta, şi la naiba dacă asta nu-l făcea să se simtă ca naiba. Dar, de asemenea, a aprins un foc în el - să o facă să-l iubească din nou, la fel de deschis, la fel de complet cum o făcuse ea, şi să alunge toate îndoielile din mintea ei. El era cel cu probleme de încredere între ei, nu ea.

"Spune-i lui Zen să citească biletul când ajunge acolo", a sugerat soţia lui după ce s-a calmat puţin.

S-a încordat instinctiv. Nu-i plăcea ca cineva să ştie despre incapacitatea lui de a citi cuvinte mici. Nu ştia de ce era aşa, dar reuşea să deslușească semnele de pe panourile publicitare şi afişele mari suficient de bine pentru a înţelege ce citeau, dar încercând să se concentreze pe caractere mai mici îl durea capul. Şi nu era vorba de vederea lui, pentru că vedea clar atât de aproape, cât şi de departe cu un singur ochi. Era doar o altă particularitate legată de ochiul lipsă pe care nu o mai înţelegea.

Nu ştia de ce îi spusese că nu ştie să citească, când santinelele lui erau singurele persoane care ştiau despre asta. Poate că instinctele lui ştiau în adâncul sufletului că ea merita încrederea lui, poate că el fusese prea încăpăţânat ca să asculte de ele.

Ura să aibă încredere în oameni.

Dar începuse să aibă încredere în Zephyr, iar ea avea încredere deplină în sora ei. Şi oricum nu avea de ales. Hector era plecat din oraş, aşa că îl condusese unul dintre ceilalţi băieţi ai lui, iar el era sigur că nu avea de gând să-i dea biletul să-l citească. Nu, Zenith era un pariu mai bun.

"Bine", i-a spus el, închizând, apoi şi-a dat seama că poate nu ar fi trebuit să fie atât de brusc cu ea. Asta a fost doar modul în care el a fost cu toată lumea.

Suspinând, şi-a băgat telefonul în buzunar şi a ieşit în parcare în amurgul care se lăsa, întunericul invadând un capăt al orizontului, alungând ziua.

Cineva a ieşit din clădirea de antrenament în spatele lui, venind să stea lângă el.

Ravager.

Alpha îl cunoscuse cândva, luptase cu el când era mai tânăr pe străzi. Băiatul plin de ură o canalizase şi devenise o armă care făcea industriei o grămadă de bani.

"Adrik", îl salută Alpha pe numele său real, întrebându-se cum poate avea cineva un păr alb atât de natural.

"Alpha", a spus bărbatul periculos din partea sa, pocnindu-și din încheieturi. "Nu trebuia să intri în turneu de data asta, nu cu mine în ring."

Alpha evitase cu siguranță asta. Adrik era probabil singurul om care putea profita de avantajul său asupra lui Alpha în ring, chiar dacă era mai slab și cu câțiva centimetri mai scund. Era un alt băiat al străzilor, străzi mult mai dure în țara sa natală, și crescuse ca o forță de luat în seamă atunci când urca în ring.

Alfa a rămas tăcută.

Adrik își răsuci inelul de pe mâna stângă, ținându-și privirea înainte. "Nu vreau să te omor, Villanova. Și nu sunt pregătit să mor. Sunt lucruri pe care trebuie să le fac. Datorii pe care trebuie să le... plătesc."

Alpha și-a concentrat atenția asupra bărbatului. Va trebui să facă mai multe cercetări despre el. Dosarul pe care îl avea era vechi - el avea dosare despre toți cei pe care îi considera destul de importanți în lumea interlopă - și, în mod clar, se produseseră unele schimbări de atunci până acum.

Alpha și-a păstrat tonul deliberat ușor. "Soției mele nu i-ar plăcea dacă te-aș lăsa să mă atingi. E posesivă."

Adrik a chicotit, ducându-și sticla de apă la gură. "Ești norocos. A mea m-ar tăia în bucăți cu prima ocazie."

Interesant. Foarte interesant.

"Deci niciunul dintre noi nu moare", a declarat Adrik. "Gândește-te cum vom face asta fără să ne aruncăm numele în noroi. Gândește-te la asta."

Și s-a întors în clădire, lăsându-l pe Alpha să mediteze la cuvintele lui. Avea dreptate. Trebuia să existe o cale prin care să arunce lupta fără să-și distrugă reputația.

În timp ce se gândea, un taxi argintiu a intrat în parcare, cumnata lui ieșind din spate. Era cu adevărat surprins de cum reușiseră surorile să trăiască în oraș fără niciun mijloc de transport personal. Zephyr, știa el, pur și simplu nu știa să conducă, mai ales pentru că nu tăcuse din gură despre cât de mult se temea să conducă într-o noapte când Hector aproape lovise o mașină din lateral. Despre Zenith, nu știa nimic.

Frumoasa tânără s-a apropiat de el, cu fața serioasă, în timp ce scotocea în geantă, scoțând plicul.

"Citește-l pentru mine, te rog", i-a cerut el, i-a văzut ochii întunecați îndreptându-se spre plasturele de la ochi înainte să înțeleagă. Fată deșteaptă.

Ea a rupt clapa plicului și a scos un bilețel, exact ca cele pe care le primise el.

"E timpul să ne întâlnim", a citit Zenith cu voce tare, cuvânt cu cuvânt, din bilet. "Consideră asta o politețe. Dacă vrei adevărul, la miezul nopții la Old Town Pier. Vino singur. Nu te voi mai contacta."

Alpha știa exact care era locul acela. Chiar lângă râu, vechi, abandonat, un loc în care nimeni nu mai mergea de când o mică inundație îl distrusese cu ani în urmă.

Ar putea fi o capcană. Din câte știa el, ucigașul era cel care îi trimitea bilețelele, dorind să-l atragă la locul respectiv. Dar instinctul îi spunea altceva. Instinctul lui știa că era vorba de un om despre care nu reușise niciodată să obțină un dosar, pentru că omul era un mit și exista chiar în umbrele după care fusese numit.

Luând biletul de la Zenith, știind că nu putea conduce el însuși, dar nu putea să-și ia oamenii, se uită la cumnata sa. "Poți să conduci?"

Zenith a clipit surprins, luat prin surprindere de cererea lui. "Um. Da."

El a dat din cap. "Bine. Am nevoie să mă duci la locație."

S-a uitat la ceasul ei de mână. "Cu traficul, o să dureze două ore să ajungem acolo. Este în celălalt capăt al orașului."

Apoi ar fi avut timp să cerceteze locul. "Vino la complex. Vom pleca după cină."

Îl pusese pe șoferul său înlocuitor să-i ducă la complex, prea multe lucruri îi treceau prin cap, întrebările pe care le amânase apăreau. Ieri, primise o vizită de la departamentul de omucideri de la Trident, care îl interogase cu privire la locul în care se afla în momentul crimelor și de ce ar fi vrut cineva să-i însceneze asta. Alibiurile lui fuseseră solide pentru cele mai multe dintre ele, iar polițiștii fuseseră pe statul lui de plată, dar cu siguranță îl irita faptul că un nemernic umbla prin orașul lui nu numai că îi vâna pe oamenii pe care îi proteja, dar îi și înscenase sistematic asta.

Zephyr îi întâmpină pe terasă, oferindu-i surorii ei cu ochii mari un tur al locului în timp ce el făcea duș și pregătea masa pentru masa lor, câinii stând în jurul bucătăriei - Baron ignorându-i pe toți, așa cum făcea întotdeauna, Bear, ca fraierul care devenise, uitându-se la Zephyr de parcă ar fi atârnat de lună, iar Bandit mestecând un sutien nou pe care îl furase din dulapul ei, acesta fiind de un albastru care se asorta cu noul ei păr.

Întotdeauna îi plăcuse părul ei, ondulat și suficient de lung pentru a-și înfășura mâna de două ori, cu mici franjuri care o făceau să pară adorabilă atunci când zâmbea, ceea ce se întâmpla aproape tot timpul. Dar a observat că zâmbetele ei nu erau toate la fel. Uneori, ea zâmbea oamenilor din politețe, chiar și atunci când nu voia, pentru că era drăguță, spre deosebire de el, care

uitase cum e să zâmbești până când ea a înțepat bestia din el. Uneori, zâmbea când plângea, și plângea al naibii de mult, spre consternarea lui, iar zâmbetele acelea îi făceau întotdeauna gura să tremure în moduri în care el ar fi vrut să o imobilizeze cu buzele. Uneori, zâmbetul ei era răutăcios și obraznic, verdele din ochii ei ieșind mai mult în evidență decât marole, gropița din obrazul ei adâncă, iar acel zâmbet îl făcea să vrea să o întoarcă și să o pocnească peste fund.

Și apoi a zâmbit blând, cel care era preferatul lui, cel care îl lovea în piept pentru cât de tandru era. Blândețea nu era ceva cu care Alpha să fi fost familiarizat de foarte mult timp. Viața lui fusese brutală și urâtă și monstruoasă, numai muchii aspre și răni sângerânde și interese egoiste, iar ea, ea era numai blândețe și lumină și generozitate. Simpla ei existență era o dovadă suficientă că exista bine în lume, că dincolo de durere, suferință și întuneric, exista bucurie sub forma unei femei mici.

Chiar dacă nu-i plăcea că-și schimbase părul într-un albastru "trist", cum îi spusese ea. Spera să și-l schimbe din nou, pentru că văzând șuvițele îl făcea să-și amintească cum aproape o pierduse din cauza încăpățânării lui.

Au încheiat cina, Zephyr și Zenith stând mai mult de vorbă, povestindu-i despre copilăria lor și diverse pozne din tinerețe. Pentru prima dată, stând alături de cele două femei în timp ce se certau în glumă, înconjurat de mâncare bună și de bois-ul său, Alpha a simțit cum îl cuprinde un sentiment de familie. Își dorea asta de atâta timp în adâncul sufletului și, în cele din urmă, începuse să creadă că nu o va avea niciodată. La început, fusese faptul că nu trebuia să mănânce singur, că putea împărți masa cu cineva. A fost să stea pe canapeaua lui mare, cu prezența ei lângă el și să se uite la ceva cu căldura ei lipită de el. Se întorsese acasă și fusese întâmpinat nu doar de lemnul lui, ci și de bucuria ei sinceră de a-l vedea. Puțin câte puțin, ea schimbase lucrurile în viața lui, puțin câte puțin, într-un mod în care el nici măcar nu-și dăduse seama că se întâmpla, până când se oprise. Iar acum ea era o parte din sângele lui, vitală pentru funcționarea lui.

Nu a vrut niciodată să-i spună, dar cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face pentru ei și pentru relația lor fusese să plece. Îl zguduise suficient de tare încât să-l facă să deschidă ochii și să-și dea seama că o viață cu ea era ceva ce-și dorea, un viitor cu ea era ceva ce tânjea.

Erau extraordinare micile lucruri pe care ea continua să le adauge vieții lui.

Singura problemă acum, cel puțin din partea lui, era fizică.

Era o amantă uimitoare, conștientă de ceea ce voia și vocală în a cere, complet abandonată în felul în care îl accepta pe el și plăcerea ei. Și la naiba

dacă lui nu-i plăcea să-i facă plăcere, să audă acele mici zgomote și cereri puternice, să-i vadă trupul tremurând și răsucindu-se când venea și îl uda, să-i simtă sânii plini în mâini și s-o guste iar și iar. Îi plăcea la nebunie.

Dar el voia mai mult și nu știa cum să obțină asta. Nu se putea întoarce la modul în care au fost la început. Se abținuse în atât de multe feluri, iar asta îi dăduse controlul de care avea nevoie.

Acum, însă, voia să o aplece peste masă, să o tragă de păr și să i-o tragă până când picioarele mesei crăpau de presiune. Voia să termine în ea și să împingă înăuntru orice spermă care scăpa, asigurându-se că rămâne acolo, marcând-o din interior spre exterior. Forța dorinței sale l-a speriat, suficient cât să-și dea seama că ar putea să-și piardă controlul și să o rănească grav, iar el nu ar putea trăi cu el însuși dacă ar face asta. Era mult mai mică decât el, suficient de strâmtă încât împingându-și penisul în ea îl făcea mereu să-și dea seama că ar putea s-o sfâșie dacă ar merge tare. Nu mai era detașat.

"Cred că mama îl acceptă", i-a indicat Zenith în timp ce ștergeau vasele. "Mi-a spus că vrea să organizeze o nuntă adevărată pentru voi doi. Uită de broască."

Zephyr a suspinat. "Vrem o nuntă?"

Asta l-a enervat. "Nu pleci," vocea lui a devenit mai mult un mârâit.

Ea i-a aruncat o privire, una cu care se obișnuise în ultima vreme, una care spunea că nu era sigură dacă nu ar trebui să *meargă mai departe*. Ca și cum el ar fi lăsat-o. Dacă ar fi încercat, ar fi știut ce înseamnă să urmărești. El avea un plan pregătit pentru orice eventualitate. Pur și simplu ar apărea peste tot și ar ucide pe oricine ar vrea ea să *meargă mai departe*. Ura termenul ăsta. Ea îi dăduse totul și ar fi fost al naibii dacă o lăsa să o facă din nou cu altcineva. Totul era al lui. Ea era numai a lui.

Alpha a ignorat privirea, adresându-se lui Zenith. "Ar trebui să plecăm."

Zenith își atârnă geanta pe umăr, gata de plecare.

Alpha s-a aplecat, înclinând fața adorabilă a soției sale cu degetele, punându-și degetul mare în mica adâncitură, adorând cum degetul lui se potrivea de parcă șanțul fusese făcut pentru el. I-a sărutat cu putere gura umflată, spunându-i foarte clar ce părere avea despre faptul că ea ar fi avut măcar ideea unei alternative, și s-a îndepărtat.

Ea s-a uitat la el, cu pupilele umflate și ochii ușor amețiți. "Ai grijă de tine."

I-a dat o lovitură sub bărbie și a plecat.

Zenith era un șofer prudent.

A condus încet, dar constant până la locație, rămânând mai mult singură și concentrându-se pe drum. Cele două ore au zburat, cu Alpha pierdut în gândurile lui și Zenith în ale ei, liniștea fiind confortabilă.

Debarcaderul a apărut la vedere, lumina lunii sclipind peste apele întunecate ale râului, doar o veche magazie de bărci care rămăsese intactă. Cu câteva decenii în urmă, fusese o rută comercială aglomerată de transporturi și altele asemenea cu orașele care urmau râul. După inundații, se făcuse un doc mai bun, mai nou, mai durabil, în cealaltă parte a orașului, iar acesta fusese abandonat. Alpha nu mai fusese niciodată acolo, dar, în timp ce se uita în jur, îl cuprinse un sentiment sinistru de déjà-vu, ca și cum ar mai fi fost în acest loc.

"Rămâneți în mașină. Încuie ușile. Dacă nu mă întorc în cincisprezece minute, condu înapoi", a instruit-o el pe tânăra fată, înarmându-se cu cuțitul său de încredere în cizma stângă și cu un pistol de rezervă la brâu, chiar dacă nu era cineva căruia să-i placă armele. Cu viziunea lui, împușcarea cu precizie a unei ținte în mișcare aproape că nu se întâmpla niciodată, dar la mică distanță, funcționa destul de bine.

Zenith s-a uitat în jurul zonei abandonate și a dat din cap cu reticență. "Fiți atenți."

A ieșit, asigurându-se că încuie ușile în urma lui, un pic mai liniștit din moment ce întregul vehicul era antiglonț. Odată încuiat, ar fi fost imposibil să pătrundă înăuntru.

Era timpul să se întâlnească cu omul care îi lăsase plicurile negre.

Nu văzuse pe nimeni în zonă în timp ce se îndrepta spre debarcader și se sprijini de el, rămânând cu ochii pe mașină și cu urechile ciulite pentru orice alt sunet în afară de cele obișnuite. Sunetul râului, al vreunui animal din pădurea de dincolo, al motorului mașinii, acestea erau singurele din jurul lui.

Să stea pe digul abandonat din una dintre cele mai rele zone ale orașului la miezul nopții nu era ideea lui de întâlnire. Dar nenorocitul era prudent, ca să nu spun mai mult, dacă era cine îl bănuia Alpha.

Alpha se sprijinea de peretele de lemn a ceea ce fusese cândva o magazie de bărci, privind râul luminat de lună care intra în pădure și dispărea. Aproape că și-ar fi dorit să fumeze, doar pentru a avea ceva de făcut în timp ce aștepta. Încercase în adolescență, cu un cip pe umăr, dar nu reușise niciodată.

Scoțându-și cuțitul, a început să îl învârtă între degete, așa cum ar face un elev cu un stilou. Dar era un truc de antrenament pe care îl învățase după ce se rănise, când cicatricea de pe mâna dreaptă îi trăgea de mușchi. Răsucirea ajuta mușchiul să rămână mobil și agil. De asemenea, îl ajuta să se simtă mai în largul lui, știind că cuțitul pe care îl avea de la șaptesprezece ani era încă cu el.

Dintr-o dată, părul de pe ceafă i s-a înțepenit.

Cineva a fost acolo.

Alpha nu s-a uitat în jur, ci s-a concentrat pe celelalte simțuri, încercând să afle unde era prezența.

Animal? Nu. Om. Ochi.

La dreapta? La dreapta? Nu.

Stânga.

Aproape?

Nu, la câțiva metri distanță.

"Domnule Villanova", vocea liniștită de la câțiva metri în stânga lui i-a confirmat bănuiala. Se uită în lateral cu dezinvoltură, nevăzând nimic altceva decât umbra întunecată a unei umbre la marginea magaziei de bărci.

"Shadow Man", a salutat el, menținându-și vocea la nivel. Mitul. Singurul pe care îl cunoștea și de care toată lumea din lumea interlopă stătea departe. Se spunea că dacă Omul Umbrelor te cheamă, nu mai auzi de tine niciodată. Spera din tot sufletul să nu fie adevărat în cazul lui.

"În bilet scria să vii singur", spuse fără inflexiuni vocea, cu un ușor accent pe care nu-l putea localiza.

Alpha a ridicat din umeri. "Nu pot conduce cu ochiul rău. Ai vrut să ne întâlnim?"

A fost tăcere timp de un minut lung, un minut lung în care Alpha s-a uitat la râu, ținându-și urechile deschise. Un ușor foșnet înainte ca vocea să revină. "Criminalul vrea să-ți însceneze ceva."

Alpha a pufnit. "Asta e evident."

"A făcut o înțelegere cu Sindicatul."

Ce?

Alpha se uită într-o parte, reușind să distingă doar o siluetă înaltă. "Ce fel de afacere?"

"El trebuie să le livreze ceva, iar ei îl vor ajuta să te doboare."

Interesant. Nu auzise ca organizația să facă afaceri cu ucigași necinstiți.

"De ce îmi spui mie despre asta?" a întrebat Alpha, mâncărimea din ochi înrăutățindu-se.

O brichetă s-a aprins, arătând carnea de pe o mână înmănușată, înainte de a se stinge din nou.

"Faptul că tu conduci orașul se potrivește scopului meu în marea schemă a lucrurilor."

Avea un scop? Alpha nu și-a exprimat întrebarea. Nu știa nimic despre acest om, iar asta făcea din el o carte sălbatică cu care nu știa cum să se descurce.

"Deci criminalul lucrează pentru Sindicat?" a verificat Alpha.

"Ucide pentru că îi face plăcere", a clarificat bărbatul. "Organizația este doar un mijloc pentru atingerea unui scop... locul tău în narațiune."

"Vorbești ca și cum ar exista o imagine mai mare."

Un chicotit sec. "Întotdeauna există."

Discuția a fost interesantă, ca să nu spun mai mult. "Știți cine este criminalul?"

"Da."

Alpha a așteptat să completeze golul, dar nu a făcut-o. "Și nu vei spune?"

Bărbatul a așteptat o clipă. "Sună-l pe fratele tău din Tenebrae. Câinele lui sub acoperire are informații care te vor ajuta."

Alpha se încordă, cuțitul rămânându-i în mână. Legătura lui cu Dante nu era de notorietate, la fel ca și faptul că Dante îl trimisese pe unul dintre oamenii lui, Vin, sub acoperire în organizație cu câteva luni în urmă. Cine naiba era tipul ăsta?

"Asta a fost tot?" Alpha a încercat să își stăpânească furia, foarte supărat pe răspunsurile criptice. Nu era acolo ca să joace orice joc al minții cu care venea tipul ăsta. "Ăsta e adevărul pe care voiai să mi-l spui?"

O mică pauză. "Nu-ți amintești, dar acest criminal este același om care ți-a luat ochiul cu ani în urmă."

Plumbul îi umplea venele. Alpha se îndreptă la înălțimea sa maximă, făcând un pas mai aproape de silueta care nu se mișca. "De unde naiba știi tu? Cine este el?"

Bărbatul nu a răspuns.

Ce naiba? Asta era ceva personal. Omul ăsta știa că nu-și amintea, știa cine era ucigașul și știa că el fusese aceeași persoană care îl distrusese pe Alpha. Și tot nu a spus nimic.

Serios iritată, Alpha a înaintat spre el, gata să îl bată măr dacă asta era necesar pentru a obține niște răspunsuri.

"Nu aș face asta în locul tău."

Tonul a fost cel care i-a dat de gândit - calm, clar, letal. Orice om care rostea o amenințare cu acel calm straniu, în timp ce un om ca Alpha venea la el, însemna afaceri.

Alpha a rămas la marginea umbrelor, reușind să distingă silueta care își băga mâinile într-un fel de buzunare ale jachetei.

"Am de gând să aflu cine ești, Omul Umbrelor." Alpha vorbea serios. Avea de gând să facă un dosar întreg despre tipul ăsta și să-l distribuie fiecărui șef din lumea interlopă pe care îl cunoștea.

Vocea a venit din nou, de data aceasta cu amuzament, un cuvânt înfricoșător înainte să dispară.

"Încearcă."

Capitolul 27

Zefir

Faptul că ucigașul era același om cu cel care îi provocase soțului ei orbirea parțială și o cicatrice urâtă o înfiorase pe Zephyr mai mult decât lăsa să se înțeleagă. Însemna că, oricine ar fi fost, avea o răzbunare împotriva lui Alpha de suficient timp încât să încerce să-l ucidă și, când nu reușise, să ucidă pe alții și să-i însceneze asta.

Alpha nu vorbea prea mult despre acest personaj Shadow Man, iar Zen nici măcar nu știuse că cineva fusese acolo, deși se uitase tot timpul. Dar, dacă era să îl credem, rahatul era în toi.

Alpha fusese pe muchie de cuțit de la acea întâlnire, mai întunecat, mai tăcut, cu un nor deasupra capului pentru care ea nu prea îl învinovățea. Până în acel moment, avusese speranța că rănile sale fuseseră cauza unui accident ciudat. Dar acum, știind că nu fusese așa, că fusese intenționat, știind că altcineva știa despre asta în timp ce el nu-și amintea, îl măcina de viu, iar ea simțea pentru el.

Chiar și mama ei observase și fusese îngrijorată de faptul că fusese plecat când veniseră la cină, iar mama ei nu-l plăcea deloc.

Zephyr îl privea în timp ce stătea întins pe pat, plasa acoperindu-i parțial formele fără cămașă, cu telefonul pe difuzorul de lângă el, cu ochii holbați în spațiu.

"Ei bine, Vin a găsit ceva", a spus vocea suavă a lui Dante prin difuzor. În fundal, ea auzea gâlgâitul unui bebeluș. Probabil că vorbea cu Tempest în jurul lui. Era drăguț.

"Ascultă", a spus Dante după o mică pauză. "Mă gândeam să zbor până acolo în weekend. Să discutăm asta personal. Mai ales cu Omul din Umbră implicat. Nu știm de unde știe ce știe și e mai bine să fim atenți, mai ales că nu știm ce joc joacă. Nu este o coincidență că a fost în contact cu Morana și acum vine la tine cu informații utile, dar selective. Nu am încredere în el."

Alpha a dat din cap, încolăcindu-și o mână în spatele capului, cu bicepsul bombat de mișcare. "Sunt de acord cu asta. Am o luptă vinerea asta", l-a informat el pe Dante, privirea lui îndreptându-se spre ea pentru a-i vedea reacția. Ea își păstrase fața neutră, cu stomacul înnodat de viitoarea lui luptă.

"Super", a glumit Dante. "Mi-ar plăcea să particip."

"Sigur", a fost de acord Alpha, iar Zephyr a ascultat cu plăcere, dându-și seama că, deși ezitanți, frații lucrau unul în jurul celuilalt pentru a găsi un teren comun fără a fi evidenți în legătură cu asta. *Bărbații.*

"Apropo, Morana l-a hărțuit pe Tristan să vă viziteze casa", râse Dante. "A fost obsedată de stațiunile de lună de miere în ultima vreme, iar Tristan i-a spus că locul tău arată ca unul."

Alpha a mormăit. "Nu e o nenorocită de staţiune pentru luna de miere."

Într-un fel a fost. Nu că ar fi avut loc prea multe momente din luna de miere. Mooning, da. Luna de miere, nu.

Tempest a bolborosit niște prostii în limbaj copilăresc, iar Dante i-a suflat pupicuri înainte de a reveni la telefon, cu un zâmbet evident în voce. "Acesta a fost modul meu politicos de a-ți spune că nu-l va lăsa pe Tristan să vină singur de data asta. De asemenea, voi aduce" - Dante a vorbit cu o voce de copil, clar către fiica lui, iar Zephyr *s-a topit* - "mica mea prințesă adorabilă. Am anxietate de separare zilele astea. Asta înseamnă că mama copilului meu"- a strigat Dante în depărtare, clar către Amara-"soția mea va veni și ea cu noi."

"Ești biciuit", râse Alpha.

"Și fericită", a fost de acord Dante, fără nicio rușine în voce. "Deci două cupluri, doi copii și cinci agenți de securitate. Vom ateriza vineri după-amiază."

"Voi aranja preluarea", a confirmat Alpha.

"Bine. Transmite-i dragostea mea lui Zephyr." Și acum sufla în zmeură.

Alpha s-a uitat la ea. "Îi voi transmite salutul tău."

"Am spus, dragostea mea."

"Du-te dracului."

Soțul ei a închis cu Dante chicotind.

Zephyr rânji, urcându-se în pat și ajustând plasa în timp ce Alpha stingea luminile telecomandate.

Era încă la limită, chipul îi era un nor întunecat de teamă, mintea îi era preocupată de prea multe lucruri pe care și le amintea sau nu.

Ea s-a urcat pe el.

Simțise că se deschide din nou în fața lui, puțin câte puțin, rezervele ei scăzând cu tot ceea ce el avusese de înfruntat de-a lungul zilelor, și tot asigurând-o că nu pleacă nicăieri. Ea nu voia să plece. Și voia să fie un lucru în minus pentru care el să-și facă griji. De când se întorsese, lucrurile dintre ei evoluaseră. Cu el știind adevărul despre trecutul lor, chiar și limitat cum era, și ea acceptând și devenind complet de acord cu faptul că el nu și-l va aminti niciodată, lucrurile au devenit mai bune. Deși el a încercat să pună întrebări despre relația lor scurtă, dar puternică de acum un deceniu, Zephyr l-a făcut să

înțeleagă că poate era mai bine să lase totul în urmă, mai ales că mintea lui uitase în mod deliberat anumite lucruri, cel mai probabil din cauza traumei. Îi spusese să aibă încredere în ea și, deși el avea probleme cu încrederea, ea simțea că el încerca să renunțe la asta.

I-a îndepărtat părul de pe față, l-a încălecat, i-a scos plasturele de pe ochi, expunând țesutul cicatrizat de dedesubt. Îi plăcea că el o lăsa să-l vadă așa, în ceea ce simțea el că era cel mai urât. Idiotule. Urâtul lui era frumosul ei.

Așa cum făcea în fiecare seară, i-a apăsat mici sărutări pe cicatrice, începând de la linia părului, trecând peste ochi, coborând pe obraz, până la colțul gurii. De obicei, el se întorcea și îi prelua buzele în acel punct, dar Zephyr se săturase de el încercând să țină partidele lor de amor sub control. Îl voia, așa cum era el, brutal și crud, și avea să-l aibă.

Ocolindu-i buzele, a coborât, urmărind cicatricea cu buzele, coborând pe partea laterală a gâtului lui, mai jos, peste pieptul lui musculos, cu păr rar, până la capătul unde cineva îi răsucise cuțitul în lateral. A sărutat-o, oferindu-i toată dragostea și atenția pe care le merita, dorindu-și să fi fost alături de el când a trebuit să se vindece. Limba ei a trecut peste sfârcul lui și i-a auzit respirația întretăiată, boxerii înghesuindu-se ușor.

Zâmbind, Zephyr a coborât mai jos, urmându-i linia abdomenului, mușchi pe care se chinuise să-i dobândească de-a lungul anilor, atât prin lupte, cât și prin antrenament. L-a lins de-a lungul liniei, asigurându-se că părul ei îi urmărește trunchiul cu mișcarea ei, adăugând senzație pentru el. Mâna lui a înfășurat-o o dată, fără să o oprească, dar lăsând-o să știe că poate.

Ea a simțit lungimea lui tare pe sânii ei și i-a scuturat, lăsându-l să simtă cum se mișcă în jurul penisului său.

"La naiba", a scos el, mâna lui strângându-se puțin în jurul părului ei, iar ea a zâmbit, repetând acțiunea. Mâinile ei i-au tras pantalonii scurți în jos, limba ei urmărindu-i oblicul proeminent, în jos, acolo unde ieșea în sus, lung și gros și tare, cu o venă proeminentă pe partea inferioară.

Zephyr l-a strâns între sânii ei mari, știind că lui îi plăcea imaginea, iar șoldurile lui s-au mișcat automat, alunecând în spațiul creat de ea. La una dintre mișcările lui ascendente, ea i-a sărutat capul, lăsându-și sânii în pace, și a lins îndelung vena de pe arborele lui, gura salivându-i să îl guste, în timp ce cealaltă mână a lui a ajuns la părul ei, flexându-se în timp ce o lăsa pe ea să stabilească ritmul.

L-a apucat, i-a luat capul în gură, a lins fanta unde picura deja, gustându-i esența pentru prima dată. Și apoi l-a luat pe gât.

El a gemut, iar ea și-a ridicat privirea, văzându-i gâtul cum i se încorda, în timp ce capul i se înfigea în pernă.

A fost o senzație ameţitoare, văzându-l pe această bestie de bărbat destrămată de buzele ei.

Ea a închis ochii și a început să îi facă sexul oral al vieții lui, adăugând mâinile la mișcarea de sus în jos, alternând între răsucire și înghițire, supt și lins, oferindu-i cât mai multe senzații, stimulată de mâinile lui în părul ei sau de zgomotele care îi ieșeau din gât.

Una dintre mâinile lui îi părăsi scalpul, iar ea deschise ochii, privindu-l cum îi atingea fundul, degetele lui găsindu-i pliurile unde era deja udă. Se întrebase ce anume o excită atât de mult când îi dădea în cap. Să fi fost sentimentul de putere sau un simplu răspuns biologic, mental sau fizic? Zen îi spusese că exista un nerv care mergea direct de la cerul gurii unei femei la vagin, și poate că în cazul ei era foarte sensibil, pentru că soțului ei îi făcuse o felație.

Dintr-o dată, a tras de ea cu forța unui singur braț și, înainte ca ea să clipească, era călare pe fața lui, cu scula lui în gură, iar mâinile lui o întindeau peste el.

A fost *fierbinte.*

Nu mai făcuse 69d până atunci.

A tras-o în jos peste gura lui pricepută, părul lui facial frecându-i interiorul coapsei în cea mai delicioasă fricțiune, limba lui sorbind-o cu un zgomot puternic, obscen, care a făcut-o să geamă în jurul lui. Era ciudat, dar incredibil, să îl simți făcând ceva pentru ea, să reacționezi la asta și să îl simți pe el reacționând la asta făcând altceva, ca o buclă nesfârșită de senzații, care se termina unde a început ea și se termina unde a început el. Un yin și un yang sexual.

I-a desfăcut obrajii, degetul mare mângâindu-i bobul de trandafir în timp ce o mânca, făcând-o să se strângă tare în jurul lui.

"A mai fost cineva aici?", a întrebat el în coapsa ei, mușcându-i interiorul când ea s-a ridicat pentru a lua aer.

"Nu", a oftat ea.

S-a întors să o devoreze, futând-o cu limba și frecându-i clitorisul alternativ, făcând-o să miaune și să geme în jurul penisului său, vibrațiile gâtului ei împingându-i excitația mai sus.

Nu știa cât timp a durat, cât timp au rămas așa, conectați prin trup și minte, reacționând la răspunsurile celuilalt, stimulând și fiind stimulați simultan. Dar, după o vreme, el i-a băgat degetul mare în fund în timp ce îi sugea clitorisul, iar ea a ejaculat, simțindu-se plină, invadată și stăpânită, senzația fiind ciudată și

tabu, terminațiile nervoase arzându-i în tot corpul. Și-a îndepărtat capul de carnea lui, țipând din cauza orgasmului, cu unghiile înfipte în mușchii coapselor lui solide, proprii ei mușchi tresărind și strângându-se în jurul capului lui, în timp ce încet-încet își revenea din senzație.

El s-a îndepărtat, dându-i o palmă peste fund, făcând-o să țipe.

"Întoarce-te", a instruit-o el, iar Zephyr, fără oase, a reușit cumva să se întoarcă și să stea cu fața la el. El i-a tras picioarele de o parte și de alta a șoldului său, privind-o intens. "Ia-mă înăuntru."

Inima ei a început să bată din nou, realizând că, pentru prima dată, el o va lăsa să fie față în față cu el. Înainte, totul fusese din spate, fără să se lege atât de intim ca acum. El o lăsa să intre.

În tăcere, ea l-a înclinat și a alunecat în jos, simțind întinderea în păsărica ei, gâfâind în timp ce cobora centimetru cu centimetru. Uitase cât de uriaș se simțise el în ea, cum o despărțise până când ajunsese la fund.

"Iisuse", a blestemat el, mâinile lui apucându-i șoldurile, capul ei căzând pe spate în timp ce arsura plăcută o cuprindea din nou. În cele din urmă, el era complet înăuntru, împingând atât de adânc încât ea a simțit pulsul lui în pieptul ei.

"Curcubeu", a strigat el, iar ea s-a uitat în jos, încurcând din nou privirile cu ale lui, văzând întinderea lui așezată în fața ei, cicatrici și mușchi și tatuaje și bărbat, toate ale ei.

"Călărește-mă."

Ea și-a pus mâinile pe pieptul lui și s-a conformat, rotindu-și șoldurile experimental pentru a vedea cum se simte, strângându-și clitorisul pe el.

Atât de bun.

Și-a mușcat buzele, simțindu-se sexy, excitată, simțindu-se ca o zeiță în timp ce îl călărea încet, crescând treptat ritmul, încercând diferite mișcări, înțelegând care le aducea cea mai mare plăcere. El îi ținea sânii, îi trăgea de sfârcuri, se juca cu ei. Le-a plesnit, le-a tras, le-a răsucit, fiecare acțiune făcând-o să strige și să se strângă ca o menghină în jurul lui. La un moment dat, când ea a obosit, el a schimbat poziția și i-a pus picioarele peste umerii lui, fără să se despartă niciodată, întinzându-i coapsele până când ea s-a simțit încordată, dar unghiul a făcut-o să vadă stele.

A venit din nou.

El a pus-o în mâini și în genunchi, trăgându-i părul la spate și lovind-o cu ciocanul, ritmul lui crescând, rezistența lui consistentă, iar ea și-a dat seama că nu și-a dezlănțuit niciodată întreaga forță asupra ei.

"Mai tare", a implorat ea ca și înainte, iar de data aceasta, el i-a răspuns. "O să te rănesc."

"Nu o vei face", a argumentat ea, întorcându-și gâtul pentru a-l vedea. "Nu sunt fragilă. Acum fute-mă ca și cum ai vorbi serios."

I-a tras capul înapoi, aproape înclinându-l cu susul în jos, și a sărutat-o, șoldurile lui accelerând ritmul doar ușor. Nu era de ajuns.

"Gândește-te la mine *mergând mai departe*", a folosit ea în mod deliberat termenul pe care el îl ura. "Uită-te la mine acum, în mâini și genunchi pentru tine, exact așa cum îți place ție, și ia-mă. Ia-mă ca și cum aș fi a ta."

"Ești a mea", a mârâit el, mușcându-i o parte a gâtului într-o mișcare care a făcut-o să se agațe de așternuturi.

"Atunci arată-mi. Nu-l simt."

El a *răbufnit.*

El a împins-o în pat, imobilizând-o complet, și s-a aplecat spre urechea ei. "Să nu mă urăști mâine, când vei fi prea dureroasă ca să stai jos."

Și Zephyr și-a dat seama în ce măsură se reținea.

Nu se putea mișca, nu putea reacționa, nu putea face nimic altceva decât să stea acolo cu șoldurile în aer și să înghită, forța loviturilor lui făcând patul să scârțâie, puterea din spatele fiecărei lovituri făcând-o să bată cu pumnul în cearșafuri, unghiul fiecărei lovituri făcând-o să delireze în timp ce marginea disconfortului se spirala cu plăcerea care îi făcea dinții să clănțăne, corpul să tremure și mintea să rămână în gol. Nu era nimic altceva decât senzație, atârnând în timp ce el o călărea, suficient de tare încât nici măcar nu mai recunoștea sunetele pe care le scotea.

Ea a venit din nou. Și din nou. Și încă o dată. La nesfârșit, corpul ei tresărind și negurile dilatându-se în spatele pleoapelor, mintea ei devenind complet amorțită la orice altceva în afară de reacțiile din corpul ei, inima trosnindu-i în piept, pofta ei frenetică, dragostea ei infinită, viața ei a lui.

Probabil că a leșinat, pentru că următoarele câteva minute au fost goale. Și-a revenit culcată pe burtă, cu el lângă ea, cu pieptul zvâcnindu-i în timp ce o privea cu acea unică privire aurie, degetele lui împingându-i sămânța înapoi în corpul ei.

La naiba.

"Nu mă părăsi din nou, curcubeu", a vorbit el încet în spațiul dintre ei. "Nu știu dacă îmi voi aminti vreodată ceva. Nu știu dacă ceea ce simt este iubire. Nu știu ce-mi rezervă viitorul. Dar știu că te vreau lângă mine. Știu că nu vreau să te uit acum."

Zephyr s-a topit, inima i s-a înmuiat. I-a apăsat un sărut moale pe buze. "Nu plec nicăieri, frumosule. Te-am iubit ca un băiat şi te iubesc ca o fiară. Tot ce eşti tu a fost întotdeauna iubit de mine."

Au împărţit aerul pentru un moment lung. "Îţi aminteşti când ţi-am spus că inima mea era o cicatrice moartă?"

"Hmm."

"Îl simt cum pompează din nou cu tine. Sângele meu vital. Micul meu curcubeu."

Iar el era al ei. Cu cuvintele lui încălzind-o până la os, Zephyr a dormit cu soţul ei lângă ea.

Capitolul 28

Zefir

Trei zile mai târziu era încă inflamată.

Și soțul ei? El a fost *mulțumit.*

Îi surprindea frecvent o privire satisfăcută pe față și, acum că teama lui de a o rupe trecuse, trebuia să-l îndepărteze pentru a-și lăsa păsărica să se vindece. Cu rezistența lui, îi făcuse un număr.

A ieșit pe punte, tresărind ușor la durere, simțind exact unde și cât de adânc și cât de tare fusese el cu fiecare pas. Câinii - toți cu excepția lui Baron, despre care era convinsă că pur și simplu o ura - au urmat-o pe urmele ei, încercând să o adulmece în plus față de noaptea trecută, probabil pentru că simțeau mirosul de Alfa peste tot pe ea.

Sau poate pentru că era nervoasă.

Era nervoasă pentru că Dante și petrecerea erau pe drum de la aeroport și voia să le facă o impresie bună, spre deosebire de data trecută, când fusese pierdută și în derivă. De asemenea, era foarte nervoasă pentru că soțul ei urma să intre în ringul morții pentru a lupta în acea seară și, deși el era calm și liniștit și complet relaxat în legătură cu asta, ea nu era. Era îngrozită că el va muri sau va fi grav rănit și nu dorea niciuna dintre aceste opțiuni. La naiba cu reputația, soțul ei era mai important. Dar el era și liderul unei gropi pline de șerpi, iar trimiterea mesajului corect era importantă nu doar pentru reputația lui, ci și pentru siguranța tuturor celor asociați cu el. Dacă era un lucru pe care îl învățase din observație despre această lume, acela era că slăbiciunile erau adulmecate și exploatate până când nu mai existau. Și ura asta, dar era ceea ce era și trebuia să se împace și cu asta.

Era nervoasă și pentru că ucigașul în serie care îi înscenase crimele lui Alpha rămăsese tăcut de la întâlnirea cu Shadow Man, iar soțul ei credea că era calmul dinaintea furtunii. Instinctul ei îi dădea dreptate, iar asta o făcea să fie nervoasă, suficient de nervoasă încât să se gândească să-și aducă familia în complex pentru siguranță, chiar dacă nu le-ar fi plăcut. Ei bine, cu excepția lui Zen. Sora ei se îndrăgostise de acel loc. Poate că ar putea vorbi cu Alpha și să o facă să se mute în casa de oaspeți.

Mai târziu.

Zâmbind, a ignorat durerea și s-a uitat în jos la scările pe care urcau oaspeții de weekend. După ce locuise în complex timp de luni de zile, priveliștea și

pădurea deveniseră o casă pentru ea și, uitându-se la fețele oaspeților și la uimirea care se citea pe ele, își amintea de prima ei zi în care urcase chiar acele trepte.

Hector conducea grupul, după ce se întorsese din misiunea în care îl trimisese Alpha, iar ea se bucura. Îi era dor de el și de umorul lui, mai ales de ușurința cu care îl lua peste picior pe Alpha.

Apropo de asta, soțul ei a pășit lângă ea, mâinile ducându-i-se la șolduri într-o mișcare care era pur proprietarească, și a așteptat să-i întâmpine.

Dante, la fel de chipeș și de suav cum își amintea, păși pe punte zâmbind, cu micuța Tempest, care nu mai era atât de mică, în brațele lui, îmbrăcată într-o salopetă galben aprins absolut adorabilă, cu o fundiță galbenă pe cap.

"Mulțumesc că ne-ai primit, frate." Dante îi dădu din cap lui Alpha și apăsă un sărut platonic, dar afectuos, de salut pe obrazul ei. "Frumoasă ca întotdeauna, Zephyr."

Oh, el a fost un fermecător pentru a boot, dar naiba dacă el nu a face o femeie se simt bine.

Soția lui, Amara, zeița unei femei despre care Zephyr încă nu știa că poate exista, îi întâmpină atât pe Alpha, cât și pe ea cu o îmbrățișare caldă, parfumată. "Vă mulțumesc foarte mult pentru că ne-ați primit. Aveam nevoie de o pauză. Casa voastră este uimitoare", a complimentat ea cu o voce răgușită, iar Zephyr a simțit cum mândria o cuprinde. Era un contrast atât de mare față de ultima dată când o întâlnise, când fusese nesigură în privința căsniciei ei și o necunoscută pentru Alpha, nesigură pe ea și pe relația lor. Stând acolo, își dădu seama că și ea se schimbase, devenise mai sigură pe ea și pe relația ei, nesiguranța ei fiind încă prezentă, dar trecând mai mult în plan secund în fața reasigurării iubirii ei. Doamne, îl iubea, pe acest el. Nu doar pentru cine era el acum, ci pentru cine o lăsa să fie.

Îi plăcea această versiune a ei, femeia care putea să fie puternică, vulnerabilă, să iubească deschis și să poftească fără rușine, și să știe că totul era în regulă, că nu va fi judecată pentru asta sau că nu i se va spune niciodată că trebuie să schimbe anumite aspecte pentru a se integra mai bine în viața lui.

Îi plăcea asta.

"Desigur", i-a răspuns ea Amarei. "Suntem o familie. Ești întotdeauna binevenită aici."

Amara îi strânse mâinile și Zephyr văzu o cicatrice pe încheietura ei. Dar nu a spus nimic, întorcându-se spre celălalt cuplu din spate, unul pe care îl văzuse la nuntă, dar căruia nu i se prezentase. Bărbatul intens și femeia cu ochelari și,

împreună cu ei, băiatul tânăr care vorbise cu ea la nuntă, băiatul care acum îngenunchea și mângâia câinii.

"Oh, hei!" i-a făcut cu mâna. "Îți amintești de mine, nu?"

Băiatul nu s-a uitat în sus, doar l-a scărpinat pe Urs. "Plângi mult. Da."

"Xander!" o admonestă femeia cu ochelari, oferindu-i un zâmbet ușor stânjenit. "Bună. Îmi pare rău. El e Xander. Eu sunt Morana. Tipul ăsta mare e Tristan".

Tristan i-a dat un semn din cap bărbătesc, dar a păstrat distanța, distant. Yikes. Omul nu era deloc cald. L-ar fi crezut un robot, cu excepția felului în care se uita la Morana și îl verifica pe Xander cu privirea, uitându-se ocazional la Tempest și Amara. Interesant.

"Hai să vă instalăm", bătu ea din palme și îi conduse pe toți înăuntru, făcându-le un tur al locului, îndrumând câțiva dintre băieții lor să își aranjeze lucrurile în casa de oaspeți. Nala și câțiva dintre ajutoarele ei lucrau în bucătărie pentru a pregăti totul pentru ei, Leah venind să ajute cu copiii, ceea ce era inutil pentru că Tempest nu voia să părăsească brațele tatălui ei, iar Xander își găsise un loc confortabil pe covoare cu câinii.

Se simțea altfel decât atunci când părinții ei veniseră la cină. De data aceasta, se simțea ca femeia casei, ca o gazdă egală, mai degrabă decât o fiică care încerca să demonstreze că totul era perfect. Stăteau și vorbeau ocazional, mai ales pentru că copiii erau treji și membrii personalului erau prin preajmă. Dintre cupluri, și-a dat seama că Morana și ea erau cele care vorbeau, deși cealaltă femeie era un geniu, iar ea nu. Amara intervenea, dar asculta, poate datorită profesiei ei de terapeut, ceea ce Zephyr credea că era foarte mișto. Asta a făcut-o să se întrebe totuși care era contribuția ei la grup. Era coafeză și își iubea meseria, dar în compania celor prezenți, îi amintea de întrebările pe care și le pusese când le întâlnise pe doamnele de la club, despre ce ar putea face pentru ele.

Tristan și Alpha erau cei mai tăcuți din grup, Dante era cel mai relaxat, Alpha vorbea când trebuia, iar Tristan nu vorbea deloc. Dar el stătea cu brațul în jurul Moranei, degetele lui atingându-i gâtul, iar romantica din ea a leșinat ușor la asta.

Curând, Alpha a plecat să se încălzească înainte de lupta cu Hector. Leah a preluat îndatoririle de babysitter, iar restul s-au urcat într-un Rover, Victor conducându-i la arena unde *urma* să lupte *The Finisher*.

***

Mulțimea era mult mai mare decât ultima dată când fusese acolo. Zephyr stătea exact pe același scaun pe care fusese și ea, Morana pe o parte, Amara pe cealaltă, partenerii lor respectivi acoperindu-le colțurile, Victor și unul dintre băieții lui Dante în spatele lor, oferindu-le tuturor acoperire.

Mai mulți bărbați în costume și femei în rochii stăteau în secțiunile superioare ale arenei, având o vedere de ansamblu asupra ringului din centru. Alți oameni mai zgomotoși stăteau în jurul uriașului depozit, în spatele unui singur rând de scaune pe fiecare parte, la câțiva metri de ringul de luptă. Oamenii pariau, se țineau scorurile, atât cei eleganți, cât și cei urâți din lumea interlopă onorând lupta.

Zephyr stătea cu inima în gât când crainicul a sărit în sus, bătând din palme pentru liniște.

"Ce turneu fantastic a fost, doamnelor și domnilor", a bubuit din nou vocea lui. "Suntem la lupta finală și ce luptă va fi."

Nu știa cum, dar avea nevoie de Alpha pentru a reuși.

"Doamnelor și domnilor, el antrenează cei mai buni luptători din țara sa natală, numele său insuflă teamă în ring, vă rugăm să urați bun venit mașinii noastre de ucis din Rusia, The Ravager!"

Mulțimea a aplaudat când bărbatul cu părul și ochii de gheață a pășit din ceea ce trebuie să fi fost vestiarul în ring, fără să se uite la mulțime, doar sărind în ringul de luptă.

"Arată înfricoșător", șopti Morana din partea ei, iar Zephyr dădu din cap, amintindu-și când îl scăpase pe băiat în cinci secunde.

"Și acum", a strigat crainicul. "Din orașul gazdă, legenda care nu începe o luptă pe care nu o poate termina, fiara cu un singur ochi, The Finisher!"

Un alt hohot trecu prin mulțime, zgomotul atât de puternic încât Zephyr îl simți reverberând în corpul ei. S-a uitat într-o parte pentru a-și vedea soțul, nu, *The Finisher,* ieșind în pantaloni scurți negri de luptător din același vestiar, înfășurându-și banda în jurul mâinilor, mergând direct în ring, sărind lângă Ravager.

Alpha a întors capul și s-a uitat la ea, doar ca să se asigure că era acolo, și s-a întors.

"Cum naiba se va lupta cu un singur ochi?" șopti Amara din cealaltă parte a ei.

Zephyr nu știa, chiar dacă îl văzuse antrenându-se, luptând și ucigând. Ea nu știa, dar se ruga ca el să știe.

Bărbații au schimbat o privire, bătându-și pumnii.

Prezentatorul a coborât și a sunat clopoțelul.

A început lupta.

Zephyr s-a agățat de brațele scaunului, fără să îndrăznească să clipească, fără să îndrăznească să respire, în timp ce Ravagerul a ajuns în spatele lui Alpha, soțul ei pivotând imediat și venind spre el din lateral, la care Ravagerul s-a ferit și s-a îndepărtat, ambii bărbați învârtindu-se unul în jurul celuilalt.

O liniște s-a așternut peste mulțime în timp ce se studiau reciproc, adrenalina umplându-i venele în timp ce își dorea ca omul pe care îl iubea să iasă învingător, indiferent de preț.

"Trebuie să meargă din dreapta", mormăi Dante în șoaptă, înclinându-se în față pe scaun și observând lupta cât de atent putea.

"E orb pe dreapta", i-a comentat Tristan lui Dante din cealaltă parte. "Asta l-ar face slab."

Comentariile despre tehnică au continuat, la fel ca și lupta, care a durat mult mai mult decât oricare dintre cele anterioare.

Zephyr s-a uitat la crainic și l-a văzut agitat, realizând că lupta dura de peste zece minute, cu ambii bărbați luptându-se, ferindu-se și dansând unul în jurul celuilalt.

"Ce face?", a gândit ea cu voce tare și a simțit-o pe Amara strângându-i piciorul.

Dintr-o dată, sunetele de artificii au pătruns în aer.

Un oftat colectiv a răsunat în depozit. Oamenii au început să țipe, iar Zephyr s-a uitat confuză în jur, inima amenințându-i să-i iasă din piept când Dante a acoperit-o pe Amara și Tristan pe Morana, împingându-i pe amândoi la podea. L-a văzut pe Alpha uitându-se la un colț al depozitului înainte de a sări peste ring, abandonând lupta pentru a veni la ea. El a luat-o în brațe, în mișcare spre vestiar.

"Găsește trăgătorul", i-a ordonat el lui Victor, care alerga deja spre cealaltă parte a depozitului.

Dante și Tristan i-au urmat până la ieșirea din spate, Ravagerul deschizând ușa în mod surprinzător pentru a-i lăsa să iasă aproape de spatele parcării, acum plină de oameni care fugeau.

"Îți sunt dator, Adrik", i-a dat Alpha din cap Răzbunătorului, care a dat și el solemn din cap.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat Zephyr, încă zguduită de adrenalina care-i pompa prin sânge. Tocmai fusese la un schimb de focuri? O împușcătură adevărată? Unul care suna ca un foc de artificii?

"A fost o împușcătură." tonul sumbru al lui Alpha a confirmat.

Au ajuns la vehicul și au lăsat-o jos, uitându-se înapoi la depozit.

"A fost cineva rănit?" a întrebat Amara, verificându-i pe toți.

"Cred că cineva a murit înăuntru", a presupus Morana, prăbușindu-se pe mașină. "În spatele meu. Glonțul a fost aproape. Dar erau ei ținta sau eram noi?"

Tristan a tras-o în trupul lui.

Zephyr s-a sprijinit de Alpha, încercând să se gândească la împușcături, la împușcăturile dintr-o luptă subterană unde cineva ar fi putut muri. Brațul lui a înconjurat-o, ținând-o aproape în timp ce cu toții priveau și așteptau urmările.

După câteva minute, Victor a ieșit cu fratele său și cu omul lui Dante, cu un pistol în mână.

"Am găsit asta în spate, șefu'."

Alpha a luat arma în mâna dreaptă, verificând-o. "Acest model nu este fabricat aici."

Morana și-a deschis telefonul, tastând furios pe ecran. "A fost fabricat în Svoski. Nu există niciun nume de înregistrare sau număr de înmatriculare."

Asta a fost rapid.

Hector s-a uitat la Alpha, o conversație tăcută având loc între cei doi.

"Victor, ia fetele acasă", i-a spus el bărbatului mai tânăr.

Dante îi dădu omului său un semn din cap să meargă cu ei și îi dădu Amarei un sărut.

Tristan a tras-o pe Morana de gât și au avut și ei o conversație tăcută.

Alpha a întors fața lui Zephyr de bărbie, dându-i un sărut puternic. "Fii cuminte, curcubeu."

"Cum spui tu, sexy", șopti ea, chiar dacă vocea îi tremura, mintea ei procesând rapiditatea cu care noaptea se dusese de râpă.

***

Zephyr a făcut ceea ce făcea întotdeauna când i se întâmpla ceva important - și-a sunat sora.

După ce s-a întors acasă cu Morana și Amara, ambele femei mergând la casa de oaspeți pentru a se împrospăta înainte de a i se alătura, Zephyr a decis să rămână singură pentru a-i povesti surorii sale despre împușcături, singura ei companie fiind Ursul, ceilalți doi câini dispărând undeva în casă.

"Ești bine?" a exclamat Zen în urechea ei. "Stai, trebuie să te văd. Treci pe video chiar acum."

Zephyr a scuturat din cap și a schimbat, arătându-și sora pe cameră. "Sunt perfect în regulă. Vezi?"

"O, Doamne, Zee", a gemut Zen. "Mental? Ești bine?"

Zephyr i-a spus sincer surorii ei că nu știa. Încă procesa totul și probabil că avea să dureze ceva timp până să accepte asta. De asemenea, având în vedere reacția ei, o făcuse să realizeze cât de străină era de lumea asta. Niciunul dintre ceilalți nu reacționase la împușcături într-un mod surprinzător, ceea ce o făcea să înțeleagă că, evident, avuseseră o experiență anterioară în confruntarea cu violențe similare. Ea nu avusese parte de așa ceva, și nu știa dacă era bine sau rău. Pur și simplu așa era, iar ea trebuia să învețe dacă voia să rămână parte din lumea lui Alpha, ceea ce cu siguranță voia.

"Te rog, spune-mi că ai niște vin", intră Morana de pe puntea din spate împreună cu Amara, amândouă îmbrăcate în pijamale, Morana într-un tricou și pantaloni scurți, Amara într-un halat mătăsos. Zephyr furase pur și simplu unul dintre tricourile lui Alpha și le îmbrăcase cu jambiere pe care le dădea jos odată ce se duceau la culcare.

Tot la telefon, Zephyr arătă spre dulapul cu vinuri și întoarse telefonul, prezentându-le pe fete una alteia. Morana i-a făcut cu mâna lui Zen, Amara i-a zâmbit și au stat de vorbă câteva minute, înainte de a deconecta, promițând că va suna din nou. Pahare de vin în mână, toate trei au mers în sufrageria scufundată cu grădina interioară, așezându-se pe diferite canapele, Bear prăbușindu-se somnoros la picioarele lui Zephyr.

"E ca pisica mea, Lulu", arătă Amara cu un deget delicat spre caninul de la picioarele ei.

"Lulu este adorabilă", a exclamat Morana. "Am încercat să îl conving pe Tristan să își ia o pisică."

"Și eșuează", a râs Amara.

Zephyr nu s-a putut abține să nu rânjească. "Ce zici de un câine? Nu mi-am dorit niciodată unul și acum am trei. Nu-mi pot imagina viața fără ei acum, chiar și fără cel care sunt sigur că mă urăște."

Morana a suspinat. "Un câine pare mai plauzibil, sincer. Sunt sigură că Tristan a observat felul în care Xander a reacționat la câinii voștri. El nu

reacţionează uşor la lucruri în exterior, aşa că vom vorbi cu terapeutul lui despre asta."

Zephyr nu a întrebat, dar întrebarea trebuie să i se fi citit pe faţă.

"Este autist de înaltă funcţionalitate", a clarificat Morana. "L-am testat recent şi consilierul ne-a sugerat să îi luăm un animal de companie care să îl susţină emoţional. Xander nu a arătat niciun interes exterior faţă de Lulu, nu aşa cum a arătat faţă de câinii voştri, deşi a întâlnit-o de destule ori."

Wow.

"Este al tău?" a întrebat Zephyr. Morana părea prea tânără pentru a fi mama unui copil de vârsta lui.

"Nu, dar am putea să-l adoptăm în curând."

În următoarea oră, fetele au pus-o la curent cu vieţile şi iubirile lor, întrebând-o despre cum ea, o personalitate complet diferită de Alpha, a devenit soţia lui. Deşi Zephyr nu dusese niciodată lipsă de prieteni sau de companie feminină, nu cu cea mai bună prietenă a ei fiind sora ei, avea sentimentul că cele două femei nu fuseseră la fel de norocoase, aşa că încercase să creeze o legătură cu ele şi să le facă să ştie că era acolo dacă aveau nevoie de un alt prieten.

Băieţii s-au întors la scurt timp după aceea, prăbuşindu-se lângă ei, ceva întunecat atârnând deasupra capetelor lor.

"Aţi găsit ceva?" a întrebat Zephyr, curioasă şi dorind să ştie dacă au găsit vreun răspuns. Se ghemuise lângă Alpha, lăsând greutatea lui familiară să se aşeze în jurul ei şi mirosul lui familiar să o liniştească.

Dante a dat din cap în semn de răspuns. "Nu. Dar acum că putem vorbi în intimitate", s-a întors spre Zephyr. "Îţi aminteşti ceva despre întâlnirea ta cu Omul Umbrelor la nunta mea?"

Zephyr şi-a muşcat buza, încercând să îşi amintească. "Era înalt, purta un hanorac negru, îşi ţinea faţa departe de raza mea vizuală."

Morana a dat din cap. "Seamănă cu omul meu de la aeroport."

"Nu al tău", a corectat Tristan din partea ei, iar ea şi-a dat ochii peste cap în spatele ochelarilor. "Trebuie să ne dăm seama ce face. Mai întâi mă contactează în legătură cu fetele dispărute, apoi e la nunta ta şi trimite mesaje criptice, iar apoi se întâlneşte cu Alpha în legătură cu crimele în serie? Care este agenda lui?"

Zephyr îşi dorea să poată ajuta. Şi, într-un fel, poate că putea. Poate că perspectiva ei exterioară ar putea aduce o lumină nouă.

"Dacă..." a ezitat, l-a simţit pe Alpha strângând-o şi a început din nou. "Dacă voi sunteţi prea apropiaţi pentru a vedea imaginea de ansamblu? Care este

singurul lucru care vă conectează pe toți? Uitați de legăturile familiale. De ce ar lucra o fată din Shadow Port cu un bărbat din Tenebrae? De ce a venit regele din Outfit la regele din sud? Care este firul subiacent aici?"

Dante își înclină capul într-o parte, privindu-l pe Tristan înainte de a se fixa pe Alpha. "Sindicatul?"

a încurajat Zephyr. "Ăsta e un început la fel de bun ca oricare altul. Poate că Omul Umbrelor te ajută pentru că și el are ceva cu organizația."

"Dar cum naiba știe el ce face?" Dante clătină din cap, cu frustrarea evidentă pe față.

"Ar putea face parte din Sindicat?" a gândit Morana cu voce tare, bătându-și telefonul pe coapsă. "Sunt giganți, ceea ce înseamnă, evident, că au resurse. Ar putea avea sens."

"Atunci de ce ne-ai condus la ei?" a întrebat Amara, cu vocea ei răgușită și liniștită. "Dacă secretul este treaba lor, și este treaba lui, de ce să ne lase firimituri de pâine?"

A fost liniște o clipă, în timp ce toți reflectau la întrebări.

"Ai aflat ceva despre sora mea?" Tristan vorbi pentru prima dată, iar Zephyr își dădu seama că avea o voce frumoasă, deși destul de intensă.

Morocănosul ei intens a răspuns: "Le-am găsit pe fetele din transport, pe toate în afară de trei."

"Ai reușit să mă urmărești?" întrebă Morana, iar Zephyr își simți ochii măriți. Fusese o fată dispărută?

L-a simțit pe Alpha încordat lângă ea. "Nu. Asta înseamnă două fete dispărute."

"Ce s-a întâmplat cu restul?" Amara își încrucișă degetele cu cele ale lui Dante, cu ochii verzi ațintiți asupra lui Alpha.

"Majoritatea au murit", a răspuns soțul ei, cu remușcări în vocea lui profundă.

Zephyr a văzut-o pe Morana punându-și mâna pe coapsa lui Tristan în timp ce acesta privea în altă parte, mușchii gâtului acționându-i.

După încă un timp de tăcere, Dante a vorbit. "Unul dintre băieții mei, care este sub acoperire în organizație de luni de zile, a găsit ceva."

Alpha asculta cu atenție, iar Zephyr își sorbea vinul, investită.

"La ultimul contact pe care Vin l-a avut cu mine acum câteva luni, a menționat că manipulatorii le dau copiilor numere pentru identitate. De asemenea, ei țin evidența copiilor în organizație atâta timp cât sunt în viață. A găsit un dosar pentru una dintre fetele din lotul de la Tenebrae de acum douăzeci de ani, care ducea la Los Fortis." Dante a făcut o pauză. "5057.

Dosarul avea un sigiliu pe el. L-a deschis și a aflat că cineva o cumpărase și că tranzacția urma să aibă loc săptămâna viitoare. Dacă putem afla când și unde în oraș..."

"Putem găsi o fată", a completat Alpha, uitându-se spre Tristan.

Nu s-a spus că, dacă vor găsi o fată, șansele ca ea să fie sora lui erau mari. Stăteau în tăcere, cu întrebări nesfârșite, cu răspunsuri evazive, cu o speranță mică, timidă, că, poate, noaptea va răsări.

Capitolul 29

Zefir

Ceva rău urma să se întâmple.

Zephyr s-a trezit în dimineața următoare cu acel sentiment, iar greutatea de plumb îi stătea greu în stomac. Nu știa dacă era o urmare a împușcăturilor, sau din cauza discuțiilor despre tristețe și moarte purtate în timpul nopții cu toată lumea, sau un răspuns la norii negri și grei care cuprinseseră cerul.

Nu știa și, din moment ce nu era o persoană care să aibă frecvent astfel de sentimente urâte, nu știa ce să facă cu ele.

"Nu te duce la SLF dacă te deranjează", a sugerat Alpha în timp ce își tundea barba într-un prosop, în timp ce ea stătea lângă el, spălându-se pe dinți în timp ce purta tricoul lui, domesticirea lor fiind la apogeu.

"Întotdeauna merg", a spus ea peste periuța din gură, pasta de dinți încurcându-i cuvintele, amuzamentul din ochii lui fiind contrar greutății din ochii ei.

Și-a lăsat aparatul de tuns pe tejghea și a pășit în spatele ei, fiind cu un cap mai înalt în reflexie. Și-a pus mâinile pe talia ei și s-a aplecat spre locul de la joncțiunea dintre gât și omoplat. "Sau poți rămâne și ne putem petrece ziua în pat. Ce zici de asta, hmm?"

Zephyr a scuipat și și-a clătit gura, înainte de a-și fixa privirea cu reflexia sa. "Sore. Vajajay-ul meu are nevoie de timp să se adapteze la modul tău de bestie." O parte a buzei i-a tremurat. "În plus, Zen ar vrea să mă vadă după ce i-am spus despre împușcături. Ceea ce-mi aduce aminte, mă gândeam dacă aș putea vorbi cu ea despre mutarea aici... în casa de oaspeți, dacă ești de acord?"

Alpha a ridicat din umeri. "Nu m-ar deranja. E un copil bun."

A mers mai bine decât se aștepta. Era pe jumătate pregătită să-l mituiască.

Au făcut un duș împreună și au coborât să se întâlnească cu oaspeții, iar Nala și Leah pregăteau micul dejun. Între toți oaspeții și copiii și câinii și personalul, era o nebunie de sunete și mirosuri și doar simțuri.

Și chiar și în mijlocul acestei veselii, plumbul din stomac a rămas.

***

Morana voia să vadă orașul, Amara voia să se relaxeze în piscină. În cele din urmă, au decis că Morana o va însoți pe Zephyr la SLF în timp ce ea se va oferi voluntar și își va cunoaște sora, iar apoi o va duce într-un tur al orașului.

Cele două și-au sărutat bărbații și au plecat cu Victor conducându-le. Zephyr îi arătă pe drum diferite atracții turistice Moranei, bucurându-se să-i arate orașul ei natal plin de viață cuiva care nu locuia aici. La marginea pădurii tropicale, înconjurat de un râu, Los Fortis era un centru animat de cultură, oameni și mâncare, un centru de afaceri înfloritor cu peste cinci milioane de locuitori, un amestec de paradis tropical și zgârie-nori corporatiști. Era, de asemenea, un subsol de industrii întunecate despre care ea nu știa înainte de a păși în lumea lui Alpha, acum și în lumea ei.

Au ieșit în clădirea SLF, iar Zephyr i-a explicat Moranei cum funcționau lucrurile în organizație și ce făcea organizația non-profit, prezentând-o diferitelor persoane în timp ce se îndreptau spre spate, unde se afla de obicei Zen. La sfârșit de săptămână, de obicei, traficul pietonal este mai intens, voluntarii și personalul intrând, făcând din clădire un spațiu zgomotos.

Zen se afla în biroul din colț, înconjurată de hârtiile de care se ocupa. Sora ei și-a ridicat privirea când a intrat. "Oh, Zee," a venit să o îmbrățișeze strâns, uitându-se la ea peste tot. "Ești bine?" Era încă îngrijorată de împușcături și de efectul lor asupra ei.

"Încerc să nu mă gândesc la asta", îi spuse ea sincer surorii sale, întorcându-se pentru a o prezenta cum se cuvine celeilalte femei. "Zen, ți-o amintești pe Morana. A vrut să vadă orașul, așa că am ieșit."

Tăcerea de la Morana o făcu pe Zephyr să se întoarcă și să o găsească lângă ea, cu capul înclinat într-o parte, scrutându-l pe Zen.

Sora ei se încruntă, schimbând o privire cu Zephyr. "Este totul în regulă?"

Morana părea să se scuture din stupoare. "Da, desigur. Îmi cer scuze! Câteodată mă pierd în gânduri."

Zen a chicotit. "Acesta este obiceiul preferat al lui Zee. Vino, o să-ți arăt împrejurimile. Zee, e o fată de șaisprezece ani care vrea o schimbare de look în camera comună."

În timp ce fetele plecau în turneu, Zephyr s-a dus în camera comună și s-a întâlnit cu fata, discutând cu ea în timp ce îi făcea o schimbare de look, ochii ei îndreptându-se spre Morana pentru a o găsi pe ea și pe Zen uitându-se la laptop, vorbind, chicotind, vorbind din nou. Un sentiment de premoniție îi stătea ca o piatră nedorită în stomac.

Zephyr avea rareori astfel de presimțiri, dar în timp ce stătea acolo, sentimentul i se târa pe piele precum scorpionii, înțepând în urma lor. Norii se

rostogoleau greoi pe cerul din afara ferestrei, potrivindu-se cu interiorul ei, greu și plin și pe cale să explodeze.

Cumva, ziua a trecut, iar anxietatea ei se agrava cu fiecare oră care trecea, până la punctul în care a decis să nu o mai ducă pe Morana în turneu, ci să se întoarcă acasă și să treacă peste.

"Ai fost un pic cam ciudată astăzi", a menționat Zen în timp ce cele trei femei ieșeau din clădire. "E din cauza împușcăturilor?"

Zephyr a scuturat din cap, uitându-se în jur să vadă unde parcase Victor mașina. "Nu știu. Doar că... ceva mi se pare ciudat."

Morana și-a împins ochelarii pe nas. "Ar trebui să ai încredere în instinctul tău, să știi. Dacă există un lucru pe care ultimele luni m-au învățat, acesta este cu siguranță."

Toate astea erau grozave, dar unde naiba era Victor? Se făcuse târziu, se lăsase noaptea și ea știa că trebuie să se întoarcă acasă.

Zephyr se uită în jur, încercând să înțeleagă de ce garda ei de corp, care nu se abătea niciodată de la locul unde se afla, nu era în locul său obișnuit.

Dintr-o dată, o dubiță întunecată cu geamuri fumurii a intrat în parcare.

Zephyr a încremenit când ușile s-au deschis și patru bărbați cu cagule pe față au coborât, îndreptându-se direct spre ei.

"Fugi, Zee!"

Strigătul a impulsionat-o să se pună în mișcare. I-a văzut pe Morana și pe Zen alergând înapoi spre clădire și a sprintat după ei, inima bătându-i din piept în timp ce bărbații o urmăreau. Nu avea nicio idee cine erau, dar întreaga înscenare, la naiba, întreaga zi nu era de bun augur.

S-au auzit împușcături și a văzut-o pe Morana căzând, țipând în timp ce își ținea umărul, sângele colorându-i albul bluzei.

Zephyr s-a oprit, îngenunchind pentru a o ajuta să se ridice în timp ce Morana țipa de durere. "Du-te. Du-te, adu ajutor!"

Înainte ca Zephyr să se poată ridica, două brațe de fier o prinseră. O pânză întunecată i-a acoperit fața, iar ea a fost legată și transportată la dubă, ultima vedere a ei fiind cea a unuia dintre bărbații care o urmăreau pe sora ei, lăsând-o pe Morana pe parcarea cimentată.

Frica, adevărata frică neadulterată, o mistuia. Nu știa cine erau tipii ăștia, dar au împins-o în dubă. Un alt corp s-a ciocnit de ea, ceața lavandei de pe corpul lui Zen dându-l de gol.

"Zen?", a întrebat ea, vrând să fie sigură că e bine.

Răspunsul lui Zen a venit din partea ei, înăbușit de o cârpă. Fusese încătușată.

Zephyr a încercat să se zbată împotriva legăturilor, încercând să scape, în zadar. Legăturile cu fermoar îi săpau în încheieturi, tăindu-i circulația.

Ușile dubiței se închiseră și apoi aceasta se puse în mișcare. O luau pe ea și pe Zen? Și Morana era lăsată în urmă? Fusese împușcată! Avea nevoie de ajutor înainte să sângereze. Doamne, spera să primească ajutor pentru ea și să cheme salvarea pentru ei.

"Unde ne duci? Cine sunteți voi?" Faptul că nu putea vedea nimic o speria și mai mult.

Cererile ei au rămas fără răspuns.

Nu știa pentru cât timp au fost în tranzit, dar l-a auzit pe Zen oprindu-se din lupta pentru a se elibera. A rămas tăcută, știind că răpitorii erau acolo și ascultau. Trebuia să încerce să găsească o cale de ieșire din încurcătura asta. Curând, vehiculele s-au oprit și cineva a ridicat-o. A simțit că cineva o ridica și pe sora ei. Cel care o căra a pus-o pe un scaun, legându-i din nou încheieturile de brațele de lemn cu cătușele cu fermoar.

Capacul îi fu îndepărtat de pe față, iar ea clipi, încercând să se concentreze asupra priveliștii bruște din fața ei. Zen era legat la fel de un scaun în fața ei, tăcut, dar treaz, uitându-se în jur, din fericire nevătămat și nevătămat, doar zguduit. Zephyr nu-și putea scoate din cap imaginea Moranei, sângele răspândindu-se pe brațul ei de la umăr, bluza ei albă complet roșie. Doamne, pierduse mult sânge, iar dacă sângerarea nu se oprea înainte să ajungă cineva la ea...

Nu.

Concentrează-te aici, Zee.

S-a uitat în jur, încercând să-și dea seama de locația lor. Părea o baracă mică din lemn, veche și nefolosită. Sunetul apei din apropiere a avertizat-o că se află aproape de râu sau de o cascadă. Bărbații care le răpiseră au părăsit coliba, lăsându-le singure pe cele două surori.

Pentru ce naiba a fost răpirea asta? A fost Sindicatul? Criminalul? Altcineva? O voiau pe ea sau pe Alpha? Împușcătura Moranei fusese un accident sau ea era ținta? Nu știa, dar știa că trebuiau să iasă cumva.

"Nu", șoapta frântă a lui Zen i-a ridicat ochii pentru a-și vedea sora uitându-se în spatele ei, cu groaza pe față.

Zephyr a încercat să se întoarcă pentru a vedea ce era, dar scaunul a ținut-o pe loc.

A auzit pași în spatele ei, pași de bărbat, și inima ei a început să trosnească în timp ce aștepta să vadă cine era.

Chelia lui strălucea în lumina becului, el a intrat în vizor, zâmbindu-i, cu un cuțit în mână. "Yo, Zee."

Hector. Cel mai de încredere om al lui Alpha. El a fost.

Privindu-i zâmbetul sinistru de pe față, văzându-i adevărata formă, Zephyr a știut că el era ucigașul pe care îl căutau, el era omul care îi torturase și orbise soțul. Hector.

Capitolul 30

Zefir

Hector trebuie să fi luat-o razna.

Nu exista nimic care să explice ceea ce vedea, nimic care să dea sens relației dintre omul cu care devenise prietenă și monstrul din fața ei.

Zen stătea nemișcată pe scaunul din fața ei, cu ochii ațintiți asupra lui Hector în timp ce acesta se plimba în jurul lor, singurul lucru care îi trăda neliniștea fiind respirația ei puternică.

Zephyr a încercat să își păstreze calmul, știind că o va face pe sora ei și mai neliniștită dacă va intra în panică.

"Ce naiba faci, Hector?" a întrebat Zephyr, cât de calm a putut. Trebuiau să iasă, să caute ajutor. Nu știa unde era Victor, dacă și el era implicat în ceea ce se întâmplase sau dacă ajutoarele erau pe drum. Doamne, putea avea încredere în cineva din poporul ei?

"Nu e nimic personal, Zephyr," Hector îi dădu un zâmbet mic, același pe care i-l dădea mereu, chelia lui strălucind amenințător sub lumina puternică de deasupra capului. "E doar o înțelegere."

"Ce afacere?", a cerut ea. Ce naiba se întâmpla?

Hector i-a înconjurat din nou, ajungând să stea lângă Zen. Și-a scos cuțitul, trecându-și lama peste degetul mare. "Nimeni nu scapă de Sindicat. Dar tu ai reușit, nu-i așa, 5507?"

5507? Ce naiba?

O văzuse pe Zen cum i se taie răsuflarea, ochii ei zburând spre Hector cu adevărată teamă. Îi amintea de momentele când avusese atacuri de panică în copilărie.

"Zen", a strigat ea către sora ei. "Respiră, Zenny. Sunt chiar aici." Își dorea să se elibereze din legături și să meargă la ea, să o ia de mână și să-i spună că totul va fi bine.

Hector a continuat să se învârtă în jurul lor. "Norocul tău trebuie să fi fost de aur. Ai fugit, direct la poliție, și ai fost adoptat de o familie normală. Ai primit un nume nou. Toate urmele de 5507 șterse din existență. Știai care era numele tău adevărat?"

Zen înghiți vizibil în sec.

"Morana Vitalio."

Morana?

Stai, Morana fusese una dintre fetele dispărute. Asta însemna că sora ei a fost una dintre ele și că au fost schimbate?

Ce naiba?

Zephyr a privit scena în stare de șoc, piesele adunându-se.

Nu se gândise niciodată prea mult la trecutul surorii sale și nici nu se întrebase vreodată de unde provine. În copilărie, crezuse doar că sora ei fusese găsită de părinții ei și asta fusese tot. Chiar și când a crescut, știind că trecutul ei îl afecta uneori pe Zen, a crezut întotdeauna că a rămas orfană în urma unui accident. Asta era mult, mult mai groaznic decât orice și-ar fi putut imagina. Și știa că a asculta toate astea trebuie să fi fost mult mai greu pentru Zen.

"De unde știi asta?" a șoptit Zen, cu vocea tremurându-i, cu ochii ei întunecați mari și îngroziți.

"Îți amintești, Zenny?" a ironizat Hector. "Îți amintești cum ai lăsat-o în urmă pe prietena ta? Te-ai gândit vreodată la ce s-a întâmplat cu viața ei în timp ce tu zăceai la căldură în patul tău? Oh, ea este destul de solicitată acum."

Zephyr și-a văzut sora tremurând, iar instinctul ei protector a ieșit în evidență. Își amintea când Zen fusese copil, speriată ca și acum, iar Zephyr se luptase întotdeauna cu demonii ei.

"Pleacă de lângă ea", i-a spus ea lui Hector, atrăgându-i din nou atenția asupra ei. "Nu sunt o criminală, Hector, dar ai face bine să speri că nu scap de legăturile astea. Te voi ucide."

Hector a râs, ca și cum ar fi fost cel mai hilar lucru pe care îl auzise. "Zephyr, ai fost întotdeauna înflăcărat. Cum am spus, nu e nimic personal."

Se întoarse spre Zen. "Deci, unde am fost? Da. Ai scăpat, și totul a fost bine. Sindicatului nu i-a păsat de o fetiță care a fugit."

"Atunci de ce acum?" a întrebat Zen, în ciuda tremurului vizibil din corpul ei.

"Pentru că ai ajuns pe radar, scumpo", a atins Hector obrazul surorii ei, iar ea a tresărit. "Ar fi trebuit să stai ascunsă, dar cu inima ta sângerândă la SLF, văzând cât de frumoasă ai devenit, te-au vrut înapoi. Unul dintre ei, în special, te vrea foarte mult înainte să te pună la muncă."

Oh, la naiba, nu.

Zephyr s-a zbătut împotriva cătușelor cu fermoar, încercând zadarnic să scape.

"Înțelegerea mea a fost simplă", a continuat Hector. "Eu te predau lor, iar ei mă ajută să-l dobor pe Alpha."

Zephyr s-a liniștit, mintea ei învârtindu-se. "Alfa? Tu ești prietenul lui!"

"Și al doilea", a dat Hector din cap. "Ne-am născut pe aceleași străzi, pentru aceeași viață. El a primit totul, iar eu l-am primit pe al doilea. Nu," vocea i s-a schimbat, urâtul de pe fața lui ieșind la iveală. "Vreau orașul ăsta, vreau puterea. Și singurul mod de a o lua? Îl scot afară. Și singurul mod de a-l scoate? Prin oameni mai puternici decât el. Sindicatul a trecut prin mine de atâtea ori, încât a fost ușor să fac o înțelegere."

"Și crimele?" a întrebat Zenith, cu ochii pe cuțitul din mâna lui.

Hector a chicotit. "Doar pentru distracție. Nu e nimic mai bun decât să vezi speranța strangulată în ochii lor. Târfe nenorocite, care cred că sunt mai bune decât viața în care ne-am născut. Nu sunt."

Un alt cerc.

"M-am dus la ei cu numele lui Alfa, spunându-le că îi va ajuta, din moment ce voiau să plece, și ca niște idioți credincioși m-au urmat, având încredere în numele și cuvântul lui."

Le-a înconjurat din nou.

"Le-am dus pe o alee, le-am ținut la pământ, le-am violat. Le-am spus că acesta este prețul pentru libertate și m-au lăsat. Pentru libertate, au făcut-o."

El a râs, iar Zephyr a simțit urâțenia din sufletul lui ieșindu-i prin toți porii, greața umplându-i stomacul în timp ce el povestea fiecare detaliu oribil cu atâta bucurie.

"Și apoi, mi-am vârât cuțitul în ele chiar aici", a șoptit el, punându-și mâna pe partea ei, făcând voma să se ridice.

"Nimic nu se compară cu a le trage-o în timp ce gâfâie după viață. Le face atât de strânse."

"Ești bolnav", a înghițit ea, respirând prin nări.

"Sunt", a rânjit el, punându-se în fața ei. "Dar când mor, eu sunt *zeul* lor. Sunt înăuntrul lor, în afara lor, conducându-i de la această viață la următoarea."

Avea de gând să vomite.

El s-a retras. "Dar nimic nu se compară cu senzația de a-l doborî pe Finalizator și de a-l ciopârți în timp ce el zăcea acolo, neajutorat și drogat, incapabil să-și amintească nimic din ce i s-a întâmplat."

Zephyr și-a golit conținutul stomacului într-o parte, tremurând de furia care îi umplea corpul. Monstrul ăsta o distrusese pe Alpha, pe ea și pe nenumărate alte femei. Ea le cunoscuse pe femeile pe care el le numea târfe, petrecuse timp cu ele, se împrietenise cu ele. Mama lui Alpha fusese una dintre ele. Erau *oameni,* iar el îi măcelărise de parcă ar fi fost fără valoare.

A înghițit în sec, concentrându-se pe sora ei. Bine, trebuiau să găsească o cale de ieșire. Știa că s-ar putea să nu o caute nimeni pentru o vreme, nu cu

Morana rănită, decât dacă reușea cumva să obțină ajutor. Chiar dacă o căutau, s-ar putea să nu le găsească destul de repede. Trebuiau să se bazeze pe ele însele.

"Dar înainte să te predau, Zenny," Hector a lins marginea lamei sale. "Trebuie să gust, după ce am așteptat atât de mult." A dus cuțitul la bluza lui Zen, smulgându-i o parte de pe umăr. Ea a oftat, iar Zephyr s-a zbătut.

"Pleacă naibii de lângă ea, sau jur pe Dumnezeu..."

Amenințările ei nu au fost auzite.

El a dezlegat-o pe Zenith, împingând-o pe podea, iar sora ei a rămas paralizată, ca o căprioară în lumina farurilor.

Zephyr i-a ținut privirea fixă, plângând, dar ținându-și firea pentru binele ei. "Luptă-te cu el, Zen. El e slab. E un laș nenorocit. Tu ești mai puternică decât asta. Luptă-te cu el, iubito."

Cuvintele ei au spart orice stare de amețeală în care se afla sora ei. Au declanșat ceva în ea. Zephyr i-a văzut privirea schimbată, fața plină de hotărâre, când a început să riposteze, surprinzându-l pe Hector cu garda jos. Se pare că nu era obișnuit ca femeile să riposteze, mai ales dacă le șantaja cu libertatea lor.

Zen a scăpat cumva de sub strânsoarea lui Hector și a fugit la scaunul de care fusese legată. Ridicându-l, i l-a trântit în cap.

El a coborât.

Respirând greu, a luat cuțitul de lângă el și a alergat la Zephyr, tăind legăturile zip cu mâinile tremurânde. Eliberată de legături, Zephyr sări în sus și o îmbrățișă, simțind brațele lui Zen strânse în jurul ei, trupurile amândurora tremurând.

"Hai să plecăm de aici înainte să se trezească."

A tras-o pe sora ei afară.

Amândoi au alergat prin baracă, pe cheiul abandonat, încercând să își dea seama încotro să se îndrepte. Nu era nicio lumină, nicio barcă în zonă, niciun semn de viață.

"Pe acolo", arătă Zen spre drum. "Aici a venit Alfa să se întâlnească cu tipul. E un drum acolo. Am putea găsi ajutor."

Amândouă au început să alerge spre drum, gâfâind amândouă, mușchii lui Zephyr fiind îndurerați și dureroși, și se îndoia că sora ei era într-o formă mai bună. Cu pieptul zvâcnind, amândouă respirând greu, au continuat să meargă. Aproape de cotitură, a răsunat un foc de armă.

Tresărind, Zephyr și-a mărit viteza, doar ca să simtă cum mâna surorii ei îi alunecă din ea.

S-a oprit din alergat pentru a vedea ce o reținuse.

Și totul în ea *a înghețat.*

Zen stătea într-un loc, privind în jos la sângele de pe mâinile ei, o pată mare și întunecată formându-se peste stomacul ei. S-a uitat la Zephyr, cu ochii mari, cu fața ei frumoasă palidă și încreștită de durere, chiar înainte ca picioarele ei să se prăbușească.

"Nu."

Totul s-a liniștit.

Zephyr a căzut în genunchi lângă ea, trăgându-și sora în brațe. "Nu, nu, nu, nu, nu! Zen. Uită-te la mine, respiră cu mine, vei fi bine, nu e nimic. Shhhh-"

Plânsul a zguduit-o când a simțit-o pe sora ei tremurând, cu lacrimi similare pe față.

"Este... este atât de frig, Zee," dinții surorii ei clănțăneau, corpul ei tremurând violent.

Zephyr a strâns-o mai tare în brațe. "Sunt aici, iubito", a sughițat ea. "Vei fi bine. Totul va fi bine. Ajutorul e pe drum."

Zen a schițat un zâmbet tremurător, ochii ei devenind ușor încețoșați. "Mincinosule. Te iubesc, Zee. Ești... cea mai bună... soră... la care puteam... spera..."

Zephyr a scuturat din cap, mâinile ei găsind sângele care ieșea din stomacul surorii sale. "Să nu spui la revedere! Zen. Te rog. Rămâi aici."

Mâna lui Zen a ajuns la fața ei, însângerată și tremurândă, ochii i se apropiau fluturând.

Zephyr a scuturat-o, cu vocea frântă. "Zen. Zenny. Rezistă. Rămâi cu mine, te rog. Vom ieși de aici."

Nu au vrut. Locul era abandonat, nu era nicio mașină pe stradă și nicio modalitate de a contacta pe cineva. Neajutorată, îndurerată, Zephyr țipa, ținându-și sora la piept, neștiind ce să facă.

Zen era doar inconștient din cauza pierderii de sânge. Asta a fost tot. Cumva, vor ajunge la un spital și totul va fi bine. Cumva, ea va găsi o cale.

Ceva s-a mișcat la periferia vederii ei. Zephyr s-a uitat să vadă un bărbat ieșind din umbră, cu fața ascunsă sub glugă în timp ce se apleca lângă ei.

"Unde s-a dus?"

I-a recunoscut vocea, același bărbat care îi dăduse plicul în Tenebrae.

Speranța a înflorit în inima ei.

"Te rog, ajut-o", l-a implorat ea, cu vocea încurcată de lacrimi. "Te rog. Te implor. Te rog. Te rog. Ajută-mi sora."

A văzut o mână înmănușată apropiindu-se de gâtul surorii sale, verificându-i pulsul.

Desigur, ar fi acolo. Încet, dar acolo.

"Îmi pare rău."

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Ea a clătinat din cap. "Nu."

Scuturându-și sora, Zephyr i-a verificat pulsul. Nimic.

"Zen, iubito, haide, răspunde-mi. Zen. *Zen!*"

O agonie cum nu mai cunoscuse până atunci i-a înjunghiat inima, spărgând-o, marcând-o, o bucată dispărând pentru totdeauna odată cu sora pe care o iubise mai mult decât viața. Zephyr a gemut în durerea ei, plângând și plângând și plângând, până când totul a devenit negru.

Capitolul 31

Alfa

Hector dispăruse.

Era un lucru bun, altfel Alpha l-ar fi tăiat în bucăți și i-ar fi împrăștiat măruntaiele prin tot orașul. Furia pe care o simțea fierbea în el, temperată doar de durerea pierderii când se uita la trupul lui Zenith de la morgă. Deși o cunoscuse de puțin timp, cumnata lui fusese o lumină, iar el simțea pierderea lăsată de absența ei.

"Ea este", a identificat-o el în scopuri oficiale, cu vocea aspră, și a ieșit din cameră. Ochiul îl ardea, mâncărimea din spatele plasturelui de pe ochi intensificându-se. Și-a strâns mâinile și a inspirat adânc.

Ura spitalele. Îi trezeau amintiri urâte, urâte, din copilărie, din timpul pe care îl petrecuse încercând să-și salveze mama. Dar nu putea fi nicăieri altundeva în acel moment, nu cu Zephyr sedată înăuntru, nu cu Morana în recuperare după pierderea de sânge, nu cu Zenith, frumoasa Zenith, cenușie într-un congelator.

Într-o singură zi, lumea lui se întorsese cu susul în jos. Cel mai apropiat prieten al său devenise cel mai mare dușman al său, familia sa dispăruse, iar această pierdere...

Morana reușise cumva, chiar dacă era rănită și pierdea sânge, să-l sune pe Tristan suficient de mult încât să-i spună ce se întâmplase în timp ce se îndrepta spre spital. Alpha îl văzuse pe bărbatul de obicei distant devenind complet sălbatic în drum spre spital, în timp ce el însuși dăduse orașul peste cap încercând să-și găsească soția și sora. Și apoi primise un apel de la un număr necunoscut, o voce accentuată spunându-i că și ei se aflau la spital.

Într-o zi, ea fusese la spital, iar el își ucisese mai mulți oameni în acea perioadă decât în ultimii ani. Oricine fusese găsit asociat cu crimele lui Hector fusese eradicat. Victor fusese găsit inconștient în mașina sa, complet inconștient de ceea ce făcuse fratele său. Era poate singurul mai furios decât Alpha.

O mașină s-a oprit brusc. Alpha a expirat pe nas, privind cum socrii săi ieșeau grăbiți din mașina pe care o trimisese după ei, cu fețele amândouă confuze, îngrozite și neîncrezătoare în furtuna care le măturа viețile.

"Poliția a spus", a înghițit tatăl lui Zephyr. "Este adevărat?"

Își dorea să nu fie nevoit să facă asta. Alpha a dat din cap.

O palmă i-a lovit fața, palma încălzindu-i obrazul. Mama ei. A primit-o în liniște.

"Totul este din cauza ta", l-a pălmuit ea din nou, plângând. "Ne-ai distrus viețile. Nu te voi ierta niciodată. Totul din cauza ta!"

Tatăl lui Zephyr a reținut-o pe mama ei, iar ea s-a întors spre el, plângând incontrolabil.

Alpha nici nu-și putea imagina durerea prin care trecuse, pierzând un copil pe care îl iubise atât de mult, celălalt fiind în spital. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a păstrat tăcerea și nu i-a spus că Sindicatul ar fi venit după Zenith, cu sau fără el. Ea fusese marcată din momentul în care scăpase de ei. Încă îi era greu să înțeleagă faptul că ea fusese una dintre fetele dispărute, că fusese adevărata fiică a lui Gabriel Vitalio.

La naiba, a fost un dezastru.

Socrii lui au urcat la etaj, unde era ținută Zephyr, iar el s-a sprijinit de peretele de afară, privind stelele, încercând să înțeleagă unde greșise totul. Avea dreptate mama ei? Ar fi putut Zenith să fie în viață dacă nu ar fi intrat în vizorul lui Hector din cauza proximității lui sau ar fi găsit-o oricum prin SLF? Câți alți oameni se ascundeau prin intermediul organizației, despre care el nu știa? A meritat să fugă de ea prețul unor vieți nevinovate?

"Hector a intrat sub pământ." Vocea din partea lui l-a speriat ușor.

Omul din umbră.

Se mișca nenorocit ca o umbră. Dar Alpha îi era dator acum. "Mulțumesc că mi-ai adus soția înapoi."

A existat o pauză. "Va trăi?"

"Da."

"Îmi pare rău că nu am putut să o ajut pe sora ei."

"Și eu."

Încă o pauză. "Trebuia să mă cauți mai devreme. Te-aș fi condus la el."

Ceva în tonul lui l-a făcut pe Alpha să clipească din ochi. "De ce îl urmăreai în primul rând? Care este interesul tău?"

O brichetă a pâlpâit, arătând doar linia mâinii care o ținea. Nu credea că tipul va răspunde.

"Mi-a spart jucăria."

Vaga.

"Du-te la soția ta, Finisher", a spus bărbatul. "Și pregătește-te. Abia a început."

Cu acest avertisment amenințător, înainte ca Alpha să poată spune altceva, prezența din partea sa dispăruse.

Frecându-și pieptul, Alpha a intrat în coridorul camerei private.

Zephyr era într-una dintre camere, iar cum părinții ei erau în vizită, rămăsese afară, pe coridor. Dante stătea și el acolo, pe unul dintre scaunele de spital, aplecat în față, cu coatele pe genunchi, cu fața sumbră. Amara era la complex cu copiii, nevrând să-i lase singuri prea mult timp într-un loc nou sau să-i aducă la spital. Tristan stătea rezemat de ușa unei alte camere, ochii lui nu se depărtau niciodată de geamul care îi permitea să se uite la Morana dinăuntru.

Alpha o văzuse spânzurată, cu tuburi care îi intrau în corp, și nu arăta prea bine. Dar doctorul îi asigurase că își va reveni.

Soția lui, pe de altă parte, nu-și va reveni niciodată. Văzuse cu ochii lui cât de apropiate fuseseră cele două surori, și numai amintirea căldurii lui Zenith îl făcea să-și strângă gâtul de emoție. Lumea era un loc mai întunecat fără ea.

"Ești bine?" l-a întrebat Dante. Alpha nu știa. Era încă furios, jonglând atât cu trădarea, cât și cu pierderea, și știind că va trebui să lase totul deoparte pentru a fi alături de Zephyr când se va trezi.

El a ridicat din umeri, încrucișându-și brațele pe piept, uitându-se la Tristan. "Îmi pare rău că Morana a fost rănită în orașul meu."

A văzut cum celuilalt bărbat i se strânge maxilarul, dar nu a spus nimic, doar s-a uitat înăuntru, unde zăcea fata.

Părinții lui Zephyr au ieșit din cealaltă cameră. Mama ei s-a uitat la el cu atâta ură încât a simțit-o în oase, iar el nu a învinovățit-o pentru asta. Tatăl ei s-a oprit lângă el. "Trimite-o pe Zephyr acasă cu noi să se recupereze. Ne-a mai rămas o fiică și nu vrem să o pierdem și pe ea."

Alpha și-a înăbușit impulsul de a refuza imediat. Nu voia ca ea să plece. Niciodată nu a vrut ca ea să plece. Gustând frica din ultima zi, gustând cum ar putea fi o viață fără ea... ea îi dădea sens. Ea era sufletul lui.

"Dacă ea vrea să vină la tine, o voi aduce eu. Ai cuvântul meu." L-a costat să spună asta, dar a făcut-o, neștiind de ce ar avea nevoie, dacă și ea l-ar învinovăți pentru pierdere.

Tatăl ei a dat din cap, cu fața mișcată de emoții, și a luat-o pe mama ei cu el.

Dante l-a pălmuit pe umăr, cu ochii serioși. "Bărbații din lumea noastră nu găsesc dragostea, frate. Nu o lăsa să plece. Orice ai nevoie, eu sunt aici."

Dante l-a mișcat, oferindu-i asta. Și ar fi avut nevoie de ajutor, cu al doilea plecat.

A inspirat adânc și a intrat în camera soției sale. Ea dormea pe pat, după ce fusese sedată, cu fața încordată chiar și în starea de inconștiență.

Alpha s-a așezat lângă ea, luându-i mâna mică și moale în a lui, și a simțit cum îi arde ochiul, umedul alunecându-i pe față în barbă.

Lăsase totul să se prăbușească peste el, tot ce se clădise și se clădise în ultima zi, în ultima lună, în ultimul deceniu, să fie în spital și amintirile pe care i le adusese, să-și piardă prietenul din cauza trădării, să-și dea seama că el fusese cel care îl orbise, să-l uite pe Zephyr și încă să nu aibă acele amintiri, să-l piardă pe Zenith și aproape să-și piardă soția, totul se prăbușise peste el și acolo, ținând-o de mână în timp ce ea dormea, plângea într-un spital după douăzeci de ani.

Pre-epilog

Zefir

S-a trezit în spital, prima ei amintire fiind cea în care Zen arunca o pernă în ea, râzând cu un zâmbet larg care îi lumina ochii, spunându-i să nu se sinucidă. Următoarea amintire s-a prăbușit, Zen era la pământ, în brațele ei, cu un zâmbet tremurător pe buze, lumina părăsindu-i ochii.

Zephyr privea în sus spre tavan, clipind, cu lacrimile căzându-i pe o parte a feței, incapabilă să se gândească la gaura din inima ei. Uneori, durerea era așa - fără gânduri, fără cuvinte, fără sunet. Uneori, era inexplicabilă, fiind pompată de o inimă crăpată, infuzându-se în sângele care ajungea în fiecare parte a corpului, amestecându-se cu celulele până când devenea la fel de regulată ca respirația.

S-a uitat în partea ei și și-a văzut soțul privind-o cu liniște, pierderea pe care o simțea în oase reflectându-se în ochiul lui unic. Ea i-a strâns mâna, ținându-se strâns, iar el i-a dat puterea lui, lăsând-o să ia tot ce avea nevoie.

După câteva momente în care s-a lăsat înduioșată, a cârâit. "Este ea..."

Privirea de pe fața lui a fost un răspuns suficient.

Lacrimile i-au alunecat pe față. "A fost ea... a scăpat ea de Sindicat?"

"Da."

Oh, Doamne, ce a îndurat? Sora ei mai mică.

"Părinții mei...?"

El i-a dat din cap.

Zephyr a simțit cum îi tresare nasul, iar buzele îi tremurau. El s-a ridicat de pe scaun și a venit lângă ea, trăgând-o în brațe, iar porțile s-au deschis din nou. Ea a plâns în pieptul lui și a plâns, plânsetele părăsindu-i trupul în amintirea durerii de a ține în brațe trupul surorii ei, văzându-i ultima suflare, iar el a ținut-o prin toate, puterea lui fiind o stâncă împotriva furtunii din ea.

***

Au avut înmormântarea după o săptămână.

Sora ei mai mică era așezată în pământ, familia lui Zen, prietenii și colegii și toate viețile pe care le atinsese cu lumina ei, participând la eveniment. Morana

stătea pe margine, cu brațul în fular, cu Tristan lângă ea, iar faptul că o vedea pe cealaltă femeie o făcea să pună la îndoială atât de multe lucruri despre sora ei, iar Morana probabil că știa, pentru că avea o durere în ochi de fiecare dată când se uitau una la cealaltă.

Părinții ei s-au agățat de ea, dar abia dacă i-au aruncat o privire soțului ei. Știa că îl învinovățeau, dar știind ce știa ea, nu era povara lui de purtat. Zenith scăpase de ceva malefic, își construise o viață bună, iar asta o ajunsese din urmă. Alpha nu ar fi putut să se aștepte la asta. Nimeni nu ar fi putut, în afară de Zenith însăși. Sora ei dispăruse, iar secretele ei odată cu ea. Nu aveau să știe niciodată de ce fugise și ce lăsase în urmă.

Înmormântarea o pusese la încercare, în mai multe feluri decât fusese vreodată. Se simțea de parcă plămânii ei nu primeau suficient aer și, oricât de mult ar fi încercat, se simțea strânsă, grea și fără suflare. Singurul moment în care simțea că poate să respire era atunci când se lăsa în brațele soțului ei, iar el o ținea, împrumutându-i toată puterea.

Luând o înghițitură din vin, Zephyr stătea pe punte, privind pădurea care se întindea dincolo de ea, cu toți cei trei câini în jurul scaunului ei. De când se întorsese acasă, ei îi simțiseră durerea și, de atunci, toți, chiar și Baron, îi fuseseră aproape cu compasiunea lor.

Auzea vocile celor dinăuntru, vorbind despre Sindicat și cum să procedeze, iar ea era sfâșiată. O parte din ea voia să știe totul, voia să afle de ce fugise sora ei și să se răzbune pe nemernicii care o vânaseră. Pentru prima dată în viața ei, Zephyr se simțea capabilă să ia o altă viață. I se spusese că Hector scăpase, iar ea știa că, dacă îl mai vedea, îl va ucide.

O altă parte, cea mai mare parte, nu voia să știe nimic. Voia să și-o amintească pe Zen așa cum fusese, cu inima ei mare, sufletul ei frumos și felul ei altruist de a iubi. Nu voia să știe dacă sora ei făcuse ceva rău ca să scape din iadul în care fusese. Nu voia să știe de ce cineva o vânase așa cum o făcuse. Sora ei mai mică fusese prima persoană pe care o iubise necondiționat și voia să și-o amintească mereu așa.

Dar voia și adevărul. Oricât de mult ar fi vrut să se ascundă, aceasta era lumea ei acum, îi luase sora și voia să cunoască faptele.

Ridicându-se în picioare, a pășit înăuntru, cu câinii pe urmele ei.

Dante și Amara stăteau pe o canapea, Tristan și Morana pe alta, iar soțul ei stătea singur pe fotoliu. Privirea lui aurie și puternică s-a îndreptat spre ea când a intrat, iar el i-a întins mâna, chemând-o la el. Ea a mers în liniște lângă el, așezându-se în timp ce el o trăgea în poală, sorbindu-și vinul.

"Unde sunt copiii?", a întrebat ea, uitându-se în jur și observând absența haosului.

"Sus, dormind", a răspuns Amara cu vocea ei moale și răgușită. "Leah stă cu ei."

Zephyr a dat din cap, o sămânță în ea îndoindu-se că Leah era de încredere. Dacă vreunul dintre ei, în afară de soțul ei, era demn de încredere. Nu știa dacă mai putea avea încredere în cineva.

Alfa i-a frecat spatele, liniștindu-i gândurile tumultoase.

"Era fiica lui Gabriel", a înghițit Morana, ochii i s-au încețoșat vizibil, ajungând să se fixeze pe ai lui Zephyr. "Ea era adevărata eu. Și mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea, știi? Dacă era bine. Și chiar dacă a plecat, vreau să știi că mă bucur că a avut o viață bună, că te-a avut pe tine. A fost iubită și știa asta."

Zephyr simțea cum i se strânge gâtul, iar strânsoarea i se flexează în jurul paharului de vin. Brațele lui Alpha o strângeau ușor, amintindu-i că nu era singură.

"În acea zi, când te holbai la ea..." Zephyr a tras de timp, amintindu-și acea zi atât de viu.

"Părea cunoscută", a completat Morana, sprijinindu-se de partea lui Tristan. Bărbatul nu o lăsase singură de când fusese externată din spital.

"Omul Umbrelor", a spus Zephyr. "El a fost acolo în acea noapte. A venit după... Nu-mi amintesc, dar cred că ne-a lăsat la spital."

Soțul ei a dat din cap. "Îl urmărea pe Hector din motive personale. Așa a aflat despre crime, cred."

a glumit Dante de pe cealaltă canapea. "L-am pus pe Vin pe urmele lui Hector. Vom ști în curând cu cine a făcut înțelegerea."

"Fratele lui îl caută deja", a menționat Alpha. Victor, i se spusese, fusese furios după ce aflase ce făcuse fratele său. Se dusese să-l vâneze. Hector era un om mort.

"Este Vin demn de încredere?", a întrebat ea.

"Foarte", răspunse Amara, surprinzător.

"Omul Umbrelor m-a avertizat că acesta este doar începutul", i-a informat soțul ei pe toți. A auzit-o pe Morana cum i se taie răsuflarea, iar Amara înghițind în sec cuvintele amenințătoare.

Tăcerea s-a așternut peste ei, cu toții fiind absorbiți de propriile gânduri.

Neliniștită, Zephyr s-a ridicat și s-a întors pe punte, cu câinii din nou pe urmele ei, care nu o lăsau în pace.

S-a uitat la privelişte, totul părând întunecat şi sumbru, şi s-a întrebat ce le va aduce viitorul.

O prezenţă a venit în spatele ei, înainte ca braţe puternice să o înconjoare. Zephyr s-a scufundat din nou în îmbrăţişarea bestiei ei cu un singur ochi, singurul lucru solid şi real din lumea ei învolburată acum. De-a lungul zilelor, el fusese muntele ei, solid, impenetrabil, de neclintit. Se năpustise asupra lui, ştiind că el nu va fi zdruncinat de o avalanşă de emoţii.

"Vom fi bine, nu-i aşa, frumosule?" şopti ea încet, aproape temându-se să spere la mai bine.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei, un sărut pe capul ei. "Griul nu va fi pentru totdeauna, curcubeu."

Nu, nu ar fi.

Hector era în vânt, Sindicatul era abia la început, Omul Umbrelor era necunoscut, iar viitorul era incert.

Dar în braţele bărbatului pe care îl iubea de ani de zile, pe care îl va iubi de ani de zile, Zephyr simţea că poate să respire.

Griul nu va fi veşnic.

***

Sper că v-a plăcut călătoria în Dark Verse cu Alpha şi Zephyr. Ei au un alt epilog mai mare care se încadrează după linia temporală a ultimei cărţi din serie. Ca o serie continuă, aceasta este fericirea lor de acum. Îi veţi vedea pe ei şi pe restul personajelor în cartea finală.

Întoarceţi pagina pentru o privire la Cartea 5.

Bonus Epilog

El

El stătea în umbră și o privea.

Luminile stroboscopice din clubul de licitații treceau peste scenă, trei femei în robe translucide stând în centru. Nu s-a uitat la cele de pe margini, ochii lui heterocromatici fiind ațintiți asupra celei din mijloc. A studiat-o pe ea, felul în care clipea la picioarele ei, cu fața moartă în fața lumii. Singurul semn al vieții ei rămăsese părul ei, păr care îi atrăsese atenția încă de prima dată.

Se prefăcu că-și sorbea băutura, întrebându-se cine va muri de mâna lui în seara asta. Toți știau că nu trebuie să liciteze niciodată pentru ea, o dâră de cadavre ale pretendenților ei trimițând un mesaj puternic. Totuși, cineva o făcea mereu. Cineva le ispitea mereu soarta. Și întotdeauna cineva murea. Ultima dată fusese un glonț de lunetist în creier, sângele bietului rahat împrăștiindu-se pe pielea ei palidă. De data asta, avea să o facă mai personal. Poate îi stropea cu benzină în timp ce ea privea.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, ea și-a ridicat privirea. Ochii ei au măturat mulțimea de bărbați bine îmbrăcați, mergând direct la colțurile umbrite, știind că acolo stătea el. Îi plăcea asta.

El a văzut momentul în care ea i-a văzut silueta, un amestec de ură și trădare gravat pe chipul ei pentru ca toată lumea să-l vadă. Mâinile ei erau încleștate pe lângă corp. Obsesia lui s-a adâncit.

Un bărbat din față a licitat pentru ea și a câștigat. Părul ei aprins a fluturat în spatele ei în timp ce părăsea scena.

A urmat-o, știind pe cine va ucide în seara asta.

La urma urmei, ea era jucăria lui.